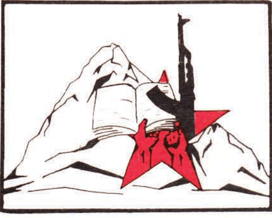

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NİNE

Sayı: 26 / Şubat 1984 / 2.-DM

PKK'Lİ 82 SAVAŞ ESİRİ ÖLÜM ORUCUNDA!

Büyüyen Direniş Karşısında Telaşı Artan Düşman Cezaevinde Katliamları Hızlandırdı!

PKK Suruç Davası tutuklularından İsmet Karak'ın Aralık ayı sonlarında tekmeler ve diğer işkence yöntemleriyle katledilmesi ardından 5 Ocak'ta başlayan ölüm orucu ve açlık grevi, cuntanın katliam ve vahşetine rağmen devam ediyor.

2 Eylül 1983 günü PKK'li savaş esirlerinin öncülüğünde başlayan ve tüm cezaevini saran açlık grevinde elde edilen hakların verilmemesi ve bu süreçte artan düşman komplolarına karşı yeniden başlatılan ölüm orucunun 82 PKK'li savaş esiri tarafından sürdürüldüğü bildirilmektedir. Diyarbakır cezaevinden alınan bilgilere göre, ölüm orucunda olan 82 PKK'li savaş esiri yanında, birçok PKK'linin de ölüm orucuna girdikleri söylenmektedir.

İsmet Karak'ın katledilmesi ardından direnişe geçen savaş esirlerinin, yakınlarıyla görüştürülmemesi ve cezaevinin tam bir abluka altına alınmış olması, gerçekleştirildiği belirtilen katliamın boyutları hakkında kesin bir bilgi edinmeyi önlemektedir. Ancak, tutuklu yakınlarının çeşitli biçimlerde öğrendikleri bilgilere ve dış kamuoyuna da yansıyan haberlere göre, çok sayıda devrimci tutuklunun en vahşi biçimde katledildiği anlaşılmaktadır. Gazetemize ulaşan konuya ilişkin haberlerde de, öldürüldüğü ya da öldürülmüş olabileceğine dair bir çok isim verilmiştir. Bunlardan bazılarının cenazesinin ailelerine teslim edildiği, fakat birçoğu hakkında herhangi bir haber alınamadığı söylenmektedir.

Gazetemize ulaşan bilgilere göre, Diyarbakır cezaevindeki Ocak 1984 direnişinde şehit olduğu belirtilen tutukluların isimleri şöyledir: İsmet Karak, Ahmet Bayık, Halil Çatak, Necmettin Büyükkaya ve Yılmaz Demir.

PKK davası tutuklularından Muzafer Ayata, Ali Rıza Altun, Mehmet Şener, Celalettin Delibaş, Mehmet Can Yücel, İdris Güzel, Mustafa Karasu, Haydar Geçmez, Metin Aslan, Şükrü Gülmüş, Mahmut Oğuz, Mehmet Tekin ve Bedrettin Kavak'ın ise koma durumunda oldukları, ama buna rağmen eylemi sürdürdükleri bildirilmektedir.

35. ve 23. koğuşlardaki PKK'li savaş esirleri tarafından başlatılan ve 82 tutuklunun ölüm orucunda olduğu son direniş, tüm cezaevini sarmış durumdadır. Cezaevinden, daha ilk günden itibaren silah seslerinin kesilmediği, içeride sürekli bir vahşet uygulamasının yaşandığı söylenmektedir. Tutuklulardan bir çoğunun yakılarak katledildiği biçimindeki bilgiler de gelen haberler içinde bulunmakta ve bu yollu haberler dış kaynaklar tarafından da doğrulanmaktadır.

Tutuklu yakınları ve halktan insanların cezaevinden bilgi edinme çabalarına rağmen, mevcut baskıların ağırlığı nedeniyle cezaevi içindeki gelişmeler konusunda ayrıntılı bilgi henüz alınamamaktadır. Aileler üzerinde de baskıların arttırıldığı, birçok tutuklu yakınının gözaltına alınarak, işkence ve baskılara maruz bırakıldıkları belirtilmektedir.

Kalkmışsa bir halk
ayağa
Bir halksa
tetikteki parmak
bir halksa
işkencedeki can
bir halksa
idam sehpasında asılan
yani, bir halksa
ölse.. ölse.. ölse de...
yaşama
yeniden.. yeniden.. yeniden..
atılan,
kar etmez ne zincir
ne de katliam
boşunadır alçak
boşunadır
tükenmiş varlığın için
çırpınman

SBKP Genel Sekreteri ve SSCB Devlet Başkanı

YURİ ANDROPOV ÖLDÜ!

Sovyetler Birliği Komünist Partisi Genel Sekreteri ve Devlet Başkanı Yuri Andropov, 9 Şubat 1984 günü hayatını yitirdi.

1,5 yıldır SBKP Genel Sekreterliği ve Devlet Başkanlığı görevini yürüten Yuri Andropov, Brejnev'in ölümü ardından bu göreve getirilmişti. 69 yaşındaki Sovyetler Birliği Devlet Başkanının ölümü, büyük bir üzüntü yarattı.

15 Haziran 1914 yılında Kafkasya'nın kuzeyindeki Stavropol adlı bir köyde doğan Andropov, uzun bir süre telgraf operatörü ve sinemalarda makinist olarak çalıştı.

Yuri Andropov 1940 yılında üye olduğu Komünist Partisi'nde, 1951 yılında Merkez Komitesine seçildi. 1954 yılında ise, Macaristan'a büyükelçi olarak atandı ve 1957 yılına kadar bu görevinde kaldı. 1967 yılında Sovyetler Birliği Haberalma Örgütü'nün başına getirilen Andropov, aynı zamanda Politbüro üyesi idi. Bu görevinde 15 yıl çalışan Yuri Andropov, 1982 yılının Mayıs ayında Merkez Komite Sekreterya üyeliğine seçildi.

Leonid Brejnev'in Kasım 1982'de ölmesi üzerine, 12 Kasım 1982 tarihinde Sovyetler Birliği Komünist Partisi Birinci Sekreterliği görevini üstlenen Andropov, 7 ay sonra Devlet Başkanı seçildi. Andropov, bu görevini ancak 18 ay sürdürebildi.

Başkanlığı döneminde, emperyalizme karşı kararlı tutumuyla dikkatleri çeken Andropov, ideolojik mücadeleye verdiği önem, bürokratizme ve disiplinsizliğe karşı mücadelesiyle de belirgin bir yer edindi. Ancak, hastalığı ve başkanlığının kısa sürmesi nedeniyle, bu görevleri tümüyle yerine getirme olanağına sahip olamadı.

Yuri Andropov'un ölümü ardından, Sovyetler Birliği Komünist Partisi Genel Sekreterliği'ne 73 yaşındaki Konstantin Çernenko seçildi.

Diyarbakır Direnişi Halkımızın ve İnsanlığın Savunmasıdır!

İsmet Karak adlı PKK'li savaş esirinin sömürgeci-faşist bir vahşet ile katledilmesi ardından, Diyarbakır zindanları, cuntanın hesaplarını bir kez daha boşa çıkartarak, direnişi daha büyük boyutlara ulaştırdı.

Şimdiye kadar 4'ü PKK militanı, biri DDKD, diğeri ise Rızgazi davası tutuklularından olan 6 tutuklunun katledildiği haberi alındı. PKK'li 82 savaş esirinin Ölüm Orucunda olduğu ve tüm cezaevinin de açlık grevi biçiminde katıldığı direniş, sömürgeci cellatları çileden çıkardı. Direnişi kırmak için bugüne kadar başvurmadık hiçbir vahşet ve barbarlığı bırakmayan sömürgeci katiller, PKK'li savaş esirlerinin hayatları pahasına yükselttikleri direnişin, geçmişte uygulamalara boyun eğen ve hatta teslim olmuş insanlar üzerinde bile etki yaratarak onları da peşinden sürüklemesi üzerine, adeta çılgına döndüler. Bu çılgınlıklarıyla, saldırının boyutunu arttırarak cinayetlerini daha da genişletilmiş katliamlar düzeyine vardırdılar.

1982 Mart'ında Mazlum Doğan, Ferhat Kurtay ve Eşref Anyak'ın katledilmesiyle, gerçekte daha o noktada yenilgilerini itiraf etmiş olan sömürgeciler, bu yenilginin acısını, Temmuz-Eylül 1982 tarihleri arasında 55 gün süren ve Mehmet Hayri Durmuş, Kemal Pir ve Akif Yılmaz'ın kanlarıyla bayraklaştırdıkları ölüm orucunda iliklerine kadar duydular. Ve bu yenilgileri her geçen gün biraz daha derinleşti.

PKK'nin direniş ruhunun böylesine soylu ve sarsılmaz örneklerle temsil edilmesi, düşman politikalarını yerle bir etti. İçerde geliştirmeye çalıştıkları ihanet şebekesi deşifre edilerek işlemez kılındı. Şahin-Yıldırım ihanet şebekesi eliyle cezaevinde oynanmak istenen her oyun, katliam, işkence ve zulüm uygulamalarına karşı gösterilen aynı sarsılmaz direnç ve inanca çarptı, darmadağın oldu. PKK'li savaş esirleri, Mazlum'la alevlenen, Hayri-Kemal'ler le doruğuna çıkan direnişe sahip çıkarak, direnmeyi tek yaşam biçimi olarak gördüler ve bunu, geliştirilmek istenen tüm oyunlar karşısında her defasında hayatlarını ortaya koyarak kanıtladılar.

Sömürgeci düşman, biri işkence ve katliamdan, diğeri sinsi ihanet planlarından oluşan iki silahının da böylece elinden düşürülmüş olduğunu gördü. PKK'yi imha planının artık gerçekleşemez bir hayal olduğunu bütün gerçekliğiyle anlaması ise, onun çılgınca saldırılarının temelini oluşturdu. Teslim alamadığı, hiçbir biçimde direnişten vazgeçiremediği PKK'li savaş esirleri üzerine bu kez toplu katliamlar biçiminde yönelmeye başladı. Mahkemelerde peş peşe verilen idam kararları, cezaevlerinde işkence darbeleri altında infaz edilmeye başlandı. Zulmün dozu ölçüsüz bir seviyeye yükseldi.

Düşman artık, teslimiyet göstermiş olan zayıf unsurları da kendi oyunlarına alet edemez duruma gelmişti. Geçmişte düşman karşısında direnme gücünü kendilerinde bulamayanlar, ölüm pahasına geliştirilen direnişin soylu büyüklüğü altında cesaret kazanıyor ve onun etrafında toparlanıyordu. Ve hatta bu durum öyle bir düzeye vardı ki, PKK dışındaki örgütlere mensup insanları dahi etkisi altına aldı. Hiç bir direniş göstermemiş, sömürgeci politika ve uygulamalara karşı ne kendi örgütlerini ve ne de Kürdistan gerçekliğini savunmamış, bu gücü kendilerinde bulamamış olan çok sayıda insan, kendilerini bu teslimiyet noktasına getiren örgütlerinin çizgisine rağmen, direnişe sarılmaktan başka yol bulamayarak, Diyarbakır direnişinin onur ve cesaret davetine cevap vermeye başladılar. Zaten, düşman da artık bunları kendisi açısından fazla işe yarar görmüyordu ve bu nedenle onlara yönelmekten de geri durmadı. Ve o noktada, "yaşam kurtarmak" için propagandası yapılan teslimiyetin gerçek bir ölüm olduğu çok daha açık olarak görüldü. Direniş, kişisel yaşamı kurtarmak için bile izlenecek tek yoldu.

Devamı .23. sayfada

İÇİNDEKİLER

CEZAEVİNDEKİ VE DIŞARDAKİ DİRENİŞ, CUNTAYI ÇILGINA ÇEVİRİYOR!

Kars ve Ağrı'da Aralık Ayında Baskılar Daha da Arttırıldı!

Sömürgeci-faşist cuntanın operasyonlarına Aralık ayı içerisinde de Kars ve Ağrı il, ilçe ve köylerinde devam edildi. Sudan bahanelerle gerçekleştirilen bu operasyonlarda da yüzlerce köy, binlerce köylü, işçi, memur, esnaf, sıradan her insan faşist Türk ordusunun baskı ve hakaretlerine, faşist zorbalıklarına uğradı. Yüzlerce yoksul Kürdistan insanı sudan gerekçelerle gözaltına alınıp, küfür, dayak ve işkenceden geçirildi. Yapılan her operasyonda gerçekleştirilen soygun ve talanlara, alınan rüşvetlere akıl almaz, inanılamayacak ölçülerde ve düzeylerde devam edildi.

Alabildiğimiz haberlere göre, daha önceki aylar içerisinde de sık sık gündeme gelen, bir kısmını da Serxwebûn okurlarına iletebildiğimiz bu arama-tarama, tutuklama, baskı ve işkenceleri yoğunlaştırma, yıldırma ve bezdirme, talan ve soygunu daha da artırma vb. operasyonları Aralık ayı içerisinde daha da yoğunlaştırılmıştır. Elbette ki bu artışın temel etmeni, sömürgecilerin cezaevlerinde ezemediği, istediği konuma düşüremediği direnişin yeni boyutlar kazanarak devam etmesi ve bizim de bizzat halkın içerisinde çok daha yakından görüp, yaşadığımız halktaki sömürgeci-faşist cuntaya karşı nefretin gittikçe daha yoğun artışlar kaydetmesidir.

Kendi ölümünü, kendisinin her türlü uygulamalarına rağmen cezaevlerinde yükseltilen bu direnişlerin şahsında gören faşist cunta, Erzurum askeri cezaevinde de yükselen açlık grevi, mahkemeye çıkmama vb. biçimlerdeki direnişleri ezemediği; faşist işkenceci cellatları vasıtasıyla istediği biçimi veremediği, tam tersine direnişin daha da arttığı, dışardaki direnmelerle birlikte direnişin tohumlarının halkta kök salmaya başladığı, gelişme, ilerleme kaydettiği gerçeği karşısında şaşkına dönmekte, umutsuzluk içinde "demokrasiye dönüyoruz" teranelerinin çığırtkanlığının dorukta olduğu bir sırada halk üzerindeki yıldırma ve pasifikasyon operasyonlarını artırmaktadır. Böylece 6 Kasım'la başlayan yeni dönemin açılışı görevini de icra etmiş olmaktadır.

Aralık ayının ortalarına doğru Kars il, ilçe ve köylerinde yoğunluk kazanan cuntanın bu türden operasyonlarında bir kısım eski kaçak, hırsız vb. kişiler de ihbarcı, muhbir haline getirilerek, halkın içinde yaşayan bu adi nitelikli kişilerin verdiği bilgilerle hareket edilmektedir. Çok sayıda vereceğimiz bu örneklerden birisi olarak Kağızman'ın ve Digor'un birçok köyünde çok adi ve şerefsizce icraatları yerine getiren, bizzat sömürgecilerin askeri yetkilileriyle elbirliği içinde hırsızlık yapan, kazancını yüzbaşı ve kaymakamla paylaşan İbrahim Ergün (İboyê Guro) adlı kişiyi gösterebiliriz. Kişisel birçok meselenin de gündeme geldiği bu operasyonlarda köylüler durumu haber alır almaz, polis ya da jandarmanın, askerin geldiğini görür görmez evlerinden kaçmakta, günlerce arazide kalmakta ya da operasyon olmayan alanlara sığınmaktadırlar. Sömürgeci-faşistlerin ellerine geçerlerse başlarına nelerin geleceğini artık çok iyi anlamış olan köylüler, korku ve tedirginlik içinde yaşamlarını sürdürmektedirler.

Operasyonların vardığı boyutları saklayamayıp, bir kısmını yer yer açığa vurmak zorunda kalan faşist 9. Kolordu Sıkıyönetim komutanlığı kamuoyunu yanıltıcı, gerçekleri tam tersi olan açıklamalarda da bulunsa, endişe ve korkularını da yaptıkları bu açıklamalarda açığa vurabilmektedirler. Uyduruk gerekçe ve ifadelerle kapsamı genişletilen operasyonlar Kağızman, Digor, Tuzluca, Iğdır, Göle, Ardahan, Selim, Sarıkamış vb. ilçe ve köylerinde yapılmış, çok sayıda köy operasyondan geçirilmiş, çok sayıda kişi gözaltına alınmış, ya da tutuklanmıştır. Çok sayıda yoksul Kürdistan insanı dayak ve işkenceden geçirilmiş, küfür ve hakaretlere uğratılmış, haddi hesabı belli olmayan rüşvet ve talan eylemi gerçekleştirilmiştir.

Rüşvet Vermeyen Yoksul Köylüleri Öldürünceye kadar Dövdüler!

Aralık ayının ortalarından sonra Ağrı ili, ilçe ve köylerinde yoğunlaşan operasyonlardaki amaç da, Kars ve köylerinde yapılanlardan farklı değildir. Bize ulaşan haberlere göre ay sonlarına kadar devam eden operasyonlar, Doğubayazıt, Diyadin, Taşlıçay, Patos, Hamur, Tutak vb. ilçeleri ve köylerini kapsamı içerisine almıştır.

Sayı ve boyutlarının çok geniş kapsamlı olduğu, aldığımız her haberden anlaşılan, gerçekleştirilen bu operasyonlarda da birçok köy, mahalle vs. arama-taramadan geçirilmiş, çok sayıda köylü, işçi, esnaf, öğrenci, memur vb. gözaltına alınmış, dayak ve işkenceden geçirilmiş, bir kısmı da sudan gerekçeler gösterilerek, düzmece ve yalan ifadelerle cezaevine doldurulmuştur. İşkence malzemelerinin köylere kadar taşındığı, okul, ev, köy meydanı, sokak ortası vb. her yerde dayak ve işkencelerin açıktan yapıldığı bu operasyonlarda bol bol rüşvet vb. şeylerin de alındığı, istenilen parayı veremeyecek durumda olan köylülerin komaya sokuluncaya kadar dövüldükleri de köylülerin bize ulaştırdığı haberlerdendir.

Doğubayazıt Sınırında Yeni Olaylar

Kendi egemenliği, sömürgeci-faşist tahakkümü altında tuttuğu Kuzey-Batı Kürdistan'daki uygulamalarını sınırların ötesine de taşıran faşist cunta, sınırların ötesindeki yoksul Kürdistan köylülerine de baskı ve zulmü yaşatmaktan geri durmamaktadır. Yüzlerce kez meydana gelen bu olaylardan iki tanesi de Doğubayazıt sınırında meydana gelmiştir. Akrabalarını ziyaret etmek amacıyla Doğubayazıt'ın bir köyüne gelen Doğu Kürdistanlı bir yurtsever, 15-20 Aralık 1983 tarihleri arasında Doğubayazıt sınırında Küçük Ağrı dağının eteklerinde meydana gelen bir olayı şöyle anlatmaktadır: *«Bizim köyümüz sınıra oldukça yakın bir yerdedir. Sabahtan kapıdan ayrılan sürü çoban peşinden ulaşıncaya kadar sınıra ulaşmaktadır. Sınıra yol yapılmış olduğundan büyük ve dik bir dere oluşmuştur. Onun için sürü sınırın ötesine geçemez, eğer sınırda asker olmazsa çoban koyunu çevirir. Eğer olursa da vay haline gelenler.*

İşte bundan 12 gün önce (Aralık ayının 15'inde) sınıra biraz yaklaşan koyun sürüsünün üstündeki Türk askerlerini görünce duyduğu korkuyu iliklerinde hisseden çoban, sürüyü bırakıp kaçmış, Türk askerleri de gelip sürüyü toplayıp götürmüş, çobanın arkasından da silah atmışlardır. Zorla götürdükleri koyun sürüsü bu harami çetelerinin elinde 5 gün kaldı. Korkudan yanaşamıyorduk. Bize, "sizin yanınızda teröristler var" deniliyor, dayak atılıyor, ağıza alınmayacak adi küfürler ediliyordu. Daha sonra İran sınır görevlilerine durumu bildirdik, onlarla birlikte sürüyü geri almaya çalıştık. Fakat bu harami çeteleri bir defa koyun sürüsünü ellerine geçirmişlerdi, geri vermek istemiyorlardı. İran sınır görevlilerinin de müdahale etmelerine rağmen 15 koçumuzu (hepsi de seçme) zorla alıkoyup, sürünün geri kalanını geri vermek zorunda kaldılar.»

Olayla ilgili olarak sömürgeci basında çıkan haberin küpürü

Ayrıca 17 Aralık tarihinde olduğu anlaşılan ve Türkiye'deki basına da "5 İranlı sınırda jandarmayla çatıştı" biçiminde geçen ve aynı olay olduğunu verdiği bilgilerden anladığımız bir başka haberde Iğdır'ın bir köyüne kız istemek amacıyla gelen Doğu Kürdistanlı bir yurtseverin anlattıklarına göre şöyle: *"Biz sınır köylüleri çok yoksul ve iş bulamayan insanlarız. Ben de dahil çok sayıda yoksul köylü bu yoksulluktan dolayı sırt hamallığı yaparak geçmimizi sağlamak zorundayız. Çok tehlikeli olduğunu bildiğimiz bu işi yapmaktan başka çaremiz yoktur. Zor bela bulabildiğimiz bir yükü belli bir para (7-8 bin TL.) karşılığında canımız pahasına da olsa sınırın ya bu, ya da öteki yanına geçirerek karnımızı doyurmaya, çoluk çocuğumuza bakmaya çalışıyoruz. Ancak arada bir elimize geçebilen fırsatla yapabildiğimiz bu sırt hamallığını da çoğu kere bulamıyor, yapamıyoruz.*

Bundan 7-8 gün önce (19-20 Aralık) böyle bir amaç için bir gurup bizim mıntıkadan adam da lastik ayakkabı getirmek için Doğubayazıt'a geçmişler. Geriye dönüşleri sırasında sınırda jandarma onları yaylım ateşine tutmuş. Ellerinde silah filan yokmuş. Ateş açılınca kaçmak zorunda kalıyorlar. Bu sırada Bêri köyünden Ali Hüseyin adlı fidan gibi gencecik bir delikanlı düşüyor. Onlar da canlarını zor kurtarıyorlar. Ali'nin öldürülüğünü zannediyorduk, fakat yaralı olarak yakalanmış. Öğrendiğime göre yaralı olarak Doğubayazıt'a götürülüp,, orada Ali'ye yaralı haliyle dayak atılıyor, küfürler ediliyormuş.

Büyüklerimiz bize Türk devletinin zalimliklerini anlatırlar, biz de görüyoruz şimdi. Ağrı isyanında çok sayıda Kürdü vahşice katletmişler, kadın, ihtiyar, çocuğu en hayasız katliamdan geçirmişler, namuslarıyla oynamışlar Kürt kadınlarının, kızlarının. Daha anlatmakla bitmeyecek nice nice zalimlikler yapmışlar. Şimdi de kendimiz gördüklerimizle bu en büyük düşmanımıza karşı kinimiz ve nefretimiz kabarıyor.»

Yine yukarda bahsedilen bu olay bahane edilerek Doğubayazıt'ın sınır köylerinde yeni baskı, tutuklama, arama-tarama eylemlerinin de gündeme geldiği, bu amaçla birçok sınır köylüsünün toplandığı, karakollarda sorguya çekildiği, küfür, dayak ve hakaretlerden geçirildiği, çok miktarda rüşvetin alındığı da alabildiğimiz haberlerdendir.

30 Aralık 1983
M. ARAM

Köylüler Jandarmanın Dersini Verdiler!

Elimize ulaşan son haberlere göre, Kozluk (Siirt)'un bir köyüne giden Türk jandarmalarının köy kadınlarına sataşmaları üzerine başlayan olaylar sonucu bir çavuş ve iki er köylüler tarafından öldürülmüştür.

Sözkonusu köye giden üç Türk jandarmasının köylü kadınlara sataşmasına büyük tepki duyan tüm köylüler –özellikle de kadın ve çocuklartaş, sopa, bıçak, balta vb. şeylerle silahlanarak jandarmalara saldırıya geçmişlerdir. Bir köylü kadın jandarmalar tarafından silahla yaralanırken, yediği darbe sonucu bir jandarmanın kolu kopmuş; jandarmaların silahlarını alan köylü kadınlar, "ibret-i alem" olsun diye bir jandarmanın kulağını kesmişlerdir. Kendilerini köylülerin elinden güçlükle kurtaran jandarmalar karakola kaçmak zorunda kalmışlardır.

Jandarmaların kaçıp kurtulmasından sonra köyün tüm erkekleri –silahlı silahsız– dağa çıkmışlardır. Olayın duyulmasıyla Kozluk'tan ve çevre köylerden gelen jandarmalar köye üşüşmüş, kadın, yaşlı, çocuk demeden tüm köylüleri sıradayağına çekmişlerdir. Bazılarına ise çok kötü muamelelerde bulunan jandarmalar, daha önce dövülen jandarmanın teşhisi üzerine bazı kadınları peşlerinden sürükleyerek karakola götürmeye çalışmışlardır. Dağa çıkan erkekler bu durumu görünce, kadınlarını kurtarmak için yola pusu kurup jandarmadan kadınların bırakmalarını istemişlerdir. Fakat jandarmaların ateşle karşılık vermesi üzerine köylüler de ateşe karşılık vermiş ve çıkan çatışmada bir çavuşla iki er öldürülmüştür. Köylülerden ise ölü ve yaralı olmadığı gibi, kadınları da kurtararak jandarmayı geri çekilmek zorunda bırakmışlardır.

Olay sonrası, köylülerin çoluk-çocuk tümden dağa çıktığı bildirilmektedir.

Evet, Türk basını tarafından kamuoyuna "eşkiyalar bir astsubat ve iki erimizi şehit ettiler" biçiminde yansıtılan olayın aslı böyle. Olaya katılanlar "eşkiyalar" değil, bizzat köy halkıdır.

Yine olay sonrası çevrede geniş operasyonların sürdürüldüğü ve çok sayıda köylünün tutuklandığı da gelen haberler arasındadır.

★

Sınır Boylarında Jandarma Baskısı Artıyor!

Elimize geçen haberlere göre sömürgeci Türk jandarması bazı olayları bahane ederek İran hudut boyunda da yeni tutuklamalara girişip baskılarını artırmıştır. Olaylar şöyle:

Kasım ayı içinde Başkale civarındaki hudut boyunda jandarmayla "kaçakçılar" arasında çıkan çatışma sonucu bir jandarma ağır yaralanmıştır. Bunun üzerine sömürgeci ordu çevrede ismi "kaçakçılığa" çıkmış onlarca köylüyü tutuklayıp koğuşturmadan geçirmiş, suçsuz insanları cezaevine koyup, çevrede baskı ve terörü arttırmıştır.

İkinci olayı ise, Kuzey Kürdistan'dan Doğu Kürdistan'a "kaçak" geçen üç köylünün bilinmeyen kişiler tarafından Kasım ayı sonlarında öldürülmesi oluşturmaktadır. Alınan bilgilere göre Türk devleti bir taraftan cenazeyi isterken, öte taraftan da tazminat istemiştir. Fakat İran devleti, cenazeleri Esendere Gümrük Kapısına getirince Yüksekova jandarma komutanlığı ve kaymakamlık cenazeleri almamıştır. Cenazeler tekrar olayın meydana geldiği İran'ın Silivana nahiyesi civarına götürülmüştür. Oradan da yaya yoluyla Helena köyü karakoluna getiriliyor. Bu olayı bahane eden Şemdinli Kaymakamlığı ölenlerin yakın akrabalarını gözaltına alıp işkenceden geçirmiştir.

Öte yandan jandarma çok sayıda suçsuz köylüyü gözaltına alıp koğuşturmadan geçirmiş, hudut boylarındaki tedbirleri artırıp, gelen Doğu Kürdistanlıları tutuklamaya başlamıştır. Aynı zamanda bu olayı bahane ederek Kuzey Kürdistanlıları Doğu Kürdistanlılara karşı kışkırtmakta ve Türkiye tarafına geçen Doğu Kürdistanlıları ihbar etmeye zorlamaktadırlar.

★

Dersim'de Faşist Cunta Kuvvetleriyle Çatışan Bir Devrimci Şehit Düştü!

8. Kolordu ve Elazığ-Tunceli-Bingöl-Muş-Bitlis illeri Sıkıyönetim Komutanlığının açıklamasına göre, 4 Şubat 1984 günü Tunceli'nin Çemişgezek ilçesine bağlı Tekeli köyü Hadişar Mezrası'na yapılan baskında Dev-Sol taraftarı oldukları belirtilen kişilerle cunta kuvvetleri arasında bir çatışma çıkmıştır.

Bir ihbar sonucu baskın yapan sömürgeci-faşist kolluk kuvvetlerine silahla karşılık veren devrimcilerden, Ali Hüseyin Avcı ölü, diğer 3 kişi ise sağ olarak ele geçirilmiştir.

Mahkemeler ve Operasyonlar Devam Ediyor!

● 17 Ocak 1984 günü İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı 3 Numaralı Askeri Mahkemesinde görülmeye başlanan 89 kişilik THKP-C Üçüncü Yol davası protestoya dönüştü. Tutuklulardan bir kısmının, tek tip elbise uygulamasını protesto amacıyla duruşmaya elbiselerini çıkararak gelmeleri üzerine, duruşma ertelenmek zorunda kalındı. Savcı, tutukluları salondan dışarı çıkarttı.

59'u tutuklu 89 kişinin "yargılandığı" davada, askeri savcı 3 ile 15 yıl arasında değişen çeşitli hapis cezaları istiyor. Davada "yargılananlardan" 51'i subay, 8'i astsubay, 1'i er ve 29'u da sivil.

● Ege Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Numaralı Askeri Mahkemesinde "yargılanan " TDY üyesi iki kişi 2'şer yıl ağır hapis cezasına çarptırıldı.

● İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Numaralı Askeri Mahkemesinde devam eden DİSK davasının 18 Ocak tarihli duruşmasında tutuklular tek tip elbise ile salona getirildiler.

Basın-İş davasıyla birleştirilen DİSK davasında 139 kişi "yargılanıyor."

● Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Numaralı Askeri Mahkemesinde Dev-Yol üyesi oldukları iddiasıyla "yargılanan" 3 kişi, 3 yıl 2 ay ile 15 yıl arasında değişen hapis cezalarına çarptırıldı.

Mahkeme, Dev-Yol örgütü adına duvarlara yazı yazdığı ve silahlı nöbet tuttuğu gerekçesiyle Ekrem Erbakan'ı 15 yıl ağır hapis cezasına mahkum ettiği davada, Sebahattin Özdemir'i 5 yıl, Ahmet Çağlar'ı ise 3 yıl 2 ay hapis cezasına çarptırdı.

● 20 Ocak tarihli haberlere göre İstanbul ve çevresinde yapılan operasyonlarda 2'si bayan 10 TİKB üyesinin yakalandığı bildiriliyor. Haberde, operasyon esnasında çıkan çatışmada bir militanın şehit düştüğü de belirtilmektedir.

● Dev-Sol İstanbul davasında idam istemiyle "yargılanan" 10 devrimci, devletin askeri kuvvetlerine hakaret iddiasıyla "yargılandıkları" ayrı bir duruşmaya tek tip elbise uygulamasını protesto amacıyla elbiselerini çıkarıp, iç elbiseleriyle çıktılar.

Davada "yargılanan" kişilerin adları şöyle: Nuri Eryüksel, Aslan Şener Yıldırım, İbrahim Erdoğan, İbrahim Bingöl, Bedri Yağan, Sinan Kukul, Tayfun Özkök, Tuncay Bağratlıoğlu, Tuğrul Özbek, Ahmet Fazıl ve Ercüment Ozdemir.

● Gölcük Donanma ve Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Mahkemesinde görülmekte olan 124 kişilik THKP-C Kurtuluş örgütü davası sonuçlandı. Tutuklulardan 54'ü 3 yıl 4 ay ile 15 yıl arasında değişen hapis cezalarına çarptırılırken, 63 tutuklu da beraat etti. 2 kişi hakkında ise görevsizlik kararı verildi.

● Adana Sıkıyönetim Komutanlığının 20 Ocak tarihli açıklamasında, PKK taraftarı oldukları iddia edilen 20 kişinin yakalandığı belirtilmektedir.

● 8. Kolordu Elazığ, Bingöl, Tunceli, Bitlis, Muş illeri Sıkıyönetim Komutanlığının 27 Ocak 1984 tarihli açıklamasına göre, 23 kişi yakalanmıştır. 12 Aralık-20 Ocak tarihleri arasını kapsayan operasyonlar sırasında yakalananlardan 21'inin Devrimci Yol, 2'sinin ise PKK taraftarı oldukları iddia edilmektedir.

● 291 kişinin "yargılandığı Dev-Yol Giresun davasında 8 idam kararı verildi.

3. Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Nolu Askeri Mahkemesinde görülmekte olan davada, mahkeme önce 16 kişi hakkında idam verdi, ancak 8'i hakkında karar bozularak değişik hapis cezalarına çevrildi.

Erzincan Havaalanı semtinde mahkeme salonu haline getirilen eski bir sinema salonunda yapılan 24 Ocak 1984 tarihli bir duruşmada, 145 kişi 1 ile 15 yıl arasında değişen çeşitli hapis cezalarına çarptırılırken, 120 kişi de berrat etti.

Dev-Yol Giresun davasında idam cezasına çarptırılanların isimleri şöyle: Ahmet Çetin, Cafer Karabay, Ersin Ergun Keleş, Halis Altun, Hikmet Uzer, Osman Barancan, Tarık Uygun, Temel Kerimoğlu.

Davada, Adnan Alevli, İbrahim Kıranlı ve Nusret Durak adlı kişilerin ise müebbet cezasına çarptırıldıkları bildirilmektedir.

● Devam etmekte olan 55 kişilik Dev-Yol Denizli davasında 1 idam ve 5 müebbet cezası talep ediliyor, 34 kişi hakkında 1-15 yıl arası değişen hapis cezalarının istendiği davada, 13 kişinin beraatı, bir kişinin ise dosyasının reddi isteniyor.

Ferhan Aksu'nun idamla "yargılandığı" söz konusu davada, Mehmet Erdal, Ertan Yıldırım, Mehmet Karaman, Yurttan Göksen ve Önder Güner hakkında müebbet cezası talep ediliyor.

● İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Numaralı Askeri Mahkemesinde yaklaşık 2 yıldır devam eden 145 kişilik Türkiye İşçi Partisi (TİP) davasında, MYK üyesi 4 kişiye 12 yıl, 10 kişiye 8'er yıl hapis cezası verildi. Davada 88 kişi 5'er yıl hapis cezası alırken, 38 kişi de beraat etti. 4 kişinin dosyası ayrıldı.

● 24 Ocak 1984 günü sonuçlanan Manisa Devrimci-Kurtuluş örgütü davasında 3 kişi hakkında idam verildi.

Yargıtay'ın bozma kararından sonra yeniden "yargılanarak" yine idam cezasına çarptırılan Remzi Karakaş, Muharrem Önder Öndeş ve İsmail Ali Şen'in yanısıra, Mustafa Tekdoğru adlı tutuklu da ömür boyu hapis cezasına mahkum edildi. Mahkeme, Yüksel Gemici'ye 30, Ali Kemal Turan'a 8 ve Mehmet Kahraman'a 6 yıl ağır hapis cezası verdi.

ERZURUM ASKERİ CEZAEVİNDE İKİ DEVRİMCİNİN ŞEHİT EDİLDİĞİ BİLDİRİLİYOR!

Erzurum askeri cezaevindeki devrimci tutukluların direnişlerini yükselttikleri, direnişin çeşitli biçimlerde (açlık grevi, mahkemeye çıkmama, iştimaya kalkmama, marş söylememe gibi vb.) hala sürdüğü, buna karşı sömürgeci-faşistlerin devrimci tutuklular üzerindeki baskı ve işkencelerinin arttığı aldığımız haberler arasındadır.

Esas olarak birlik içerisinde hareket eden tüm devrimci tutukluların, özellikle de PKK'li savaş esirlerinin direnişlerini bir türlü kıramayan sömürgeci-faşistler, uygulamaya koydukları çeşitli faşist yöntemlerin direnişi kırmakta yetersiz kaldığını gördükçe, bu sefer de fiziki yoketme eylemlerini gündemlerine koymakta, işledikleri cinayetlerine yenilerini eklemektedirler. Bir yakını Erzurum Karskapı askeri cezevinde tutuklu bulunan bir yurtseverden aldığımız habere göre, PKK sempatizanı tutuklulardan, Kars PKK gurubu tutuklusu olan ve idam istemiyle yargılanan Mehrali Yılmaz Aralık ayı içerisinde; adını öğrenenemediğimiz, ancak Devrimci Yol Artvin gurubu davasından, kendisi Artvinli bir devrimci tutuklu da bir süre önce Karskapı askeri cezevinde şehit edilmişlerdir. Ayrıca çok sayıda devrimci tutuklunun, gördüğü işkenceler sonucu ağır hasta halinde hastahaneye kaldırıldığı, bir kısmının da cezaevi içerisinde hücrelerde oldukça zor koşullar altında hasta halde bırakıldıkları, çok sayıda devrimci tutuklunun hayatının tehlikede olduğu bize ulaşan haberler arasındadır.

Erzurum Askeri Mahkemelerinde görülen bir davada tutuklu yakınlarından bir görüntü

Bu durumda, geçtiğimiz yıllardan bu yana cezaevindeki tüm direnişlerin önderliğini yapan, karşılaştıkları tüm baskı, işkence teslim alma, engelleme çabalarına rağmen direnişi elden bırakmayıp, gittikçe direnişi daha da yükselten PKK'li savaş esirlerinin hayatlarından, başlarına gelebilecek muhtemel olaylardan endişe edilmektedir. Tüm gözleri ve dikkatleri cezevinde olan halk, bu endişesini ve faşist işkencecilere karşı öfkesini her fırsatta belli etmektedir. Bu durumda ilerici kamuoyunun dikkatlerini Erzurum'daki devrimci tutuklular üzerinde icra edilen faşist uygulamalara ve muhtemel ölüm olaylarına çekmek istiyoruz.

10 Ocak 1984
Zêrevan

6. Filo'nun Türkiye'ye Gelişi Açık Bir Savaş Tertibidir

6. Filo Türkiye'den ayrılırken

1969'da gelişi büyük işçi ve öğrenci gösterileriyle protesto edilen ve olaylara yolaçan 6. Filo, 6 Şubat 1984 günü tam tersi bir sessizlik içinde Türkiye kıyılarına yanaştı.

ABD-Türkiye arasında 1980 askeri faşist darbesiyle artık gizleme gereği bile duyulmadan sürdürülen ortak savaş ve saldırı hazırlıklarının açık bir örneği olarak Türkiye'ye gelen 6. Filo, 7 Şubat 1984 günü "ani" bir biçimde Beyrut kıyılarına hareket etti.

1. Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı tarafından top atışlarıyla karşılanan 6. Filo'da bulunan 6050 Amerikan askeri için, İstanbul tam bir abluka altına alınarak, bunların hizmetine sunuldu. Faşist cuntanın, halk üzerindeki baskıyı daha da arttırarak Amerikan askerlerinin gönüllerince eğlenmeleri ve gezmeleri için her türlü tedbiri alması, zaten içten içe bir öfke duyan halkın kinini daha da biledi.

6. Filo'nun gelişinden 19 saat sonra Beyrut'a hareket edip, burada açık bir saldırıya geçişi ise, Türkiye'ye yapılan bu "ziyaret"in anlamını daha da belirginleştirdi. Bölgede tam bir savaş ağalığına oynayan Türk faşist cuntası, bütün dünya halklarının gözü önünde Lübnan ve Filistin halkının ABD silah ve bombalarıyla katledilmesinin suç ortağı ve onun maşası olduğunu gizlenememecesine ortaya koydu.

Bölge halklarına yönelik saldırı ve savaş hazırlıkları içinde Türkiye'nin bir atlama tahtası olarak kullanılması ve bunun somut bir örneği olarak İncirlik Hava Üssü'nün ABD'nin resmen kullanımına açılışı ile, 6. Filo'nun İstanbul sahillerinden saldırıya katılışı, Türkiye halkını derinden etkileyen ve öfkeyle dolduran olaylar oldu.

★

● Türkiye'nin Köln Başkonsolosluğunda 10 Şubat günü meydana gelen patlama ağır hasara yolaçtı. Ölü ve yaralının olmadığı patlamada, binanın tüm camları kırılırken, patlamanın olduğu bölümde büyük bir gedik meydana geldi.

Patlamanın, geçen yıl gerçekleştirilen Köln Konsolosluğu baskınının yıldönümü münasebetliyle, bu davadan yargılananlarla dayanışma amacıyla "Devrimci Hücreler -Revolutionäre Zelle" adlı bir Alman örgütü tarafından gerçekleştirildiği bildirilmiştir.

● DHKD üyesi olmak ve yasadışı faaliyetlerde bulunmak iddiasıyla 7 kişi hakkında, İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Numaralı Askeri Mahkemesinde dava açıldı. Savcı, 6 ile 15 yıl arasında değişen hapis cezaları talep ediyor.

★

DÜZELTME

Gazetemizin 25. sayısında "**ÖZAL HÜKÛMETİ YANGINDAN MAL MI KAÇIRIYOR?**" *başlıklı yazının 6. sütununun 2. paragrafında bir dizgi hatası yapılmıştır.* "...50 yılı aşkındır gözünü Batı Almanya'nın sadık bir üyesi..." *olarak geçen cümlenin doğrusu şöyledir:* "...50 yılı aşkındır gözünü batı dünyasının sadık bir üyesi..."

SÖMÜRGECİ-FAŞİST CUNTA'NIN TARİHİ TEKERRÜR ETTİRMEYE GÜCÜ YETMEYECEKTİR!

Partimiz, yakın bir dönemde, tarihinde birçok kez karşılaştığı azgın komploların en tehlikelisi ve en büyüğü ile yüzyüze geldi. Merkezinde cezaevlerinin yeraldığı ve bir kolunun da ta Avrupa'ya kadar uzatıldığı bu komplo, yine Diyarbakır cezaevinde 21 Mart 1982 tarihinde başlayan ve Ağustos-Eylül aylarında doruk noktasına ulaşan devrimci direniş mücadelesi sonucunda bozguna uğratıldı. Nihai zafere kadar, Kürdistan proletaryası ve halkının davasına ve PKK'nin ilkelerine sınırsız inanç ve bağlılığın, en zor koşullarda bile Partimizin onur ve prestijini herşeyin üzerinde tutmanın en soylu örnekleri olarak tarihimizin yükseklerindeki yerlerini koruyacak olan Mazlum, Hayri ve Kemal yoldaşlar, değerli yaşamlarını ortaya koyarak düşmanın bu sinsi ve alçakça çabalarının başarıya ulaşmasına izin vermediler.

İşte Diyarbakır Cezaevi Direnişinin bir de bu yönlü soylu bir tarihi anlamı vardır. Hatta denilebilir ki, onun gerçek anlamı bu noktada yatar. Aslında cezaevlerinde devrimci savaş esirlerinin, düşmanın sınır tanımayan zulüm ve zorbalığına karşı ardı arkası kesilmeyen direnişleri üzerine, **Serxwebûn** gazetesinde epeyce kapsamlı yazılar yazıldı. Savaş esirlerinin cezaevlerinde yüselttikleri görkemli direnişin sesi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin sesi olan **Serxwebûn** gazetesi vasıtasıyla bütün dünyaya duyurulmaya çalışıldı. Özellikle **Serxwebûn**'un 12. sayısında yayınlanan **"Diyarbakır Direnişi Ulusal Kurtuluş Mücadelemizde Yeni Bir Dönem Başlatmıştır"** başlıklı makale, bütün bu yazılar ve değerlendirmelerin en sistemli bir özeti oldu. Bu makalede Kürdistan'da genelde devrimci direnişin ve özel olarak cezaevi direnişinin nasıl ortaya çıktığı, sömürgeci-faşist cuntanın devrimci savaş esirlerine karşı izlediği imha, teslimiyete ve ihanete zorlama politikasının özü, açılan "yargılama davaları"nın niteliği ve savaş esirlerinin sömürgeci mahkemelerde takındıkları kararlı devrimci tutum, teslimiyete ve ihanete zorlama politikasına karşı gelişen 21 Mart ve Temmuz-Eylül direnişlerinin anlamı, en özlü ve anlamak isteyen herkesin anlayabileceği bir biçimde ortaya kondu. Şahin Dönmez alçağı ve onun gibi faşist cuntanın satın aldığı ve devrimci tutuklulara karşı kullandığı birkaç hainin, doğrudan düşmanın yönlendiriciliğinde cezaevlerindeki karşı-devrimci girişimleri gözler önüne serildi. Üzerinden bir yılı aşkın bir sürenin geçtiği bu değerlendirmenin de gösterdiği gibi, 21 Mart ve Temmuz-Eylül direnişlerinin, böyle bir düşman komplosunu mezara gömen ve Türk sömürgeciliğinin ölümünü belirleyen direnişler olduğu önceden bilinmeyen, fark edilmeyen bir şey değildi. Hayri Durmuş yoldaşın mahkeme salonunda açıkladığı eylem kararı okunduğunda, bunu görmemek mümkün olamazdı.

Bilindiği gibi, 1979 yılının Mayıs ayı içinde, Türk sömürgecilerinin Elazığ tutuklamaları ile birlikte Partimizin kadro ve taraftarlarına karşı başlattığı tutuklama kampanyası, aynı yılın sonlarında kapsamı daha da genişletilerek yaygın kitle tutuklamalarına dönüştürüldü. Köylerden, kasabalardan ve şehirlerden rastgele toplanan binlerce Kürdistan insanı, günlerce süren en ağır işkencelerden geçirildikten sonra cezaevlerine konuldu. Türk sömürgecilerinin bu yaygın tutuklama ve operasyonları sonucunda, başta Diyarbakır olmak üzere Kürdistan'daki bütün cezaevleri devrimciler ve yurtseverlerle dolduruldu. Böylelikle devrim ile azgın karşı-devrim arasında kıyasıya bir savaşımın bugüne dek süregeldiği yeni mücadele alanları ortaya çıktı.

Faşist generaller çetesinin 12 Eylül darbesi ile devlet yönetimine el koymasından sonra, bir yandan uyanan ve mücadeleye atılan Kürdistan halkına karşı vahşi bir imha savaşı sürdürülürken, öte yandan cezaevlerinde devrimci savaş esirleri üzerinde uygulanan zulüm ve zorbalık da en son sınırına kadar vardırıldı. Düşman dışardaki imha savaşından sonuç alamayınca ve ordusunun yarısından fazlasını seferber ederek, ülkemizi adeta yeni baştan işgale tabi tutmasına rağmen devrimci hareketi bitiremeyince, bütün gücüyle eli altında bulundurduğu savaş esirlerine yöneldi. Artık gözaltı süresi ile tutukluluk yaşamı arasında hiçbir farklılık kalmadı. Cezaevleri birer işkencehane, tutukluluk süresi de gözaltı ve sorgulama haline getirildi. En korkunç fiziki baskı ve işkence yöntemlerinin yanısıra, hertürlü psikolojik baskı yöntemlerini de elinden düşürmeyen sömürgeci-faşist cunta, çeşitli vaadlerle içte teslimiyet ve ihaneti geliştirmeye çalıştı. Özellikle "PKK davaları"nın açılmasından önce, hertürlü yöntemi içiçe kullanarak, sonuca ulaşmak için yoğun çaba harcadı. Böyle bir politikadan amaçlanan şey, devrimci tutukluların önemli bir bölümünün pişmanlık göstermesini sağlayarak, bir kesimini tamamıyla teslim alıp ajanlaştırarak ve partisinin karşısına çıkartarak, bazılarını uğruna savaştıkları davaya küfreder bir konuma düşürerek "PKK davası"nı siyasi içeriğinden boşaltmak, bu davayı ulusal, uluslararası kamuoyuna adi bir yargı davası olarak sunmaktı. Sömürgeci-faşist cunta, eğer bu amaçlarında başarıya ulaşabilirse, hem "PKK davaları"na vereceği bir hayli kabarık sayıdaki idam kararlarının infazı sırasında ilerici dünya kamuoyundan gelmesi kaçınılmaz olan yoğun tepkinin önüne geçmiş olacak, hem de Kürdistan halkının PKK önderliğinde gelişen devrimci kurtuluş mücadelesi ile yeniden yeşeren Bağımsızlık ve Özgürlük umutlarının narin filizlerini kurutacaktı.

Bütün ulusal kurtuluş mücadelelerinin pratiğinde, sömürgeci ve emperyalist güçlerle yerli uşaklarının, genellikle devrimci kurtuluş mücadelelerinin kesin zafere doğru ilerlediği koşullarda umutsuz bir çıkışla gündeme getirdiği en vahşi baskı ve işkence yöntemlerini, faşist Türk sömürgecileri henüz mücadelenin başındayken sonuna kadar kullandı. Bu zulüm ve zorbalığın en başta Diyarbakır zindanlarında sahneye konulmasının temel nedenlerinden biri de, bu alanda hem düşmana esir düşmüş olan Partimizin önder kadrolarının bulunması, hem de çok kalabalık bir tutuklu kitlesinin varlığıydı. Düşman açısından PKK'yi "bitirme"nin en kolay yolunun bu denli kalabalık bir tutuklu kitlesinin şaşmadan kendilerini izlediği ve ağızlarından çıkan her sözü karşı konulmaz bir kural olarak uygulanması gerektiğine inandığı bu önderlerin etkisiz kılınmasından geçeceği açıktır. Partimizin tutuklu önder ve kadroları, bu yüzden sömürgeci zulüm ve zorbalığın esas hedefleri haline getirildi. Salt kendi resmi güçlerine güvenemeyen faşist cunta, politikasını hayata geçirmek için eskiden satın aldığı bazı uşaklarını da işbaşına çağırdı. Bütün "PKK davaları" bağlı olunan sıkıyönetim komutanlığı merkezinde görülürken, Elazığ "PKK davası" Diyarbakır'da açılan dava ile birleştirildi. Çünkü, Elazığ cezaevinde bulunan tutuklular arasında, yakalandıkları andan itibaren düşmana teslim olan ve "devletin yanında tavır alan" Şahin Dönmez, Ali Gündüz vb. gibi gedikli hainler de yer almaktaydı. Devrimci tutuklulara boyun eğdirmek amacıyla bu hain takımının kullanılmak istendiği son derece belirgin olan bir şeydi. Eğer böyle bir nedenle yola çıkılmasaydı, o zaman bütün davaların Diyarbakır'daki davayla birleştirilmesi, ya da Elazığ davasının yerinde görülmesi gerekirdi. Devrimci savaş esirlerine karşı harekete geçirilen başka bir güç de tutuklu yakınları oldu. Devrimci tutukluların yakınları için bir yandan imhaya başvururken, öte yandan teslim almayı izlemekteydi. Açıktır ki düşman bazı tutuklu aileler üzerinde güçlü bir baskı ve denetim mekanizması kurarak, bazı ailelere çeşitli yollarla sızıp onları doğrudan yönlendirerek, kendi ajanları ve kiralık uşakları vasıtasıyla bazılarını yanıltarak, teslimiyeti ve ihaneti cezaevlerine egemen kılmada bir araç olarak kullanmaya çalıştı. Daha sonra da görüleceği gibi, çok cılız da olsa bu politikasında bazı küçük başarılar kazanabildi. Böyle bir olayı bizzat yaşamış olan Hayri DURMUŞ yoldaş, ailesine ve yakınlarına hitaben yazdığı bir mektupta, bu durumu ve buna karşı tavırlarını şöyle dile getirmekteydi: *«... Sömürgeciler, özellikle duruşmalarımızın yakınlaştığı bu dönemde, kendi ajanlarını harekete geçirerek pek çok tutuklu ailesi gibi sizi de etkilemeye, aldatmaya ve beni caydırmaya çalışıyorlar. Ortalıkta dolaşan bazı uşaklar ve kişiliksiz avukatlar, size sürekli telkinlerde bulunmaktadırlar ve bulunmaya devam edecekler. Size şunları söyleyecekler: 'Üzerinde birşey yoktur. Herşeyi inkar ederse, eğer suçu başkalarının üzerine atarsa, eğer pişman olduğunu söylerse kesin kurtulur, yoksa kötü olur.' ve benzeri.*

«Bu ajanların, sahtekarların iki amacı vardır: Birincisi, sizin zayıflığınızdan, duygusallığınızdan ve cahilliğinizden faydalanarak, bir miktar para almak istiyorlar. Öyle yalancı vaadlerde bulunurlar ki, siz rahatlıklar varınızı-yokunuzu seferber edersiniz. İkincisi, Türk devleti, beni ve benim gibi yüzlerce yoldaşımı **bitirmek, ajanlaştırmak, devletin uşağı yapmak** *istiyor. Bunun için sahte vaadlerde bulunarak bizim pişmanlık göstermemizi, herşeyden vazgeçmemizi istiyor.* **Görüyorsunuz ki her iki şey de** *bizim tarafımızdan* **asla kabul edilemeyecek** *olan çok feci şeylerdir.»* (abç - F.B.) (Serxwebûn, sayı 20, syf:5)

İşte böyle bir ortamda, sömürgeci-faşist cunta, elindeki hertürlü olanağın yanısıra gedikli uşaklarını da yardımına çağırmasına rağmen, Partimizin esir düşmüş önder kadroları başta olmak üzere devrimci tutuklulara boyun eğdirmeyi başaramadı. PKK'li savaş esirleri, mahkeme kürsüsünün üzerinde bütün dünyaya, ulusal ve toplumsal kurtuluşu için ayağa kalkmış bir halkın haklı sesini haykırdılar. Sömürgeci mahkemeleri, faşist Türk sömürgecilerini yargılama alanlarına dönüştürdüler ve sanık sandalyesine faşist Türk devletini oturttular. Cezaevlerindeki ırkçı faşist uygulamaları teşhir ettiler. Davalarına ikirciksiz sahip çıktılar; ihanete ve tüm hainlere lanet okudular. Sonunda, *«... pişman değiliz, davamız haklıdır, bu davanın neferleri olmaktan şeref duyuyoruz. Tarih karşısında görevimizi ifa ediyoruz, tarihin bizim için hükmü beraattir.»* dediler.(Ortak savunma metni, Toplu Yazılar, syf:145)

Faşist cunta dışarıda ve cezaevlerinde istediği hedeflere ulaşamayınca, bölgede emperyalizm ve işbirlikçisi yönetimler lehine beklediği siyasi gelişme ve değişmeler gerçekleşmeyince, bu kez zulüm ve zorbalığı elinden düşürmeksizin, davaları sürüncemede bırakma yoluna gitti. Bu dönemde, devrimcileşemeyen ve kişisel yaşamlarını kurtarma telaşına düşen bazı zayıf kişilikli unsurlar, gerek kendi ailelerinin ve gerekse dozunu sürekli artırarak uygulanagelen zulüm ve zorbalığın karşısında diz çökerek, sömürgeci-faşist yönetime teslim oldular. Geçmişte "kara sevda" örneği ateşli bir tutkuyla Marksizm-Leninizme sarılan bu rahat ve geniş günlerin devrimcileri cezaevinin zor koşulları karşısında boyun eğerek tüm ırkçı-faşist uygulamalara uymakla da yetinmediler; sömürgeci-faşist cuntanın devrimci tutuklulara yönelik imha ve teslim alma politikasının en aktif uygulayıcıları haline geldiler. Düşmanın uşaklığını ve ajanlığını kabul eden böylesi hainlerin önde gelen elemanlarından biri de Yıldırım Merkit oldu. Şahin Dönmez-Yıldırım Merkit hain takımının çevresinde yeralan ve kendilerini "Genç Kemalistler" olarak adlandıran Kenan Evren cuntasının **yeni faşist milisleri**, kraldan daha çok kralcı kesilerek, devrimci tutuklulara uygulanan işkence seanslarına bile fiilen katılabildiler. Tutuklu öteki önder PKK kadroları gibi tecrit hücresine konan Mazlum DOĞAN yoldaşla birlikte işkenceye alınıyormuş gibi hareket ettirilen Yıldırım haini, sonraları efendileri ile birlikte Mazlum yoldaşı teslim alamayacağını anladığı zaman fetva çıkarmaktan çekinmedi. Yıldırım haininin, "boyun eğmesi, teslim olması mümkün değil, imha edilmesi gerekiyor" biçiminde bir karara ulaşmasından sonradır ki, devrimci direnişin beyni ve baş örgütleyicisi olduğu bu hain tarafından açığa çıkarılan Mazlum yoldaş hunharca katledildi.

Mazlum DOĞAN ve Ferhat KURTAY yoldaşların şehit düştüğü 21-24 Mart direniş eyleminin ardından, zaten birer birer tecrit hücrelerine konulmuş olan zindanlardaki direniş hareketinin önderlerinin tutuklu devrimci kitlesi ile en küçük bir bağlantıları kalmayacaktı. Buna karşılık Şahin-Yıldırım hain takımının tüm tutuklu kitlesi arasında dolaşmasına, Mazlum yoldaşın direnişini "solculuk" ve "intihar"la suçlayarak devrimci savaş esirlerini etkilemesine, kendisini Partinin cezaevindeki tek temsilcisi olarak gösterip "Kenan Evren İşçi Partisi" politikası doğrultusunda belli bir örgütlenme yaratmasına izin verildi veya daha yerinde bir deyimle bu işle görevlendirildi. Direnişin önderleri adına sahte itiraf belgeleri düzenlendi ve gizli yerlerden sözüm ona önderlerinin itiraf ettikleri tutuklulara gösterilmeye çalışıldı. Faşist cuntanın, içerde, siyasi özünü boşaltarak davayı bu şekide öldürmek istemesine paralel olarak, "dışarıda da baskıyı, yozluğu, ahlaksızlığı geliştirerek toplumu çürütme ve buna katliam uygulamalarını da ekleyerek ulusal kurtuluş eğilimini yok etmeyi" amaçlamasına karşı gelişen Temmuz-Eylül Direniş Eylemi, işte böyle bir ortamda doğdu.

Hayri DURMUŞ yoldaş, mevcut ortamı ve düzenlenen düşman komplosuna karşı giriştikleri eylem kararını mahkeme salonundaki son açıklamasında şöyle dile getirmekteydi: *«Bizim siyasi savunma hakkımız kısıtlanmaktadır. Cezaevinde, cezaevi amiri tarafından baskılar yapılmaktadır. Mevcut durum emirlerle yönetilmektedir. Bazı arkadaşlarım açıklamalarının hür irade ile olmadığını, baskı ile olduğunu belirttiler.* **Beni bir odaya kapattılar,** *bazı arkadaşlarıma gözetleme deliğinden bakın* **Mehmet Hayri açıklama yapıyor diye açıklama yapmaya zorladılar.** *Bazı arkadaşlarımızı, , Mazlum DOĞAN, Ferhat KURTAY, Eşref ANYAK yakıldılar ve asılarak öldürüldüler. Siyasi bir dava görülmektedir. Bizler, ideolojimize bağlı olduğumuzu söyledik. Bunun savunmasını yapacağız. Bu bizim yasal hakkımızdır. Mevcut koşullar altında duruşmaya gelmenin gereksizliğine inanıp, ölüm orucuna başlıyorum, bunu burada açıklıyorum.»* (abç) Evet; Hayri, Kemal ve Akif yoldaşların şehit düşmeleri ile sonuçlanan Temmuz, Eylül Direniş Eylemi, faşist Türk sömürgecileri ve onların yeni uşakları olan dipsiz ihanet çukurunun kör yarasaları için bir politik ölüm, tam bir iflas oldu. Bu direniş eyleminden sonradır ki, Şahin-Yıldırım hain çetesi yüzlerindeki peçeyi yırtarak kendi gerçek kimlikleriyle (yeni faşist milis) sahneye çıkmak zorunda bırakıldılar. Yine bu Direniş Eyleminden sonradır ki, üzerinden tam bir yıl geçtikten sonra, nicelik olarak eskisinden çok daha güçlü bir eylemle Diyarbakır cezaevinde ölüm orucuna başlayan devrimci savaş esirleri, önderlerinin izinden şaşmadan yürüdüklerini bütün dünyaya kanıtladılar.

Bu Direniş Eylemi olmasaydı ne olurdu? Bunun üzerinde düşünmek bile insanı ürpertmek için yeter de artar bile. Kim bilir, Temmuz-Eylül Direnişi olmasaydı, dün Diyarbakır'da ölüm orucuna başlayan devrimci tutuklu kitlesinin önemli bir bölümü, belki de Şahin-Yıldırım hain takımının arkasında yürürdü. Hainler yüzlerindeki maskeyi çıkarmak zorunda kalmaz ve **"Kenan Evren İşçi Partisi"nin** önderleri sıfatıyla ortalıkta boy gösterirlerdi. Komplonun dışardaki başı olan Semir haini yanlız başına kalmaz, hepimizin lanet okuduğu bir konuma düşmezdi. PKK Hareketinin devrimci direniş geleneğinin gerçek sahipleri ise, umutlarını çoktan yitirmiş olan Kürdistan halkının kurtuluş umutlarını yeniden diriltmenin acıklı çabası içinde olurlardı. Sonuç olarak denilebilir ki, mücadelemiz belki de onlarca yıl gerilere sürüklenirdi. Bütün bu gerçekleşmesi engellenen korkunç olumsuzlukların da gösterdiği gibi, yüreğinde kurtuluş umutlarını canlı tutan her Kürdistan insanı, direniş mücadelemizin bu ölümsüz kahramanlarına çok şeyler borçludur. Davaya inancı sarsılmayan bir insanın bunu inkar etmesi mümkün olabilir mi?

Yukarda da izah etmeye çalıştığımız gibi, merkezinde Diyarbakır zindanlarının yer aldığı bu komplo, sadece cezaevleriyle sınırlı kalmadı. Aynı döneme denk düşer bir biçimde dışardaki girişimlerle de tamamlanarak sonuca ulaştırılmak istendi. Şahin-Yıldırım çetesi ile eskiden beri ilişki içinde olan Semir haini, en sinsi bir gizlilik içinde Parti karşıtlığını geliştirmeye çalıştı. Partimizin saflarında bulunan bir iki reformist, oportünist unsurun Partimizin Leninist gelişimi ile çatışır bir durum arzeden olumsuz konumlarından yararlanarak ve onların sırtına basarak, yetersiz devrimciliği kısmen de olsa kendi parti düşmanı faaliyetinin aracı yapmaya çalışarak, İkinci Kongremizde örgütü ele geçirmek istedi. Ama bu tür zavallı çabaların sahipleri, içerde ve dışarda, Partimizin politik-örgütsel-askeri çizgisinin doğruluğu ve önderlik ettiği mücadelenin haklılığı, mücadelenin haklı yolunda geleceğin zaferle sonuçlanacağından bir an bile kuşkuya kapılmaksızın, gözünü kırpmadan ölüme yürüyen yüzlerce devrim şehidinin anılarının bağlayıcılığı ve manevi otoritelerinin karşı konulmaz gücü, Partimizin çizgisini hayata geçirmenin coşkulu çabası içinde olan kadro ve savaşçılarımızın sarsılmaz kararlılığı karşısında kesinlikle kaybedeceklerdi. Nitekim Semir haini de, Partimizin ezici çoğunluğunun kararlı karşı duruşuyla İkinci Kongre'de bozguna uğradı. Bu, onun gibilerinin meşru yazgısıydı.

Kongre'deki bozgunun ardından, Semir haini, Avrupa'da sözümona örgüt içinde egemen olan **dogmatik demokratik-merkeziyetçiliğe** karşı mücadele ettiği iddiasıyla ortaya çıktı. Kısa bir süre için de olsa, Avrupa çalışmaları içinde yer alan birkaç arkadaşı aldatarak kendi yanına almayı başardı. Çeşitli hile ve entrikalarla bazı arkadaşlarımızı Partiye ve onun liderliğine karşı çıkarmaya çalıştı. Dönemin özelliklerinden dolayı bazı arkadaşların kitlelerle doğrudan ilişki içinde olmama durumundan yararlanarak onların Partiyle mücadele içinde olduklarını "kanıtlamak" için yoğun çaba harcadı. Bazı Parti kadrolarını siyasi olmayan araçlarla güçten düşürme ve etkisizleştirme yoluna gitti. Ama, Şahin-Yıldırım işbirliğinin olumsuz etkilerinden dolayı, kendisini en iğrenç bir tarzda Parti düşmanı faaliyetin kollarına teslim eden Seher dışında, hiçbir arkadaşı yanında tutmayı başaramadı. Yöntemlerinden sonuç alamayıp bu alanda da bozguna uğrayınca, kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırarak sahibinin arkasına sığınıp havlayan bir süs köpeği gibi, Şahin-Yıldırım çetesinin cephesinden Partimize karşı açık saldırıya geçti.

Seher'in durumu gözönüne getirildiğinde, Semirin insanların zaaflarından nasıl yararlanmaya çalıştığı, hangi unsurları Partiye karşı çıkarmak istediği rahatlıkla görülebilir. Parti bağlarını aile bağlarının önüne geçiremediği, küçük-burjuva duygusallığını üzerinden atamadığı için, bu unsurun ailesindeki olumsuz gelişmelerden etkileneceği ortadaydı. Ve Partinin de bu konuda kuşkuları vardı. Yıldırım Merkit'in içerde ihanete soyunduğunun açığa çıkmasından sonra, muhtemel bir etkilenmenin önüne geçmek amacıyla –ki, ortada henüz "meşhur" Avrupa olayının izleri yoktu–, Parti tarafından çağırılarak kendisiyle konuşuldu. Buna rağmen, özellikle kendisinin Partiye karşı kapalı davranmayı tercih etmesi nedeniyle istenilen etki yaratılamadı. Bu durum bile tek başına, onun nasıl bir ruh hali içinde Parti düşmanı faaliyetin kollarına atıldığını açıklamaya yetmiyor mu? Açıktır ki, ailesindeki gelişmeleri ve Şahin-Yıldırım işbirliğinin olumsuz etkilerini çok iyi bilen Semir haini, bu durumdan ustaca yararlanarak, Seher'i kendi Parti düşmanı faaliyetinin as elemanlarından biri haline getirmekte hiçbir zorlukla karşılaşmamıştı. Kaldı ki, henüz Partiyi oyalamaya çalıştığı dönemde, Semir'in kendisi bile, Seher'deki olumsuzluğun ailedeki gelişmelerden kaynaklandığını açıkça itiraf etmekteydi. Düşmanın Yıldırım hainini Partiye karşı kullanmakla yetinmeyeceği, Seher için de aynı şeyi düşüneceği ve bu etkiyi başkalarına kadar ulaştırmaya çalışacağı belliydi ve Semir bunu biliyordu. Yıldırım'ın öldüğü biçimindeki şişirme bir haber

Devamı 22. sayfada

BİR KEZ DAHA KÜÇÜK-BURJUVA REFORMİSTLERİNİN İFLAH OLMAZLIĞI ÜZERİNE

Gazetemiz **Serxwebûn** *üçüncü yayın yılına girerken geçmiş iki yıllık faaliyetleri geniş bir okuyucu kitlesi tarafından çok yönlü olarak değerlendirildi. Geçen sayımızda bir kısmını yayınladığımız bu değerlendirmelerin hepsine Gazetemizde yer veremedik. Ancak çeşitli eleştiriler taşıyanları da içinde olmak üzere hepsinin taşıdığı ortak konu Gazetemizin mücadelemizin içinden geçmekte olduğu dönemin tüm zorluklarına rağmen Kürdistan Devriminin temel sorunlarına doğru devrimci çizgiden sapmadan eğildiği ve ulusal kurtuluş mücadelemizin sonuçlarını kitlelere maledip, onları seferber edebilmek için kararlı bir mücadele yürüttüğü biçimindeydi.* **Serxwebûn***'un böylesine büyük bir görevi başararak iki yıl gibi kısa bir sürede katettiği ileri mesafe ve kitleler üzerinde yarattığı olumlu etki de bu değerlendirmelerin ortak noktalarından bir diğeriydi.*

Yayın yıl dönümümüze denk düşen geçen ayda Gazetemizin adı daha başka çevrelerde de zikredildi. Fakat bunlar, mücadelemiz, hayallerini başlarına yıktığından öfkeli ve saldırgan; yüzlerini iyice açığa çıkardığından ötürü de kelimelerin ve büyük adların arkasına sığınacak kadar zavallı, utangaç ve gizli küçük-burjuva sözcüleridir.

Biz bunların kim olduklarını ve nasıl bir sorumsuzluk içinde yüzdüklerini iyi bildiğimizden, uzun bir zamandan beridir Gazetemize yöneltikleri seviyesiz eleştirilere, bizi esas konuları tartışmaktan alıkoymaya çalıştıklarını görüyor, bu nedenle de ciddi konulara girmeyen bu sorumsuz tutumları muhatap almıyoruz. Ancak özürü kabahatinden büyük olan bu küçük-burjuva sözcülerinin ukalalıkları okuyucularımızı kızdırmış olacak ki, en son olarak 7.1.1984 tarihinde Komkar'da yayınlanan Gazetemizi ve mücadelemizi hedef alan yazıya cevaben okurlarımızdan birçok yazı aldık. Bunlardan birini, bu çevreleri bundan sonraki tutumlarında gerekli seviyeyi takınmaları konusunda uyarır düşüncesiyle yayınlamayı uygun gördük.

SERXWEBÛN

Dengê Komkar'ın 7.1.1984 tarihli 60-61. sayısında **"Kürdistan Dağlarında mısınız, Feodallerin Gölgesinde misiniz?"** adlı bir yazı "Mêrxas" imzasıyla yayınlandı. **Serxwebûn**'da yayınlanan **"Kürdistan Dağlarından Serxwebûn'a Kürdistan Halkının Sesini İletiyorum"** adlı bir okuyucu mektubuna cevaben yazılmış olan bu yazının altındaki imza üzerinde durmak istiyorum.

Avrupa'dan aldığı kültürle kendisini siyaset psikoloğu sanan sözde yazar **Serxwebûn**'da yayınlanan mektubun yazarını romantiklikle suçlarken, aslında kendisi **Serxwebûn**'un Özgürlük Yolu'nu pasifizmle, teslimiyetçilikle ve devrimci şiddete çatmakla eleştirdiğini bildiği için, teslimiyetçiliğin verdiği ruh haliyle, öyle olmadığı halde sırf **Serxwebûn**'a kendisinin de cesur olduğunu ispatlamak için yazısının altına "Mêrxas" imzasını atmış. Kürdistan tarihi toplumsal koşullarından ve küçük-burjuvazinin oluşum özelliklerinden dolayı mêrxaslık eylemsiz sınıfın, eylemsiz temsilcilerinin değil, tam tersine Kürdistan'ı bağımsızlığa ve özgürlüğe götürecek tek yetenekte olan proletarya kahramanlığı karşısında iliklerine dek korku **histerisine** kapılmış küçükburjuva ruh ezikliğinden kurtulamıyacağı; proletarya önderliğinde gelişen bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi geliştikçe sınıf yapılarından kaynaklanan korkaklıklarının başlarına vuracağı daha şimdiden gelişen birçok olaydan anlaşılmaktadır.

Bu bahse ilişkin görüşümü büyük güldürü ustası Aziz Nesin'in isim, soyisim üzerine bir izahı ile kapatmak istiyorum. Sanıyorum okuyan çoktur. Aziz Nesin bir kitabında kendisine, soyadının ne anlama geldiğine ilişkin sorulan bir soruya tam aktaramayacağım, ama yaklaşık şöyle bir cevap verdiğini belirtir: soyadı kanunu çıktığında memlekette herkes kendisine uygun bir soyadı bulmakla meşguldü. Ancak bu konudaki arayışlar ve ortaya çıkan tablo toplumumuzun bir gerçeğini ele veriyordu. Örneğin azınlık milliyetler Rum, Ermeni ve Yahudiler duydukları korku nedeniyle öztürk, korkaklar, cesur, fakirler, zengin, pısırıklar, fırtına, saflar gözüaçık ya da uyanık vb. soyadları alıyorlardı. Toplumda herkes olmak isteyip de olamadığı şeyi o soyadını alarak tatmin olmaya çalışıyordu. O zaman ben kendi kenime sordum: **'peki Aziz sen nesin?'** Böylece ben de Nesin soyadını aldım.

"Mêrxas"ın! yazısı herşeyden önce; Kemal Burkay'ın **"Devrimcilik mi, Terörizm mi? PKK üzerine"** adlı küfürnamesinde yazılan ve tümüyle gerçeklerin tersyüz edilmesi olan iftira, karalama, demogoji ve yaygaracılığın tekrarlanmasından öte ciddi bir iddia taşımamaktadır. Zaten bundan fazlası da beklenemezdi. Eğer "Mêrxas" da şefleri gibi dikkatleri PKK ile TKSP arasında sürmekte olan tartışmaların ana ekseninden başka yerlere çekmeyi amaçlamışsa, Bay Burkay gibi kendisi de fena halde yanılmıştır. Birtakım demogoji ve karalamalarla yaşanan sürecin kendisini dayatan (yazarın siyasi körlüğünden görmediği ve görmek istemediği) soylu görevleri bulanıklaştırlamayacağı gibi, Burkay'ın iddia ettiği gibi "çoluk-çocuk" olmayan yurtsever devrimci kitleler de aldatılamaz.

Yazısının hemen başında hırçın, seviyesiz ve tutarsız ifadelerle **Serxwebûn**'a çatan çalımlı yazar, Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesinin sesini okuyucuya birşey vermemek, kuru bir ajitasyonla yetinmek ve her sayıda döne döne aynı şeyleri tekrar edip durmakla suçluyor.

Açıktır ki sözde yazar, bizi Kemal Burkay'ın kitabından rahatsız olmakla itham etmesine rağmen, yazısının içeriğinden de anlaşılacağı gibi asıl kendisi **Serxwebûn** gazetesinden çok rahatsız olmuşa benzemektedir. Kemal Burkay'da aynı rahatsızlığı birçok kez çeşitli vesilelerle dile getirmiştir. Burada **Serxwebûn** gazetesinin işlevi içerik ve kapsamının yeterince tartışılmasına olanak yoktur. Ancak yine de bir iki noktaya değinmekte yarar vardır.

Besbelli ki Avrupa zemininde coşku ve enerjisini kaybeden, yalınkat küçük-burjuva eylemsizliğini teorileştirmeye çalışan, ülke devrimine kayıtsızlığın, cansızlığın unutulmuş tarihsel örneklerini veren sizler, **Serxwebûn** gazetesini anlayamaz ve de onu çok sıkıcı bulursunuz.

Serxwebûn'dan, sayfalarının önemli kısmının derneklerde yapılan tavla yarışmalarının sonuçlarını vb. haberlere (!) ayıran gazetelerinizin benzeri bir gazetecilik bekliyorsanız boşuna bekliyorsunuz. **Serxwebûn** eğer, gün geçtikçe güçlenen ve o nedenle de eriyen reformist küçükburjuva solun yayın hayatının içinde bulunduğu krize rağmen eğer her ay 10.000'e yakın bir tirajla etkinliğini giderek artırıyorsa bu, onun, sizin gibilere ağır ve tekrar gibi gelen devrim sorunlarını ısrarla gündeme sürüp, tartışmasından ve militan yayıncılığındandır.

Serxwebûn; Avrupa'da çözülme ve çürüme eğilimine karşı canlı siyasal ajitasyonu başarıyla yerine getirmiş, halkın bilinç ve güven kaynağı olarak kitle gazatesi olma yolunda da biçim ve içerik itibarıyla onurlu, etkin ve saygın bir yer edinmiştir. Bunu artık su götürmez bir biçimde dost da, düşman da teslim etmiştir. Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesinin sesi olan **Serxwebûn'u**, küçük-burjuvazinin elit kesiminin temsilcisi olan TKSP'nin yayın organlarıyla mukayese etmek bile abesle iştigal olur.

"Mêrxas"ın yazısında ileri sürdüğü kuru-sıkı iddialarından birisi de şudur. **Serxwebûn**'da daha önce de yayınlanan bir yazıya atıfta bulunarak şöyle demektedir: **"Mektup yazarı, alışılageldiğimiz gibi (!) önce PKK'nin savaşçılığı ve kahramanlıkları üzerine bir sürü inciler döktürmekle başlıyor işe! Onu Kürdistan'ın doğası ile ilgili romantik bir bölüm izliyor. Elbette bunlar "mektup" yazarının bileceği şeyler, istediği gibi edebiyat yapar, istediği gibi ajitasyon çeker..."** (D. Komkar)

Demogogların ve entrikacıların ürettiği çirkin karalama ve yalanları duymuştum, ama bunlarınki kadar yüzsüzü yine de az bulunur.

Şurası bir gerçektir ki, günümüzde PKK direnişçilerinin gösterdiği görkemli direnişleri düşman bile teslim etmek zorunda kalmıştır. Ama küçük-burjuva düzenbazları ve oportünistleri için ne gam "anlayana sivrisinek saz, anlamayana davul-zurna az" misali, onlar yine de bir yalın gerçeği her türlü ulusal ve toplumsal değerden soyunmuş olarak inkar etmekte ısrarlıdırlar. Bunlar yıllardır düşmanla kıran kırana bir mücadele içinde büyüyen PKK savaşçılığına soysuzca dil uzatmakta, onu şaibeli göstermeye çalışmakta ve kendilerince onunla alay etmeye kalkmaktadırlar.

Ama artık bugün çok iyi bilinmektedir ki, bu zırvalıklar kendini bilmez küçükburjuva ukalaların ağzından dökülse de esas kaynağı Kemalizmin inkarcı mantığıdır. Ülke içinde, cezaevlerinde ve enternasyonalist zeminde, PKK savaşçılarının gösterdiği direniş ve kahramanlıkları yadsımak başka bir anlayışın ürünü olamaz.

Ancak bu baylara şunu hatırlatmak isterim ki, Evren cuntası bile, bu anlayışın artık kendilerine fazla yarar sağlamadığını anlamış olacak ki, direnme gerçeğini kabul etmektedir. Evren bunu Diyarbakır konuşmasında **"içlerinde bazıları var ki, assak da, kessek de bildikleri yoldan dönmüyorlar"** biçiminde açıkça dile getirdi.

Ve bu bazılarının sizlerin vaktiyle ajan dediğiniz Kemal Pir başta olmak üzere Mazlum, Hayri, Ferhat gibi PKK önder ve kadroları olduğunu duymayan, bilmeyen yoktur. Bugün Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini her alanda yükseltmek için PKK'nin gösterdiği büyük direnişi burada ayrıca kanıtlamaya çalışmak çok anlamsız bir çaba olur. Çünkü bu direniş bugün her alanda ölümsüz şehitleri ve tüm zorluklara rağmen yeniden ülkeye dönüş hareketi ile ortadadır. Ama ya sizler, siz rahat günlerin sahte kahramanları, sizler ne durumdasınız. Daha 1980 öncelerini bir yana bırakalım, sömürgeci-faşist düşmanın ulus ve halk olarak tüm varlığımızı imhaya yöneldiği bu yıllarda, buna karşı siz nerede ve nasıl direndiniz? Bu uğurda kaç şehit verdiniz, hapishanelerde nasıl tutum takındınız, mahkemelerde neyi, nasıl savundunuz? Dışarda nasıl çalışmalar yürüttünüz, ve direnişi ne kadar örgütlediniz? Utangaçça da olsa bazen adını andığınız ulusal demokratik muhalefetimizi yürütmek için ne tür hazırlıklar yaptınız ya da yapıyorsunuz? Tüm bu sorulara verilecek cevaplarınız olmalı, açık ki birşeyler yaptınız, ama bunların ne tür şeyler olduğunu açıklamalısınız.

Ama siz söylemezseniz de herkes bilmektedir ki, tüm bu sorulara verilecek en kestirme cevaplar bile, sizin çirkin gerçeklerinizi ortaya dökmeye yeter. Sırf bu nedenledir ki, bu sorulardan kaçabilmek için hep dikkatleri başka sorunlara ve laf dalaşına çeviriyor, tüm çabanızı direnişi karalamaya veriyorsunuz. Ama nafile. Güneş balçıkla sıvanır mı, Bay Mêrxas(!). Siz saklasanız da bu gerçekleri dile getirecek olanlar herzaman çıkar. Hem de yalnız PKK değil, bizzat sizin yuvalarınızdan ve hatta Bay Burkay'ın koltuğu dibinden. Bunlardan biri olan K. Saleh **"TKSP'de Oportünizm ve Bir Eleştiri Üzerine"** adlı yazısında PKK'nin üzerinde ısrarla durduğu bazı noktalarda onun iddialarını ne kadar haklı olduğumuzu ortaya koyarcasına, içyüzünüzü iyi ortaya serdi. K. Saleh yazılarında Bay Burkay'a TKSP'nin içerdeki teslimiyetçi nice üyelerine neden hala sahip çıkmaya devam edip, durumlarını açıklamadığını; niçin yalan, dolanla PKK'ye saldırmayı temel alıp meseleleri saptırdığını, neden sözde ayaklanma stratejisini benimseyip, bunun için askeri hazırlık (!) kararı aldıkları halde bunların hasıraltı edildiğini; neden tüm taraftar ve kadrolarının habire Avrupa'ya çekildiğini vb. sorular sormakta, yana yakıla TKSP'ye hakim olan teslimiyetçi sağ anlayışın tehlikelerine dikkat çekmektedir.

Evet anlaşılacağı üzere bir anlayışın içyüzü bu denli açığa çıktıktan sonra yapılabilecek iki şey vardır: ya samimi bir özeleştiri ile tutarlı ulusal kurtuluş çizgisine girerek bunun gereklerini yapmak, ya da işi çılgınlığa vardırarak sağa, sola savurduğu sorunlar içinde kaybolup gitmek, yurtsever-devrimci güçlerin tüm iyi niyetli çabalarına rağmen TKSP sözcüleri başta olmak üzere küçük-burjva reformistlerimizin bu ikinci yolu seçtikleri görülmektedir.

Bunun en açık örneğini teşkil eden ve Mêrxas'ın da yazısına aktardığı yalan ve karalamalardan biri de Bay Burkay'ın uydurduğu "PKK'nin Lübnan'da savaş çıkınca Filistin Direnişine katılmadığı ve bir gecede orayı terkettiği" masalı.

Şimdi, PKK'nin Filistin direnişçileriyle birlikte İsrail saldırısına karşı sonuna kadar direndiği, bu uğurda on şehit ve bir o kadarını da esir verdiği, Beyrut kuşatmasından Filistinlilerle birlikte en son anda çıktığı gibi gerçekler orta yerdeyken ve bütün bunlar birçok Arapça dergi ve DFLP'nin El Hurriye adlı yayın organında açık-seçik yazılmışken, yazılan bu mesnetsiz yalana ne demeli. Sanırım ki bu konuda örgütüne ulaşma imkanına kavuşmuş bulunan PKK'li esirler, önümüzdeki günlerde Bay Burkay'a verecekleri cevaplarla kendilerini bir hayli terletecekler.

PKK'nin direnişçiliğini, silahlı mücadelesini karalamak için ileri sürülen ve tamamen iftira, demogoji ve yalana dayalı bu iftiralar ortadayken, PKK'yi TKSP'ye asılsız suçlamalar yapıyor diye eleştirmenin kaç paralık değeri vardır.

"Mêrxas'ın, Bay Burkay'ın **"Devrimcilik mi? Terörizm mi? PKK Üzerine"** adlı şaheserine (!) sözde onun propagandasını yapacağı endişesiyle bu kadar atıfta bulunmasına hiç de gerek yoktu. Çünkü kitabın kendisi teşhirini kendi eliyle yapmış ve PKK'nin yayınladığı son broşürde belirttiği gibi "zemzem suyuna pisleyen" misalinden bir şöhrete de kavuşmuştur. Ayrıca yazarın biraz da meydan okurcasına "eğer K. Burkay'ı eleştirecekseniz bu kitaba cevap verin" demesi üzerine belirteyim ki, PKK o kitaptaki

Devamı 21'de

PARTİZANIN MEKTUBU

Kürdistan Halkının Yaşamından Bir Kesit

Kürdistan'ın bir başından diğer başına kadar uzanan dağlık bir alanını günlerce yürüyerek aşarken, bu arada dağların başında kendi kaderlerine terk edilmiş yaşam kavgasını veren halkımızla konuşma, tartışma onların sorunlarını dinleme fırsatını bulduğumuz gibi, bu insanların sohbetlerinde dile getirdikleri gerçekten de çekilmez çileli yaşamlarına da bizzat tanık olduk.

Saatlerce bir yokuşa tırmanarak dağların en yüksek kesimlerine çıktığımızda, dağların çekici özellikleri nedeniyle çevreyi tüm ayrıntılarıyla izlememek mümkün değildi. İşte doruklarına çıkıp etrafa göz gezdirdiğimizde, çoğunlukla, göze en çok çarpan şey, bu dağların doğal güzelliğine renk katan ve ona canlılık veren hemen hemen her yeşilliğin göründüğü yerde her akar suyun başında beyaz ve kara çadırlardan kurulmuş olan komlardı. Yaz aylarını geçirmek üzere bu yüksek yaylalara çıkmış olan yöre halkı, ot, odun, yaprak, kenger kesip toplama, hayvan gütme vb. için daha gün doğmadan çoluk-çocuk, kadın ve erkeğiyle akşama dek bu dağlara dağılarak hiç durmaksızın çabalayıp duruyorlardı. Onları gün boyu izledikçe, sadece bir alandaki yaşamın bile başlı başına doğaya karşı azimli bir mücadeleyi gerektirdiği çok rahat anlaşılıyordu. Ama ne de olsa insanların yüzü gülüyor ve özgürlük havası içinde hareket ediyorlardı. Bu durum bize mi öyle geliyordu. Bu soruyu kendi kendimize sorup dururken, sabahın erken saatlerinde, dinlenmek üzere gittiğimiz kara çadırın sahibine sorduk. Dağlarınız, yaylalarınız gerçekten de güzel... daha sorumuzu bitirmeden (her halde sormak istediğimizi anlamış olacak ki,) tahminen yaşları 40 civarında olan amca, konuşmamızı keserek sözü kendisi aldı. *"Biz "dedi", "yılın altı ayını özgür yaşarız. Hem de gördüğünüz bu dağların sayesinde. Türk devletinin eli buralara yetişmez, onların tankı, topu buralara gelmez, yol yok birşey yok. Ancak asker gelebilir, o da her asker değil. Devlet onu da göze alamaz, çünkü o çok denedi, hala da deniyor, ama hep başarısız kalıyor. Onun için devletin değil, biz burada kendi silahlarımızın gölgesinde yaşıyoruz. Bu nedenle burada kaldığımız müddetçe özgürüz."* diyordu. Zaten bu durumu ilk bakışta sezmemekte mümkün değildi. Gerçekten de ne burjuva okullarında eğitim-öğretim görmüş faşist Türk ordusunun o "ünlü" subayları, ne de 20 aylığını doldurmak için, günlerini hatta saatlerini sayan burjuva ordusunun içindeki "kahraman" mehmetçiğin, bırakalım bu dağlardaki halkı karşısına alıp onunla savaşmayı, salt yaşam için, demin bahsettiğimiz o doğaya karşı azimli mücadeleyi göstermeleri bile güçtür. Yalnızca keçi yollarının geçtiği bu dağlarda modern teknik araçların etkisizleşeceği de dikkate alındığında, faşist Türk devletinin bu bahsedilen özgürlüğe karşı neden müsamahalı davrandığı anlaşılıyordu. Bu durum Türk sömürgeciliğinin karakterine ters düşse de, ne yazık ki, yapacağı fazla bir şey de yoktur.

Evet, Türk sömürgeciliğinin baskı ve zulümünden öfkeli bir biçimde bahseden bu insanlar, zulüm, zorbalığa karşı da bu dağlarla övünürken, dağlar en canlı mevsimini yaşıyordu. Öyle ki, dağlarda bu direnişçi insanlarla övünür gibiydi. Ama ne var ki, yılın her mevsimi böyle değildir. Yine ev sahibimize sorduk. Ne zamana kadar buradasınız ve kışları nerede geçirirsiniz? Ev sahibi: *"Görüyorsunuz ya soğuklar şimdiden bastırdı. Bu nedenle buraları yavaş yavaş terk edeceğiz. Kışın buralarda hayat durur, metrelerce kar düşer. Bundan ötürü biz daha aşağılara, yani karın az düşebileceği yerlere gitmek zorundayız."* Peki kışları hepinizin barınabileceği yerleşim alanlarınız var mı? Sorusuna: *"Hayır, ancak bazılarının köyleri var, diğerleri daha çok –belki geçerken görmüşsünüzdür– mağaralar var kışları oraya yerleşirler. Ama ister köylerde, isterse mağaralarda olalım, kış boyu hepimizin eli kolu bağlıdır. Türk devletinin baskıları ve tehditi altında yaşıyoruz. Demin bahsettiğimiz o özgürlüğümüzü yitirir, bir daha ki bahara çıkarmak üzere silahlarımızı da yerlere gömeriz"* biçiminde cevapladı.

İşte modern çağın nimetlerinden zerrece nasibini alamayan, dünyayla irtibatları kesik, herhangi bir yerleşim alanından yoksun, kendilerini mevsimlerin doğal koşullarına göre uyarlayıp hareket eden, yıl boyu yaşamını at sırtında veya kara çadırda geçiren ya da en fazla kışları bir mağaraya yerleşebilen bu insanların yaşam biçimi böyleydi. Sanayinin hiç bulunmadığı –ki bundan bahsetmek dahi gülünçtür– coğrafik yapının da tarıma elvermediği bu alanlarda tek geçim aracı hayvancılıktır. Yolların geçmediği insanların bile yeterince beslenemediği, sağlık durumlarının çok bozuk olduğu bir alanda, hayvan yetiştirmenin de hangi tarzda yapılabileceğini ya da yapıldığını varın siz düşünün. Buna rağmen insanların, ölmemek için kar, yağmur, dolu soğuk, sıcak demeden her türlü zorluk altında günün 24 saatını harcayarak yetiştirdiği bir kaç hayvana da, Türk sömürgecileri göz dikmekte, en ucuz fiatla halkın elinden çıkarmaya çalışmaktadır. Bu durum halk kitleleriyle sömürgeci güçler arasında çıkan çelişkinin esas nedenlerinden biridir. Kürdistan'ın biraz iç kesimlerindeki alanlarda sömürgeciler kendi kolluk-kuvvetlerine dayanarak bunu başarabiliyorlarsa da, "sınır" alanlarına doğru gidildikçe halk, yetiştirdiği bir kaç hayvanı sömürgecilere kaptırmamak ve serbest piyasada satabilmek için hayatını ortaya koyabilmektedir. Coğrafik özelliklerin de etkisiyle (elverişli olması) çoğunlukla başarıldığı söylenebilinir. Tüm baskılara rağmen, halkın silahlarını elden bırakmaması da bu nedenden ötürüdür. Yani ya halk sömürgecilere teslim olacak, yetiştirdiği bir kaç hayvanı da sömürgecilere terk edecek, –ki, bu durumda halk açlıkla karşı karşıya kalacak– ya da silahlı gücüne dayanarak ticaretini elinde tutacak, böylelikle yaşamını da sürdürebilecektir. İşte halkın şimdiye kadar ki seçeneği ikinci yol olmuştur. Devletin kaçakçılık olarak nitelendirdiği ve bunun için açtığı kampanyayla yapmak istediği şey de halkı bu durumdan caydırmak, birinci yolu onlara kabul etirmektir. Yalnızca burjuva basınını izleyenler bile, faşist cuntanın bu konudaki tutumunu iyi bilirler. Çünkü, cunta bu alanlar hakkında çıkardıkları karar taslakları, baskınları, operasyonları gizlemeye bile gerek görmemektedir.

Kısaca ekonomik yapısı böyle olan yöre halkı, daha çok aşiret biçiminde örgütlüdür. Aşiret bağları çok sıkı olmasa da hala çözülmüşte değildir. Zaten bu ekonomik yapıdan ötürü daha ileri bir örgütlülükte beklenemez. Aşiret çıkarları temelinde aşiretler ya da kabileler arasında çelişkiler mevcuttur. Bu nedenle de aşiretler ya da kabileler arasında sık sık çatışmalara rastlamak mümkündür. Karşı taraflar bu çatışmalarda çoğunlukla birbirlerini evsiz barksız bırakmayı hedeflerler. Yörede ev ya da kom yakma her gün yaşanan olay durumundadır. Ama dikkat edilmesi gereken bir özellik; karşı taraflar arasındaki çelişki, hangi safhada olursa olsun sömürgeci Türk devletinin müdahaleleri söz konusu olduğunda, ortak ve birlikte hareket ederler. Örneğin: Sömürgeci güçler operasyon mu yapıyor, aralarında çelişkinin olduğu karşı taraflar operasyon süresince dağlara çekilerek ortak bir biçimde direnişe geçerler. Bu özelliği çok iyi bilen ve kavrayan sömürgeciler, alana yöneldiklerinde, aşiretleri direkt hedefleme yerine klasik yöntem olan "böl yönet" politikasını izlemektedirler. Aşiretler arasındaki çelişkileri, derinleştirmek için her türlü yol yöntemi kullanan sömürgeciler, böylelikle aşiret güçlerini yıpratmaya çalışırlar. Hele hele sömürgecilerin bir aşiret ya da kabileyi kazanmaları halinde, açık ya da gizli biçimde yardımcı olarak karşı tarafı teslim olmaya zorlarlar. Sömürgecilerin bazı aşiretlerin yanında bizzat katıldığı çatışmaların sayısız örnekleri vardır.

Yöre halkı açısından aşiretler arası çatışma en olumsuz durumu ifade eder. Ama çatışmaların doğurduğu vahim sonuçlar yöre halkı tarafında fark edilip kavranmış durumdadır. Özellikle de, Türk sömürgecilerinin bu çatışmalardan yararlanmaya ve bu temelde çatışmaları kızıştırmaya çalıştığını çok iyi bir biçimde anlayan yöre halkı, giderek bu çatışmalardan nefret etmeye başlamıştır. Bunun en açık örneğini şöyle bir olay oluşturuyor. Akşam saatlerinde bir vadinin içinde yolumuza devam ederken, köyden uzak ve beklemediğimiz bir yerde kışlık bir evle karşılaştık, evlerin yaylada olması nedeniyle evin muhtemelen boş olduğunu düşündük. Bu nedenle hiç oralı olmaksızın yolumuza devam ediyorduk ki, tahminen evin yüz, ikiyüz metre ötesinde silahlı iki gencin bir kozikte mevzilendiğini fark ettik. Bunlara yaklaşıp selamlaştıktan sonra on dakikalık bir sigara molasını vermeyi uygun gördük. Bu arada, **pısmam neyi bekliyorsunuz?** sorusunu gençlere yö-

Devamı s: 21. sayfada

Hiçbir Katliam ve Sinsi Oyun Savaş Esirlerinin Direnişini Engelleyemedi!

Sömürgeci faşist zindanlarda düşmanın tüm uygulamalarına karşı, dört yıldır daima direnmeyi temsil eden devrimciler, her seferinde teslimiyet ve ihanetin kapılarını kapatarak, uğruna savaştıkları davaya kendi canlarını katık yaptılar. Görülmemiş baskı ve işkenceler ortamında, Onlar, proletaryanın ihtilalci ideolojisine sarılarak direnişi gelenekleştirdiler.

Düzenli bir hazırlıktan sonra, ülke genelinde tekrar yükselen PKK önderliğindeki mücadelenin hazırlık döneminde denk düşen sömürgeci faşist baskılar, elbette tesadüfi değildir. Ama artan bu baskılarda her defasında çok daha büyük bir direnişle karşılaşmaktadır. İşte, düşmanın hızlandırdığı baskı ve imha hareketi ortamında, 2 Eylül 1983'te iki bin savaş esirinin başlattığı eylemden sonra, tekrar direnişe geçen devrimciler, bu kez de akıllara durgunluk veren direnişleriyle düşmanı korkuya boğdular. Direnişi yükselten devrimcilerden birçoğu şehit oldu. Bunlardan biri ise, 12 Ekim 1983'de 213 kişilik Suruç davasında müebbet hapis cezasına çarptırılan İsmet Karak'tır. Suruç davasında da karar açıklanırken, PKK'li savaş esirleri, mahkeme salonunda "**Kahrolsun Sömürgeci Faşist Cunta**", "**Yaşasın Bağımsızlık Mücadelemiz**", "**Yaşasın PKK**" diyerek devrimci tavırlarını göstermişlerdi.

Evet, İsmet Karak, resmi olarak idam edilmedi, fakat idamı en alçakça ve en sinsi biçimde gerçekleştirildi. Cuntanın, bundan böyle idam cezasına çarptırılan devrimcileri, İsmet KARAK örneğinde olduğu gibi, tek tek ve en sinsi yöntemlerle imha edeceği açıktır. Çünkü, cunta bu yöntemle kamuoyunu aldatacağını zannetmektedir. Ama, pratik gelişmeler bunun, onun açısından büyük bir yanılgı olduğunu göstermektedir.

2 Eylül 1983'den sonraki eylemde, yine sinsi ve insanlık dışı yöntemlerle katledilen İsmet Karak yoldaşın cenazesi, 1 Ocak 1984'te Suruç'a getirildi. İsmet Karak'ın battaniyeye sarılmış vücudu, göğsünden midesine kadar bıçakla yarılmıştı. Sömürgeci katiller, onu ailesine teslim ederken, *"işte oğlunuz, ameliyatta öldü"* diyorlardı. Ve onlar bununla cinayetlerini gizleyebileceklerini zannediyorlardı. Fakat yöre halkı buna inanmadı ve İsmet KARAK'ın işkenceyle öldürüldüğünü her tarafta duyurdular. İsmet KARAK'ın vücudundaki işkence izleri öylesine açık görülüyordu ki, sömürgecilerin bunu gizleyebilmesi zaten mümkün değildi.

Halkın kanmadığını ve onun ötesinde sessiz kalmadığını gören sömürgeciler, silah toplama adı altında yöre köylerine peş peşe operasyonlar yapmaya başladılar. Başlarına vuran korku ile sıkı güvenlik tedbirlerini arttırarak, her tarafa ajan ve muhbirlerini doldurdular. Böylece halkın dikkatlerini dağıtmaya çalıştılar.

Ama buna rağmen, İsmet KARAK'ın cenazesi kalabalık bir kitle tarafından toprağa verildi. Tüm bu gelişmeler sırasında halkın dilinden düşmeyen sözler vardı. Halk, "devrimciler bitmedi, yine faaliyet gösterecekler, bunun hesabı sorulacaktır..." vs. gibi konuşmalarla, düşmana duyduğu kini ve devrimcilere duyduğu güveni açıkça gösteriyordu. İsmet KARAK yoldaşın cenazesi, yöre halkı içinde benzer tartışmaların yoğunlaşmasına yolaçtı.

İsmet Karak

1952'de Suruç'un Kubuk köyünde doğan İsmet KARAK, beş çocuk babasıydı. Ancak ilkokulu bitirebilmişti. Bir köylü olan İsmet KARAK, feodal-komprador yapının en büyük düşmanıydı. Feodal-kompradorlara ve sömürgeciliğe duyduğu kinle, 1978'de mücadele saflarına katıldı ve köylülüğün örgütlenmesinde aktif faaliyet yürüttü. Bunun yanısıra üzerine düşen her görevi büyük bir sorumlu-

lukla yerine getirdi. İsmet KARAK, kendisini günün gelişen şartlarına göre daima yenileyerek faaliyet yürütürdü.

İsmet KARAK, düşmanın eline 12 Eylül faşist darbesinden sonra esir düştü. Bir cemse dolusu asker köydeki evini basmak üzere giderken, onlarla yolda karşılaşmış ve "teslim ol" çağrısına 7,65'lik bir silahla direnişe geçerek, cevap vermişti. Mermisi bitene kadar çatışmayı sürdüren İsmet KARAK'ı, sömürgeciler, ancak mermisiz ve savunmasız kaldığında ele geçirebildiler. Bu olaydan sonra İsmet KARAK, Urfa'daki işkence merkezinde günler süren ağır işkencelere maruz bırakıldı. Ancak ağzından tek bir söz bile almaları mümkün olmadı. Sömürgeciler, onu köyüne getirerek, meydanda en ağır işkence ve hakaretlere maruz bıraktılar. Köylülerin gözü önünde yapılan bu işkencelerle, onun başını eğebileceklerini umut ediyorlardı. Ama bu umutları da boşa çıktı. Ve İsmet KARAK'ı, binlerce yurtsever ve PKK'li savaş esirini tutsak ettikleri Diyarbakır zindanına hapsettiler.

Cezaevinde de direnişçi ruhu temsil etmesini bilen İsmet KARAK, yoldaşlarıyla birlikte daima direniş içinde oldu ve ONLAR bu direnişleriyle cuntayı bozguna uğrattılar

Kahrolsun Sömürgeci Faşist Cunta
Yaşasın Direnen Onurumuz PKK
Urfa'dan Bir PKK sempatizanı

Kürdistan Anaları Evlatlarına Direnişi Öğütlüyor!

"SİLAHLARINIZ HEP ELİNİZDE OLSUN"

Sömürgeci boyunduruk altında tümden kölece bir yaşama mahkum edilen, bin bir türlü çile ve acıyla boğuşan Kürdistan'ın yiğit anaları, günümüz koşullarında düş mana karşı gösterilmesi gereken tavrın ne olması gerektiğini ve kurtuluşun nasıl elde edileceğini, kendilerine "devrimci", "aydın" diyen birçok kişiden çok daha iyi görüyorlar.

Bugün, Kürdistan'da bunun binlerce örneğini görerek yaşıyoruz. Oğluyla yıllarca görüşmemiş olan 70 yaşındaki bir ananın, beş yıl gibi bir aradan sonra görebildiği oğluna söyledikleri bunun bir örneği olacaktır.

Yaşlı kadın oğlunu gördüğünde ona özlem dolu baktı, boyununa sarıldı ve beş yılın, derdini-acısını ona anlatarak, birkaç saatliğine de olsa özlemini giderme olanağını buldu. Ama, görebildiğim kadarıyla, bu beş yıl bu anayı da sadece daha çok kinlendirmiş ve mücadelenin zorunlu olduğunu kavratmıştı. Çünkü, yüreğindeki tüm özleme rağmen, o, oğluna savaşması için öğüt veriyordu, ama geçmiştekinden daha dikkatli ve hatasız savaşmayı.

-Gel otur oğul, gel yanıma otur. Dertlerim çoktur...dedi. Senin için memlekete gelemez olduk, yabancı ellere, ta.. İstanbul'lara gittik. Ama gene de namussuzlardan kurtulamadık... Hele bu namussuzlar başa geldikten sonra, sanki sen değilde biz aranıyormuşuz gibi, her canı isteyen gelip evi aradı. Evin içinde işlerine yarayacak ne bulurlarsa alıp götürüyorlar. Evde hiçbir şey saklayamıyoruz, diyordu. Sanki gözpınarları çoktan kurumuşcasına, hiç ağlamadan, yakınmıyordu da. Üstelik sadece yalın bir gerçeği anlatıyordu. Düşmanın zulmünü, vahşetini, insanlarımızı yıldırmak, onları adeta yaşadıklarına pişman ettirmek için, nasıl vahşice saldırdığını, devrimcileri ele geçiremediklerinde, sırf devrimci anası-babası, ya da yakını oldukları için bütün hırslarıyla ailelere saldırışlarını anlatıyordu.

-Bir fotoğrafını bile bırakamadık evde oğul. Bu namussuzlar bana bile tekme atamadan edemiyorlardı. Hergün küfür, dayak, tekme, bu yaşlı halimle bana bile vuruyorlar.

70 yaşındaki bu ak saçlı anamız, bize baktı, oğluna baktı bir devrimcinin anası olmaktan gurur duyduğunu hiç saklamadan, sırf bu nedenle kendisine nasıl saldırdıklarını anlattı.

-Birgün ben yanlız evdeydim. Kapıyı bile vurmadan, içeriye girdiler. Çoktular. Askerler, polisler hepsi vardı. Başlarında bir de subay vardı. Subay sağına soluna baktı, benden başka kimse yoktu. Üzerime yürüdü, "moruk Kürtçü komünistler, doğuyu batırdınız, buraya kaçtınız, burayı da doğu gibi yapacaksınız ha" dedi. Bana vurdular, hem vurdular hem söylediler. Dedi ki, "Elimizden kurtulamazsınız, biz kafanızı keseceğiz." Daha sonra döndü "hani senin oğlun nerde" diye sormaya başladı. "Gelseler ya" dedi. "Kürtçü komünistler, hani size ruslar yardım edecekti" diye bağırıyordu. Sonra kah kaha atarak, "Ruslar sizi kandırdı" diyor bir yandan da beni tekmeliyordu"

Anaya, uğradığı bu vahşi saldırı ve hakaretlerin nedenini bilmek dahi yetiyor, bundan ötürü duyduğu kin yıllarını verdiği köyünden, toprağından uzak kalışın acısını bile bastırıyordu. Kabul etmiyordu ama bunu, daha ne zamana kadar çekileceğini soruyordu.

-Senede ancak bir sefer memlekete gelebiliyoruz. Hem paramız yok, hem de korkumuzdan. Gelincede evden dışarı çıkamıyoruz. Ne zaman bitecek bu çilemiz...diyordu. Sonra düşündü, "bak oğul" dedi, "eğer o subayın dediği doğruysa Ruslar bizim dostlarımızmış, o zaman onları yardıma çağırın..."

Elbette bunda, artık dayanılmaz hale gelen baskılara, zulme karşı bir isyan, bu düşmana karşı mutlaka savaş isteği, bunun dayatması vardı.

-"Çağırın, çağırın... güçlenin artık. Bizi kurtarın bu zulümden. Bizim durumumuz ne ise, bütün devrimcilerin aileleri de böyle."

Anlattık anaya. Bunun için savaştığımızı, bütün hazırlıklarımızın bu zulümden kurtuluş için olduğunu, haklı bir mücadele verdiğimizi, bu mücadelemizin kardeş halklar tarafından destekleneceğini, ama önce kendimize güvenmemiz gerektiğini anlattık. Düşmanın, asıl olarak Kürdistan halkından korktuğunu anlattık. Onun bütün korkusunun, ana-baba, yaşlı-genç tüm Kürdistan halkının savaşması olduğunu söyledik.

Ama ananın öğrenmek istediği, iyice emin olmak istediği tek şey vardı: "Bu zalimlerden yaptıklarının hesabı sorulacak mı?" diyordu, "sorulmalı" diyordu.

Beş yıllık hasretin acısı bir-iki saatte giderilemezdi. Ama, daha fazla da kalınamazdı. Gitmemiz gerekiyor, elini öpelim ana dedik. Bizi oğlundan ayırmadan bağrına bastı. "Durun" dedi "bir nasihatım var:

"Çok dikkatli olun. Silahınızı yanınızdan ayırmayın. Hep elinizde olsun. Bu köpekler sizi nerede görürlerse vururlar. Onlarla karşılaştığınızda ancak silahınız sizi kurtarır. Hiç acımadan siz de vurun. Vurun ki, o köpek sizden korksun. Tüm arkadaşlarına da benim bu dediklerimi, selamımı söyle. Allaha emanet olun..."

Silahımız daha bir anlamlı geliyordu şimdi. Ve daha çok severek taşıyorduk omuzumuzda. O silahta, 70 yaşındaki bir ananın, anaların umudu vardı. Ve o silahları elimizden düşürmediğimiz, bu acılara son vermek için bütün gücümüzle savaştığımız sürece, bize güven ve umutla bakan bir halk vardı. Her gittiğimiz yerde gördük bunu. Bu umuda, bu güvene layık olmalıyız.

Bingöllülerin Başeğmez Tutumu Cuntayı Çıldırtıyor!

Öteden beri direnişin merkezlerinden ve içten içe kaynayan bir volkan olan Bingöl ve çevresinde yaşam kavgası sürmektedir. Bu insanca yaşamanın, bu namuslu yaşamın, bu özgürce yaşamın, bu bağımsız yaşama arzusunun kavgasıdır.

Küçüklüğü, geri kalmışlığı, bakımsızlığı ve bir kuytuda kalmışlığı ile bilinen Bingöl'ün üzerinde niye bu kadar çok durmaktadırlar? Onları korkutan nedir? Elbette boşuna değil.

Ta 1925'lerden 40'lara kadar gelişen isyanların, direnişlerin yeşerdiği toprak olması, sömürgeciliğin bu yöremiz üzerinde eksiltmediği, hertürlü zorba uygulamanın başlangıcı olmuştur. Günümüzde de bu diyar; Durmuşları, Karasungurları, Yıldızları ve nice halk önderlerini yaratarak, modern ulusal kurtuluş savaşında yerini almıştır. Bingöl halkının tarihi direnişiyle, yeni dönemin modern direnişi birleştiğinde, sömürgeciler adeta çılgına dönmüş ve en barbar yöntemlerle saldırıya geçmişlerdir.

Ama, içten içe kaynayan bu volkan ilk lavını püskürttüğü zaman sömürgecilerin halini görmek gerek. Evet, Bingöl'de halk bunun en güzel örneklerini verdi, veriyor... Bunun için birkaç örnek vereceğim:

M. Hayri Durmuş yoldaşın ölüm haberini duyan halk, cenaze töreni için toplanmışlardı. Cunta kuvvetleri ise, buna kesin olarak engel olacaklarını söylediler. Ve toplanan halkın üzerine saldırarak, genç-ihtiyar demeden jopladılar. Adeta abluka altına alarak, halkın cenazeye yaklaşmasını önlemeye çalıştılar. Fakat halk, bu devrim önderimizin anısına bağlılığını, hem de düşmanı kahredercesine kanıtladı. Ikişer-üçer toplanan yurtseverler kendi aralarında saygı duruşunda bulunup, ant içerek dağıldılar. Her fırsatta ailesinin ziyaretine giderek, bu acının tüm Kürdistan'ın acısı olduğunu söylediler.

Türk sömürgecileri Kürdistan halkından haklı olarak korkmaktadırlar. Onlara bu korkularında hak vermemek mümkün değil. Nitekim, her türlü tehdit ve zulme rağmen, halkın kendi önderlerine nasıl sahip çıktığını görünce de yine böyle bir korkuyu yaşadılar. Ve ardından, zulmü daha da artırdılar. Halkın değer yargılarına, canına, malına, namusuna saldırdılar. Başörtüsü örtmeyi, yolda yürümeyi bile yasakladılar. Eğer amaç halkı sindirmekse, başarılı olamayacakları açıktı. Ama, bu vahşet ve baskıların sonuçlarına da hazır olmalıydılar.

Gazetemizde de yayınlandığı gibi, cunta başı Evren'in Bingöl gezisi tam bir fiyaskoyla sonuçlandı. Evren, Bingöl'e gelmeden dört-beş gün önce, askerler köy-köy, ev-ev dolaşarak her aileden en az bir kişinin karşılamaya gitmesinin zorunlu olduğunu söylediler. Evren'in Bingöl'e geldiği gün ise, haklarında şüphe duydukları çok sayıda insanı gözaltına aldılar. Ve bunlar, ancak faşist Evren'in gidişinden sonra serbest bırakıldılar. Geldiği gün şehir askeri bir çember içine alınmış, giriş çıkışlar yasaklanmış ve her tarafa arama noktaları kurulmuştu. Dışarıda görülen herkesin üstü aranarak, kimlik soruldu. Sömürgeciler korkularını gizleyemiyorlardı.

Fakat o kadar tehdit ve korkutmalara rağmen, zorla alana doldurulan devlet memurları ve özel şakşakçı gurubun dışında, çok cuzi sayıda bir kitleyi toplayabilmişlerdi. Cunta başı Evren, çok kısa kesmek zorunda kaldığı konuşmasını, özürle başlatıp-tehditle bitirdi. İlk 15 dakikadan sonra, şakşakçılar dışında herkes alanı boşaltmaya başladı. Kenan Evren demogojilerine devam ediyor ve avazı çıktığı kadar bağırıyordu:*"Sayın Bingöllü hemşehrilerim, size sahip çıkmadık, bize küskünsünüz, anarşistler size çok çektirdi..."* Halk ise gurup gurup meydanı boşaltarak, yandaki bir parka doluyordu. Asker ve polis, zaten zorla topladıkları insanların bir bir dağıldığını görünce, kalabalığı kordon altına alarak, meydanın boşalmasını önlemeye çalıştılar. Evren ise, hiç değilse biraz daha konuşmaya çalışıyordu; *"Bakın bir generalimize bir anarşistin verdiği cevap nasıldır. Generalimiz bu kişiye sen de hiç Türk kanı yok mu, niye böyle yapıyorsun deyince, bu kişi generalimize; çok cahilsiniz, kan sıvı bir maddedir. Kanın Türkü, Kürdü, Japonu, Rusu, Almanı yoktur. demiş. Bakın.. bakın damarlarındaki Türk kanını da inkar ediyor..."*

Ağzını her açtığında ne kadar saldırgan, ırkçı ve faşist olduklarını kanıtlayan Kenan Evren, daha fazla konuşamamış ve apar-topar meydanı terk etmiştir. Arkasından eli sopalı faşistler halkın arasına girerek dağıtmışlardır. Ama tüm bu uygulamalar para etmemiştir. Bingöl halkı cunta başına cevabını vermiştir. Özellikle konuşmadan sonra kahvede, dükkan önlerinde öbek öbek toplanan halk, olayı değerlendirmiş, *"İt oğlu it bir de anarşiden bahsediyor. Açlıktan nefesimiz kokuyor, cebimizde 5 kuruş bile yok, kalkıp bir de bize ne anlatıyor"* gibi sözler günlerce herkesin dilinde dolaşmıştır.

Cunta başının şehri terketmesinden sonra, polis müdürü Mehmet Cansever, tugay komutanı ve vali İsmet Metin baskıyı daha da yoğunlaştırmışlardır. Özellikle Vali İsmet Metin, yöre halkının tek geçim kaynağı olan hayvancılığa el atarak, hayvanları beslemek için kullanılan yaprağın kesimini, ormanları koruma adı altında yasaklamış ve halkı açlıkla karşı karşıya bırakmıştır. Öyle ki köy-köy gezerek tehdit etmiştir. Örneğin, bir dağ köyünde yaptığı konuşmada *"Ben keçi olsam bile bu yaprağı kesmeyeceksizin"* demiş ve aldığı cevap ise, bir köylünün söylediği şu sözler olmuştur: *"Öyleyse biz açlıktan mı ölelim , ya keçiyi satar ya da boğazlarız."* Bu valiye verilen anlamlı bir cevaptır. Bu örnekler daha da çoğaltılabilir. Halkın nefretini alabildiğine kazanan bu sapık ruhlular, yaptıklarıyla övünüp, başkalarınca ödüllendirilmektedirler.

Halkın sevdiği, saygı duyduğu herşeye saldırmaktadırlar. Bu saldırı, cami hocalarına kadar uzanmıştır. Kürtçülük ve dini propaganda yaptıkları bahanesiyle bu kişileri işkenceden geçirmekte, ezanı yanlış okuduğu, sesinin güzel olmadığı veya halkı ayaklanmaya çağırdıkları gerekçesiyle görevden almaktadırlar. Örneğin; merkezdeki bir hocayı evinden alarak kışlaya götürmüş, ilin müftüsünün ve askeriyeden bir imamın nezaretinde bir sandalyenin üstüne çıkartıp ezan okutarak, bu "heyete", ezanı doğru okuyup okumadığını, içinde Kürtçülük propagandası olup olmadığını sormuşlardır. Tugay komutanı ise, "çok berbat sesin var, bu sesle ezan okunmaz" diyerek istifaya zorlamıştır. Ve böylesi hakaretlere maruz bırakılan hoca, ancak falakadan geçirildikten sonra serbest bırakılmışır.

Bilindiği gibi cunta, anayasa referandumunda en fazla red oyunu da Bingöl'den almış ve yine son seçim sahtekarlığında da Bingöllüler cuntaya gerekli cevabı vermişlerdir. Şimdi cunta, adeta bunların acısını çıkarırcasına halka saldırıyor ve Bingöllülerin direnişçi ruhunu azgın baskıyla kırabileceğini zannediyor.

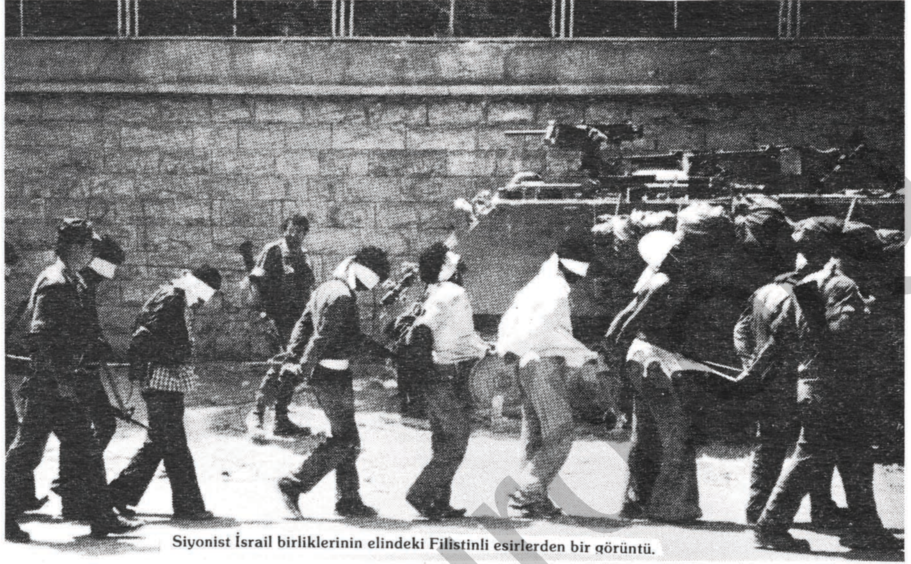
Ama, başını göğü yırtarcasına yükselten Bingöl, Koye Spi, Karaboğa dağları gibi isyancı, başeğmez bir edayla alnı açık olarak direniş bayrağını elden bırakmayacak, cuntaya karşı savaşımını devam ettirecektir.

Esir Kamplarında da Filistin Halkıyla Yanyanaydık

OKUYUCUYA

İsrail siyonistleri eliyle Lübnan ve Filistin güçlerine yöneltilen 5 Haziran saldırısında, Filistin halkı ve Lübnan ilerici güçlerinin mücadelesinde yer alarak, PKK'nin şahsında Kürdistan halkının direnişçi ve enternasyonalist karakterinin eşsiz birer örneği olmasını bilen PKK militanlarından, İsrail kamplarında 1,5 yıldır esir edilenlerden bir kısmının, işgal dönemi ve esir kamplarındaki direnişi anlatan mektuplarını yayınlıyoruz.

Bu sayımızda yayınladığımız iki mektup ve bir röportajın dışında, halen elimizde bulunan mektupları da önümüzdeki sayılarda yayınlamaya devam edeceğiz.

Siyonist İsrail birliklerinin elindeki Filistinli esirlerden bir görüntü.

Cezayir Mektubu

1.6.1982 tarihinde, Güney Lübnan'ın (Nebatiye) mıntıkasında Filistin Kurtuluş Hareketinin en stratejik direnme alanı olan (Selahattin Eyyubi) Arnun kalesinde Partimizin yüce enternasyonalist görevinin bize düşen payını yerine getirmek için 8 yoldaşımla, bu görevin verdiği coşkuyla Filistin direniş güçlerine katıldık. 3.6.1982 günü başlayan siyonist saldırıya, Filistinli yoldaşlarımızla birlikte karşı koyarak, geceli gündüzlü direndik. Direniş sesimizi susturamayan siyonist pilotlar, leş kargaları gibi küme küme inip-kalkıyorlardı. Ama, 1000 kg.'lık Amerikan bombalarını durmaksızın yağdırmalarına rağmen, durmak nedir bilmeyen direnişimiz geceleri çok daha etkili oluyordu.

Karanlık çöker çökmez, hava saldırısının etkisinin kırılmasından faydalanarak, İsrail mevzilerini top, rajmi ve havanlarla amansızca döverek, ateşe veriyorduk. Radyolar, ateşe tuttuğumuz alanları boşaltmasına rağmen, İsrail'in çok kayıp verdiğini bildiriyordu. Öyle ki, saatte 200-300'e yakın çeşitli çapta roket atıyorduk. Radyolar boşaltılan alanları bildirdiğinde, bu kez başkalarına yöneliyor, bu hedefleri de rajmilerle ateşe tutuyorduk. Saldırı, sabah aydınlığına dek bütün gece boyunca aynı tempoyla devam ediyordu. Sabahları avantaj, tekrar siyonist pilotlarda idi. Öyle ki geceleri biz, gündüzleri ise siyonist düşman saldırıyordu. Fakat, bu süreçte bombardıman yağmur gibi olmasına rağmen, herhangi bir kaybımız olmamıştı.

Filistinli yoldaşlarımızla ortak direncimiz, savaş kurallarına uygun tutarlı, kararlı hareket etmemiz ve soğukkanlı, atılgan, çevik yapımız direniş güçlerine büyük bir moral ve güven veriyordu. Bu durumdan etkilenen komutanımız, **"bu kadar yıldır savaş içinde olmamıza rağmen bize çoğu konularda örnek oluyorsunuz"** derken ve daha birçok kez tekrarladıkları sözlerinde bu durumu açıktan belirtiyordu.

Biz PKK'liler, Filistin direniş güçlerini ölümümüz pahasına da olsa sonuna kadar destekleme kararı almıştık. Böyle şerefli bir ölüm için adeta birbirimizle yarışıyorduk.

5.6.1982 tarihininin akşamına kadar, en ufak bir püray ve paniğe yer vermeden direndik. Bu direnme ruhu, Partimizin Marksizm-Leninizmle donanımlı yenilmez direnme ruhuydu. O ruhu, ne siyonist toplar, ne tanklar ve ne de fantomları yenebilirdi. Evet, Partimize ve halkımıza, bu direnme ruhunu temsil ettiğimiz müddetçe layık olabilirdik.

5.6.1982 günü akşam saat 6 civarıydı. 3-4 gündür aç, susuz, uykusuz ve yorgunduk. Ama bunu farketmiyorduk bile. Haberleri dinliyorduk. Radyo haberlerinde spiker, İsrail'in üç koldan çıkartma yaptığını bildiriyordu. Bunun üzerine tedbirlerimizi aldık. Düşmanı gözlüyorduk. Hava kararmıştı ve bu nedenle de uçağı uzaktan görme durumu kalmamıştı. Siyonistler, havanın kararmasından yararlanarak 1000'i aşkın zırhlı aracın eşliğinde, 5000'i aşkın askeri güçleriyle kaleye yanaşmıştı. Piyade menziline giren düşman, kaldığımız KALE'yi ateşe verdi. Buna karşılık hafif otomatik silahlarla cevap vererek direndik. Bu çatışmada kahramanca savaşan beş yoldaşımızı şehit verdik. Birer PKK'li olmanın inanç ve cesaretiyle savaşan yoldaşlarımız son nefeslerine kadar **"YAŞASIN PARTİMİZİN YÜCE ENTERNASYONALİST ANLAYIŞI", "KAHROLSUN SÖMÜRGECİLİK-YAŞASIN BAĞIMSIZLIK", "KAHROLSUN SİYONİZM, EMPERYALİZM ve HER TÜRDEN GERİCİLİK", "DİRENMEK YAŞAMAKTIR"** diye haykırarak şehit düştüler.

Ben ve diğer arkadaşım da yaralanmıştık. Bir arkadaşımız ise yara almadan kurtulmuştu. Ben her iki ayağımdan ağır bir şekilde yaralanmıştım. Ayakta durmam olanaksızdı. Çok kan kaybetmiştim, iki gün vurulduğum yerde yalnız başıma kaldım. Kızgın Haziran güneşi yaramı daha da ağırlaştırıyordu. Tüm elbiselerimi yırtarak yarama bağladım, adeta yarı çıplak kalmıştım. Düşünüyordum; kendimi düşmana teslim edemezdim, bu hiçbir PKK'linin yapamayacağı bir şeydi, ve ben de yapamazdım. Düşmana boyun eğmek benim için bin kez ölüm demekti. Direnmeliydim. Damarlarımda tek damla kan kalıncaya kadar direnmeliydim. Direndim de. Yaramın ağırlığına rağmen, kendimi Partime, halkıma, ülkemin kurtuluş mücadelesine yetiştirmeliydim. Halkımın karşı karşıya bulunduğu vahşet, katliamlar, açlık, sefalet gözümün önüne geliyor ve bu bana umduğumdan daha fazla direnme gücü veriyordu. Ben bu direnme gücünü tıpkı baharın coşan bir nehri gibi yüreğimde hissediyordum. Olduğum yerde ölmemeli, yoldaşlarımın eşi görülmemiş kahramanca şehit düşüşlerini Partime, halkıma iletmeliydim.

Bunları kutsal bir görev kabul ederek, ayaklarım olmasa da gövdemle, ellerimle Partime ulaşmaya çalışmalıyım dedim. Böylece iki gün kaldığım yerden gövde ve kol dirsekleri ile sürünmeye başladım. Dikenli, engebeli arazileri geceleri aşıyor, gündüzleri bir tarla veya çalılıklar arasına gizleniyordum. Kızgın güneş altında, aç ve susuz ilerliyordum. Ellerim patlamış, vücudum soyulmuştu, her tarafım dikenlerle doluydu. Tam yedi gün boyunca bu şekilde ilerlemeye çalıştım. Bu süreden sonra bir köye varmıştım. Kendimi o köye bile yetiştirecek halim kalmamıştı. Sonderece bitkindim. Aştığım yolu düşündüm, 8-10 km. yol almıştım. Her iki ayaktan sürekli kan kaybeden, aç ve susuz bir adam için bu korkunç bir şeydi. Kendi kendime, eğer inançlıysa ve azmederse insanoğlu en büyük direnci gösterebilir dedim.

Köye yetişmiştim, bir eve girdim. Ev terkedilmişti, hiç kimsenin olmadığı bu evde yiyecek-içecek bir şey de yoktu. Yalnız eski elbiseler ve bir teneke zeytinyağı vardı. Çıplak olduğumdan bir pantolon ve gömlek giydim. Zeytinyağını bir kaba boşaltarak, ayağımı içine koyup, kızgın güneşte kaynayan bezleri sökmeye çalıştım. Ayaklarımı zeytinyağının içinde yarım saat kadar beklettikten sonra yumuşayan bezler sökülmeye başladı. Her söktüğüm bezden avuç dolusu beyaz kurt çıkıyordu. Bezi ayaklarımdan tamamen sökmüştüm. Yara korkunç büyüklükteydi. Öyle ki kemikler ve damarlar olduğu gibi görünüyordu. Yara içindeki kurtları da temizledikten sonra yeni bir bezle bağladım. Çok bitkindim, yaşayan ölüden farksızdım. Köy hane olarak büyük olmasına rağmen, kimse yoktu. Bir ara bir evden ses işittim. Orada bir ailenin olduğunu anladım. O ailenin yanına ulaşmalıydım. İyi bir aile olabileceği ve dolayısıyla yardımlarıyla Partime yetişeceğim umuduyla yanlarına gittim. Evle aramda 100 m.lik bir mesafe olmasına rağmen güçlükle yetiştim. Beni ilk gören yaşlı bir kadın sopayla saldırarak, yanaşmamamı istedi. Dil bilmiyordum, derdimi anlatamıyordum. Pek dertten anlayacak biri de değildi. Ne yaptıysam beni kabul etmedi. Benim gidemeyecek durumda olduğumu anlayınca, bir kız çocuğu göndererip muhtarı haberdar etti. Köy muhtarı ise siyonistlerle işbirliği içindeydi ve onlara haber vermeye gitmişti. Bu aileden bir küçük kız vardı, duruma üzüldüğünü farkediyordum. Bir ara içeri girdi, döndüğünde avucunda gizlediği bir parça ekmek vardı. Bana uzatarak almamı istedi. 5-10 dakika sonra muhtar, yanında 20 siyonist askerle birlikte geldi. Savunmasızdım. Etrafımı sararak beni yakaladılar. 12.6. 1982 günü, artık düşmanın elinde esirdim.

Yakalanışımdan bir ay sonra, Sur, Nebatiye ve Sayda'da esir düşen 15 yoldaşımla karşılaştım. Yoldaşlarımın direnişi de benim direnişimden farksızdı. Sur'da İsrail'in tank saldırısını bozguna uğratmış, birçok tankı da tahrip etmişlerdi.

Esir kampında da, Filistinli yoldaşlarımızla elele vererek, Partimizin direniş ruhunu, disiplin anlayışını ve tutarlı mücadelesini 1000'e yakın esir kitlesine pratiğimizle gösterdik. Esir kamplarında çeşitli ülkelerden 30'a yakın devrimciyle tanışarak, bilgi ve deneyimlerimizi gücümüz oranında karşılıklı olarak birbirimize aktardık. Öyle ki, bu kitle içerisinde örnek devrimciler olarak gösterildik. Esir kitlesine daha fazla yardımcı olmak için çeşitli çalışmalar içerisine girdik, Kürdistan tarihi ve mücadelemiz konusunda bilgilendirme faaliyeti yürüttük ve Ensar'da **Serxwebûn** gazetesini Arapça ve Türkçe olmak üzere çıkardık. Hem mücadelemizi tanıtan ve hem de eğitici, yolgösterici bir rol oynayan bu çalışmalarımızı 24.11.1983 günü esir değişimi olana dek sürdürdük.

Birbuçuk yıllık bir tutukluluk süresinden sonra Partimize ulaştık. Fakat bir de ne görelim?! Bay Kemal Burkay, PKK hakkında yazmış olduğu kitabının 200. sayfasının 9. satırında aynen şöyle diyordu: *«Filistin'de savaşsaydınız o zaman ... Ama Lübnan'da İsrail saldırısı başladığının ikinci günü, Filistinliler "eşsiz devrimciler" değil de "küçükburjuvalar" olduğunu birden bire keşfettiniz; "savaşçı" ve "militan"larınızı topladığınız gibi orayı terk ettiniz ve bu yüzden, sizi devrimci sanan Filistinlilerin Kürt devrimcileri hakkındaki görüşlerinin oldukça olumsuzlaşmasına yolaçtınız.»*

Evet, kendileri açısından ne talihsizliktir ki aynen böyle yazmışlardı ve bu sözler bize bir Kürt atasözünü hatırlattı. Kediyi köşeye sıkıştırırsan saldırır derler. Yazarımız da tıpkı bu söze uygun davranmıştır. Ülkemizden ve mücadelemizin kardeş halklarla savaş içindeki bağlarından çok uzakta bulunan bu bayın, bunları yazarken de yine cahilliğinin kurbanı olduğu, İsrail siyonizmine karşı Filistin halkıyla birlikte son nefeslerine kadar savaşarak şehit düşen 10 PKK'li militandan ve yine esir kamplarındaki PKK'lilerin örnek direnişlerinden haberdar olmadığı anlaşılıyor. Ama o, tüm bu cahilliğine rağmen, kendisini kurnaz zannederek, tutmasa da göle maya çalmaya kalkıyor. Ne varki, tüm çabalarına rağmen şimdi daha da köşeye sıkışmıştır. En azından enternasyonalist dayanışmanın en soylu örneklerinden olan bu şehit kanlarına ve birbuçuk yıldır esir kamplarında gösterilen direnişe karşı işlediği bu suçun, ileride hesabını vermek zorunda olduğu suçların içinde en belirgin yeri alacağı, çünkü bunun hesabının yalnız halkımız tarafından değil, kanımızı kanlarına kattığımız kardeş halklar tarafından da sorulacağı açıktır.

● DİRENMEK YAŞAMAKTIR!

● YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!

● YAŞASIN PKK!

Adnan Ahmet

Ensar'dan Özgürlüğüne Kavuşan Bir PKK Taraftarı

Bizler, Serxwebûn gazetesine; 1982 Haziran'ında İsrail siyonizminin FKÖ'ne karşı yönelttiği saldırı ve Güney Lübnan'ı işgali döneminde tutukladığı savaş esirlerine, enternasyonalist devrimcilere yaptığı baskı ve işkence yöntemlerini belirtmek ve bu baskıya karşı Partimizin enternasyonalist anlayış ve ilişkilerine, halkımızın haklı amaçlarına bağlı olarak Filistinli ve Lübnanlı devrimcilerle birlikte ortak düşmana karşı olan direnişimizi iletmeyi uygun bulduk.

Emperyalizmin uşağı İsrail siyonizmi Güney Lübnan'ı emperyalizmin bir askeri üssü haline getirmek, FKÖ'nü Güney Lübnan'dan uzaklaştırmak, Ortadoğu'daki devrimci ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelelerine bu yoldan darbe vurmak amacıyla, 6 Haziran 1982'de gerçekleştirdiği barbar işgal hareketinde, en gelişmiş Amerikan savaş araçlarıyla karadan, havadan, denizden yaptığı saldırılarda şehirleri, kazaları, köyleri uçak saldırılarıyla enkaz haline getirip, on binlerce insanı katletti ve yaraladı. Böylesi vahşi savaşa uşaklık eden S. Haddat ve Ketayipler ise, halkın kurtuluş yollarını içerden tıkadılar. Böyle bir işlem İsrail siyonizminin en geniş halk kitlelerini esir etmesine büyük bir kolaylık sağladı ve her alandan, genç-ihtiyar, asker-sivil demeden binlerce insan esir kamplarına toplandı. Siyonistler, en iğrenç biçimde hastahaneleri bombalamaları yanında, savaşta yaralanan veya eskiden hasta olanları doktorlarla birlikte esir aldılar.

İsrail siyonizminin, ilk esir toplama kampı olarak kullandığı Lübnan'ın Şeyda ilinin Rahbat ve Safa alanında uyguladığı baskı ve işkence yöntemlerini belirtmek büyük önem taşımaktadır. Açık ki, herşeyden önce savaş psikolojisinin halk kitleleri üzerinde bıraktığı yıkıcı etkiler ve büyük sayıda tutuklamalar esir kitleleri büyük bir çaresizliğe itecekti. Bu yıkıntıyı tüm esirlerde farketmek her insan için fazla zor değildi. Bu yıkıntının yanında, esirler üzerinde uygulanan işkence politikalarını şu şekilde sıralayabiliriz: 1- Kadın-erkek karışımı binlerce esiri kızgın güneşin altında elleri-kolları bağlı vaziyette zorla oturtma, gün boyu aç ve susuz bırakma, akşamları ise nemli havanın altında ve örtüsüz bırakma; 2- Her yüz veya daha fazla esirin başına bir gurup eğitilmiş işkenceci koyarak, hareketsizlikten uyuşmuş bulunan esirlerin en küçük kıpırdanışlarını bile rastgele vurulan cop ve sopa darbeleriyle önleme, adi küfür ve tekmelerle saldırma, istedikleri her an ve sadece eğlenmek için bile, esirler içinde bir gurubu alıp diğerlerinin önünde bayıltıncaya kadar hayvani bir işkenceye tabi tutma; 3- Sorguya alınan esiri günlerce süren işkence seanslarından geçirme, her İsrailli askerin gördüğü her esire işkence yapması, esirlerin ailelerine sarkıntılık yaparak ve küfrederek psikolojik olarak yıpratmaya çalışma.

İkinci toplama kampında ise, esirler toplu halde askeri inzibatların önünden geçiriliyor ve tabi bu işlem boyunca İsrail askerlerinin silahlı-joplu ve küfürlü birçok saldırısına maruz bırakılıyorlardı. Sıralar halinde dizilen esirler zorla koşturuluyor, hayvani bir muameleye tabi tutuluyorlardı. Bu işlemin, köleci dönemdeki köle sahiplerinin köleleri satmak için pazara götürülüşlerindeki işlemden hiçbir farkı yoktu. Bu şekilde tüm esirler, işgal altındaki Filistin topraklarına alındı. Kimlik tespiti için tüm esirler, adeta üst üste yığılarak, joplandı. Kimlik tespitinden sonra istedikleri esiri özel işkenceye almaktaydılar. Esirler 500m²'lik alana biner kişiden fazla olmak üzere yerleştirildi. Her çadıra 60 veya 70 esiri yerleştirdiler. Esir başına günde 30 gr. ekmek zor yetişiyordu, kişi başına düşen yemek ise günde ya 3 kaşıktı veya hiç düşmüyordu bile. Hastalık kampa hakimiyet kurmuştu, ilaç hiç yoktu.

Tüm bu uygulamalara rağmen, savaşta yuvasını, çocuğunu, ailesini kaybeden veya onlardan habersiz olan, geleceği hakkında hiçbir şey bilmeyen binlerce Filistinli esir, esir olarak bile olsa üzerinde bulunduğu kutsal toprağının kokusunu kalbinin derinliklerine çekerek savaşın bıraktığı yıkıcı etkileri ve işkencelerin acısını unutmaya çalışıyordu. Kampın içinde de İsrailliler rastgele işkencelerinden vazgeçmiyorlardı. Kimilerinin ayak parmaklarını taş üzerine koyup jopluyor, kimilerini günün büyük bölümünde kızgın güneşin altında tek ayak üzerinde bırakıyor ve zaman zaman kamptaki tüm esirleri sıraya dizerek sırf eğlenmek için koşturup, üzerlerine yürüyerek dağıtıyorlardı. Fakat, tüm bu işkence ve adi uygulamalar bile, kutsal toprağın sevgisini Filistinlilerin kalplerinden çıkaramıyordu.

İsrail siyonizminin bu vahşi uygulamaları dünya ilerici kamuoyu tarafından kınanırken; Türkiye milli istihbarat teşkilatı, İsrail siyonizmiyle ortaklaşa faaliyet yürütmekte fazla gecikmedi. Açık ki bu ortaklık kendiliğinden gelişen bir olay değildir. Bunun en açık nedeni, Kürdistan halkını kahreden sömürgeci barbarlığa, emperyalizme ve hertürlü gericiliğe karşı gelişen KUKM'nin önderi PKK'nin FKÖ ile her alandaki dayanışmasıdır. Kürdistanlı ve Türkiyeli devrimciler, MİT ve MOSAD'ın işbirliği içindeki sorgulardan geçirildiler. Ve hatta, Kürdistan'ın diğer parçalarında olan Kürtler de MİT'in talimatı üzerine bu tarz sorgulara alınmaktaydılar. Bu kanlı "ikiz"ler, her bakımdan ortak bir faaliyet yürütüyor, devrimcilerin moralini bozmak ve onların direniş ruhunu zayıflatmak için "Türkiye'de teröristleri-bölücüleri bitirdik, Lübnan'da FKÖ'yü bitirdik" gibi sözlerle psikolojik olarak da saldırıyor, esirleri insanlık dışı işkenceler ve kanlı pençeleri altında ezmeye çalışıyorlardı. Buna bir örnek vermek açısından belirtecek olursak; yaralı bir yoldaşımızın yarası silah namlusuyla defalarca kanatarak iyileşmesini önledikleri gibi, uyuşturucu vermeden ameliyat ediyor ve ameliyattan sonra da yeniden işkenceye alıyorlardı, aç-susuz bırakma vb. uygulamalar birbirini takip ediyordu.

Üçüncü toplanma alanına gelince: İsrail siyonizmi Güney Lübnan işgalini tamamladıktan sonra, Temmuz 1982'de esirleri, Lübnan'ın güneyinde yeni yapılmış esir kamplarına (Ensar) nakletti. Bu nakilde de aynı işlemler tekrarlandı. Eğitilmiş sarhoş subaylar eğlenmek için yol boyunca esirleri jopluyorlardı. Bu yolculuk sırasında birçok esir belinden sakatlandı. Esirler, Ensar'da yeni baskı politikasıyla karşı karşıya kaldılar.

Biz bu uygulamaları şu maddeler halinde açıklamaya çalışacağız:

1- Siyonist ve emperyalist gazete ve televizyon muhabirlerini getirerek binlerce esiri bunlara gösterip, medeniyet öğreteceklerini söylediler;

2- Açık ki öğrettikleri medeniyet emperyalizm ve siyonizmin karakteri olan işkence ve zulümdü. Toplumun en seçkin gençlerini toplamışlardı ve şimdi bunlar üzerine en hayasız uygulamalarla saldırıyorlardı. Her esire bir battaniye teslim etmişlerdi, fakat taşların üzerinde yatmaya zorluyorlardı. Kendi yerini temizlemek isteyen esir ise, hareket ettiği gerekçesiyle işkenceye alınıyordu. Günde iki saat tuvalet izini veriliyordu. 5000 kişilik kampta birer kişilik tuvalet vardı ve bu süre içinde gitmeye çalışmak gerekiyordu. Bu kuralı bozanlar bayıltılıncaya kadar işkence görüyordu. Askeri kariyerlerin hızlı gidiş-gelişlerinden oluşan toz bulutu içinde herkesin yüzü en az bir santimlik toza bulanmıştı ve yazın kızgın sıcağı ise adeta insana yapışıyordu. Ama, ne içilecek ve ne de yıkanacak su bulunamıyordu. Su getirdiklerinde yıkanmak yasaktı. Tüm esirler ter ve kirden kokmaktaydılar. Esirler bir yandan da aç bırakılıyor ve adeta içten çürütülmeye çalışılıyordu;

3- Üçüncü medeniyet eğitimlerine gelince; esirler sayım için saat altıdan ona kadar çadır içinde elleri başları üzerinde kıpırdamaksızın oturma vaziyetinde bekletiliyordu. Hafifçe kıpırdayarak bile olsa bu kuralı bozan en ağır işkencelerden geçiriyor ve daha sonra çadır çadır dolaştırılarak kuralı bozmanın sonunun ne olduğunu öğretmek için diğer esirlere gösteriliyordu.

4- Hastalara ilaç vermedikleri gibi, İsrailli doktorlar işkenceden, mikroptan hastalanan ve bulaşıcı hastalıklara yakalanan esirlere güneşte durup tedavi olmalarını öğütlüyorlardı.

5- Sorgulama, günün 24 saati devam ediyordu. Sorguya alınanlar elleri-gözleri bağlı işkenceden geçiriliyor ve işkence sonrası taşların üzerinde sürükleniyorlardı.

6- Kamp içindeki akrabaların veya başkalarının birbirleriyle konuşması yasaktı. Bu yasağa rağmen konuşan baba-oğul veya akrabalar her gün bir gurup askeri inzibat tarafından dövülüyorlardı. Kampta çığlıklar eksilmiyordu. Esirleri birbirine düşürmek için ise, bir kişinin kuralı bozması halinde herkes aynı baskıya tabi tutuluyor ve kuralı bozan bunun sorumlusu olarak gösteriliyordu. Ve o kişiler hakkında anti-propaganda yaparak, birliği bozmaya çalışıyorlardı.

7- Esirlerin direniş ruhunu kırmak için liderlere küfrediyor, isimlerini söyleyerek "yarın yakalayıp buraya getiririz, size kamp muhtarı yaparız" diyorlardı.

Türkiyeli ve Kürdistanlı devrimciler ise, ayrıca baskılara maruz kalıyorlardı. İkizlerin kendi aralarında yaptıkları anlaşma gereğince, Kürdistanlı ve Türkiyeli esirlerin cuntaya teslim edileceği söyleniyordu. Bu haber, anlaşmayı duyan Kızıl Haç tarafından bize bildirildi. Ama, Filistinli ve Lübnanlı yoldaşlarımız buna karşı çıkarak, teslim edilmemize boyuneğmeyeceklerini söyleyerek, dayanışmalarını pratikleriyle kanıtladılar.

Filistinli ve Lübnanlı devrimciler, ortak düşmana karşı her alanda mücadele birliğini geliştirerek, tüm esir kitlesini kendi saflarına aldılar ve Esir Haklarını Savunma Komitesi'ni oluşturdular. Komitenin amaçları; esir haklarını savunma, ortak düşmana karşı esir kamplarını mücadele alanına dönüştürerek düşmanı iç kalesinden vurma, esirlerin örgütlü mücadelesi için bilinç düzeyini yükseltmek ve esir kamplarını devrimci okula çevirmekti.

Komitenin bu hedefleri tüm esirlerin çıkarlarıyla bir bütünlük içindeydi. Komite, esirlerin kararlı direnişiyle, yukarıda belirtilen düşman politikalarını etkisiz hale getirdiği gibi, işkence-sorgu vb. durdurulmasında, esirlerin günlük ihtiyaçlarının belli oranlarda karşılanmasının sağlanmasında, yaşlı-çocuk, yaralı ve sakatların büyük bölümünün serbest bırakılmasında önemli rol oynadı. Esirleri, düşmana karşı örgütlü olarak FKÖ etrafında birleştirirken, onları düşmanın baskılarına rağmen ulusal günlerini kutlamaya iradeli kıldı, eğitim ihtiyaçlarını kısmi olarak elde etti.

Esirlerin bu mücadelesinde bizler de yer alarak, Partimizin ve halkımızın enternasyonalist anlayışına bağlı olarak, tutukluluk döneminden özgürlüğümüze kavuşana kadar, Filistinli ve Lübnanlı devrimcilerle birlikte mücadelenin her alanında ortak düşmana karşı direndik. Bizim bu tavrımız ve disiplinli tutumumuzdan dolayı, esirlerin ortak komitesi, bize komite içinde faaliyet göstermemiz için öneride bulundu. Ama bizler, komitenin bağımsız kalmasına saygılı olduğumuzu belirterek, her alanda kendilerine yardımcı olacağımızı ve komitenin, esirlerin çıkarı için alacağı her karara uygun olarak mücadele edeceğimizi pratiğimizle kanıtladık. Aynı zamanda, Kürdistan halkının geleneksel direnişini, KUKM ve onun önderi PKK'nin mücadelesini, Filistinli ve Lübnanlı devrimcilere bu sıcak ve yakın ilişkilerimiz içinde sözlü ve yazılı olarak daha fazla tanıttık.

Özgürlüğümüze kavuşuncaya kadar ki bu esirlik dönemindeki direnişimiz, Filistin Demokratik Cephesi'nin tutukluluk dönemine ilişkin değerlendirilmesinde örnek olarak belirtilmiştir.

İsrail siyonizmi, esirlerin bu kazanımlarını gaspetmek için silahlarını onların üzerine çeviriyor, ama esirlerin çıplak göğüslerini siper edişleriyle karşılaşıyordu. Filistinli esirler, haklarını tırnaklarıyla korumakla da kalmayıp, düşman ordusu içerisinde siyonist orduya hizmet etmeme anlayışını geliştirerek, çelişkileri kızıştırmaya çalıştılar ve kendilerini de, direnişleriyle düşmanı itirafa zorlayarak, birer savaş esiri olarak kabul ettirdiler. Ensar'da atılan "Ensar devrimci okuldur" sloganı, belli alanlarda pratikte somutlaştı. Örneğin; haftalık-aylık siyasi ve kültürel dergiler çıkarıldı, eğitsel çalışmalar ve kültür faaliyetleri düzenlenerek bunlar diğer direnişlerle birleştirildi.

Bizler, dil yetersizliği ve tercümanın olmaması nedeniyle bu faaliyetlere başlangıçta katılamadık. Ama son dönemlerde Ensar Serxwebûn'u yayınlamaya çalıştık. Bu faaliyetimiz, Filistinli ve Lübnanlı devrimciler tarafından sempatiyle karşılandı ve bize bu konuda büyük yardımları oldu.

Bizler, esirlik döneminin ilk aşamasından özgürlüğümüze kavuşana kadar Partimizin ve halkımızın anlayışına bağlı kalarak, eksiklikler olmasına rağmen, enternasyonalist görevimizi en ufak bir olumsuzluğa yer vermeden yerine getirerek, Filistinli ve Lübnanlı devrimcilerle dayanışma içerisinde olduk. Partimizin ve halkımızın ahlakını, iradeli direnişçi ruhunu, halklarla dayanışmadaki fedakarlığını ve yöntemini Filistinli ve Lübnanlı devrimcilere Ensar'da gösterdik. **"Direnmek Yaşamaktır"**.

İsrail Esir Kamplarından Özgürlüğüne Kavuşan bir gurup PKK'li

Esir değişimi sonucu özgürlüklerine kavuşan PKK militanları ile, El Hürriye gazetesinin yaptığı ve yayınladığı aşağıdaki röportajı yayınlıyoruz.

"Partimizin Yüce Direnişçi Onuruna Herşeyimizle Layık Olmaya Çalıştık. . ."

Soru: *Adınız nedir? ve hangi harekete mensupsunuz?*

Cevap- Adnan Ahmet; Ben PKK Hareketinin bir taraftarıyım.

Soru- *Ne zaman tutuklandınız? Nerede ve Neden?*

Cevap- Ben PKK'li 8 yoldaşımla birlikte Demokratik Cephe'nin Arnun kalesindeki kampında kalıyorduk. Savaş esnasında 5 PKK'li yoldaşım şehit oldu, ben de her iki bacağımdan yaralandım. Yaralı vaziyette iken yoldaşlarımın **(Yaşasın Partimizin Yüce Enternasyonalist Anlayışı! Direnmek Yaşamaktır! Kahrolsun Sömürgecilik Yaşasın Bağımsızlık! Kahrolsun Emperyalizm, Faşizm, Siyonizm! vb.)**sloganları haykırışlarına ve can verişlerine tanık oldum. Yaralı olarak yalnız başıma kalmıştım. İki bacağım da yaralı olduğundan sürünerek kurtulmaya çalıştım ve kendimi böylece devrimin hizmetine yetiştirmek istedim. Fakat 8 gün sürünmeme, kızgın güneş altında aç-susuz kalmama rağmen beceremedim, çok zor günler geçirdim. Yaram tümüyle kurtlanmıştı, çevreyi tanımıyor, dil de bilmiyordum. Dahası teslim olmak istemiyordum. 8 günlük sürünmeden sonra ihtiyaç temin etmek için bir köye inmek zorunda kaldım. Daha önceleri buğday başağı ve kirli sularla kendimi yaşatmaya çalıştım. Fakat artık dayanamıyordum, fiziki direncim kırılmıştı. Köye indiğimde, gittiğim ev beni muhbirleyerek etrafımı siyonist askerlerle sardırtmışlardı. Kaçabilecek durumda değildim. 13 Haziran 1982 tarihinde Hamra köyünde yaralı olarak tutuklandım.

Ben, bir PKK taraftarı olarak emperyalizme, sömürgeciliğe ve her türden gericiliğe karşı savaşan enternasyonalist bir savaşçı ve aynı zamanda bir Kürdistan devrimcisiyim. Ben, Kürdistan'da sömürgeci faşist Türk devletine karşı halkımın, devrimin ve Partimin yenilmez iradesine olan inancımla bir Kürdistan devrimcisi olarak savaştığım gibi, Filistin Devrimi içine, Kürdistan Devrimi için tecrübeler almaya geldiğimden beri, bana verilen her görevi proleter anlayış doğrultusunda yerine getirmeye çalıştım. Aynı zamanda mücadelenin zorunlu bir parçası o-

Devamı 22. sayfada

6. Filo'nun Gücü de ABD'yi İçine Düştüğü Bataktan Kurtarmaya Yetmeyecektir!

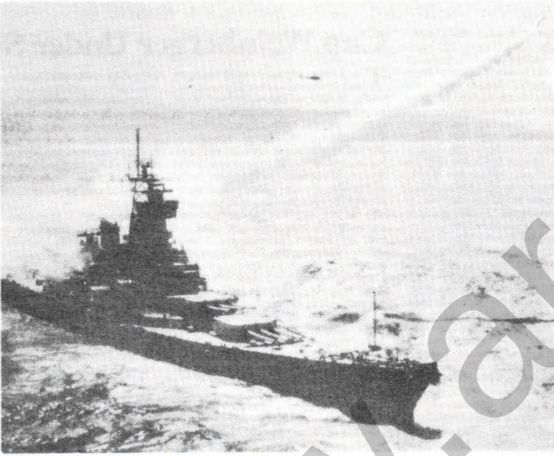
Uzun yıllar Lübnan'da yaşanan olaylar, Lübnan sorununu çözüme kavuşturamadığı gibi, bunalımın adeta içinden çıkılmaz bir duruma gelmesine yol açmıştır. Emperyalizm kendi elleriyle yarattığı ve derinleşmesinde önemli payı olan Lübnan sorununun altından kalkamaz bir duruma gelmiştir.

Lübnan'a dayatılan ve çözümü için de üzerinde uzunca durulan planlar, emperyalizmin tüm çabasına rağmen iflastan kurtulamadı. İsrail'in Haziran 1982 saldırısı ile Lübnan'da gelişmelerin yönü emperyalizmin lehine dönerken, aradan geçen zaman zarfında bu durumu tersine çevirdi, aleyhine gelişmeler ortaya çıktı.

Lübnan'da yaşanan gelişmeleri ve meydana gelen olayları, sadece Lübnan'ın bir iç meselesi olarak değerlendirmek doğru bir yaklaşım olmayacaktır. Bu durum, Ortadoğu'yu etkilediği gibi, dünya çapında mücadele yürüten birçok gücüde etkilemektedir. Bu nedenle, Lübnan'da cereyan eden olaylar, birçok gücün şu veya bu düzeyde çatışmaya taraf olmasını beraberinde getirmektedir. Fakat bu durum da sorunların daha derinleşmesine yol açmaktadır.

yoğunluk kazandı. Lübnan ilerici güçleri bu çatışmalarda başarı sağlarken, işbirlikçi yönetim ve ABD daha fazla batağa saplandı. Direnişçilerin üzerine Lübnan ordusunu saldırttı; fakat ordu, gösterilen direniş karşısında bir varlık gösteremeyerek, dağılmaktan kurtulamadı. Ordu içerisinde yer alan ilerici, anti-emperyalist yüzlerce kişi direnişçilerin safına geçti. Bu durum ise, işbirlikçi yönetimin ve ordununu çöküşünü hızlandırdı. İşbirlikçi yönetimin ve ordunun varlığından bahsetmek bile artık mümkün olmamaktadır.

Gelişmelerin bu şekilde aleyhine gelişmelere dolu olduğunu gören ABD emperyalizmi, yeni oyunlarla Lübnan meselesinden daha fazla zararlı çıkmadan, kurtulmaya çalışmaktadır. Haziran 82'de yaptığı gibi yine İsrail'i devreye sokmak istemişse de, bu devletin yaşadığı sorunlar buna olanak vermemektedir. Bu durumsa, ABD'nin kendi birlikleri ile devreye girmesini zorunlu kılmaktadır. Fakat ABD emperyalizmi de, Lübnan ilerici güçleriyle bir çatışmayı bu aşamada kendi açısından fazla yararlı görmemektedir. Ama Lübnan'dan vazgeçmek istemeyeceği de son derece açıktır. Bu durum ise, ABD'nin daha da saldırgan bir politikaya girmesine yol açmaktadır. Kendi çıkarlarını korumak için ve Lübnan'ı elde etmek için her türlü çılgınlığa başvurmaktadır.

ABD'nin çılgın politikasının yeni bir örneği.

ABD emperyalizmi, sosyalizm lehinde ortaya çıkan gelişmelerin önüne geçmek ve Lübnan'ı kendi kalesi haline getirebilmek için, İsrail vasıtası ile devreye girmiş, fakat bilindiği gibi kendi aleyhinde bir sonuçla karşılaşmıştır. "Barış Gücü" adı altında bizzat kendi askerlerini savaşa sürerek, hedefine ulaşmak istedi. Gelişmeler bu müdahaleden sonra da ABD aleyhine değişikliğini sürdürdü; ve ABD planlarının fiyaskosunu getirdi. ABD emperyalizmi Lübnan olayları karşısında bugün tamamen bir iflas ile karşı karşıyadır. Tüm çabasına rağmen, bu iflasdan kurtulamamaktadır.

Cemayel etrafında sağlayacağı gelişmelerle, Lübnan'da hakimiyetini güçlendirmek istemişse de, bunda başarılı olamadığı son gelişmelerle iyice açığa çıktı. Hükümet başkanının istifası ve ardından meydana gelen olaylar, bunun açık örnekleridir. Ki bu gelişmeler, işbirlikçi yönetimin çıkmazının derinliğini göstermektedir. Yönetim, tüm çabasına rağmen kendisini güçlendirememiş ve ilerici güçlerin üzerinde egemenlik kuramamıştır.

Hükümet başkanının istifası ile krizi derinleşen yönetime karşı, daha güçlü bir mücadeleye giren ilerici muhalefet güçleri, birçok önemli mevziyi de ele geçirdiler.

Son günlerde çatışmalar yeniden

Siyasal alanda dayattığı "çözümün" fiyaskoyla sonuçlanması, ABD'yi direkt askeri çözümlerle sonuca gitmeye götürdü. Ama bilinen nedenlerden dolayı askeri çözümler de bu aşamada tutmamakta ve fiyaskoydan kurtulamamaktadır.

Ortamın ABD açısından bu şekilde karmaşıklaştığı bir dönemde yeni manevralar yapmaya başladı. 6. Filo'yu alelacele İstanbul'dan Lübnan'a aktardı. Lübnan'da "Barış Gücü" olarak tuttuğu kendi askeri birliklerini Filoya taşıdı. Bu gelişmeler, ABD'nin nasıl bir yönelim içinde olduğuna açık örneklerdir. Askeri birliklerinin, Lübnan ilerici güçleri ile direk bir çatışma içerisine girmesini göze alamayan ABD, daha değişik saldırılarla, ilerici güçlere darbe vurmak, hatta başarabilirse, imha etmek istemektedir. Birliklerini bizzat savaşa sürmeden, havadan ve denizden yürüttüğü saldırılarla amacına ulaşmaya çabalamaktadır. Böylelikle de fazla güç kaybına uğramadan, kendisini kurtarmak amacındadır.

ABD'nin yeni sinsi planları gündeme koymasına rağmen ilerici güçlerin direnişini kırmaya gücü yetmeyeneği açıktır. Lübnan öyle bir duruma gelmişki, ABD'nin attığı her adım, onun aleyhinde gelişmelere gebe bir durumdadır.

Batı Beyrut'da hakimiyeti yeniden ele geçiren ilerici güçler, Falanjistlere, işbirlikçi ordu ve ABD'ye karşı daha güçlü direnişler gösterebilecek bir durumdadırlar.

Lübnan sahasında meydana gelen çatışmalar yoğunlaşarak, varlığını önümüzdeki günlerde de sürdürecek, çözüm daha uzun bir dönem gerçekleşemeyecektir. Bu alanda çatışan güçlerin kısa bir sürede çözüme ulaşma durumunda olmadıkları açıktır. Eğer çatışmalar bu son günler içerisinde şiddetlenmişse; emperyalizmin ve gerici güçlerin çıkmazının derinleşmesinden kaynaklanmaktadır. Önümüzdeki dönemde, ilerici güçlerin bu çıkmazı daha da derinleştirecekleri, ABD ve işbirlikçilerini, bu alanda zayıflatacakları, ortaya çıkan gelişme ve sonuçlardan görülebilmektedir.

★

Avrupa Parlamentosu ve Generaller!

30 Ocak'ta Strassburg'da yapılan Avrupa Konseyi Toplantısında, Türk parlementerlerin kabul edilip-edilmemesine ilişkin karar, görünüşte "büyük" tartışmalara yol açarken, sonuç Avrupa için tam bir teslimiyet oldu.

Avrupa Konseyi Danışma Meclisi'nin gündemindeki en önemli maddeyi oluşturan Türkiye konusunun önemi, açık ki, Avrupa çevrelerinin üzerine "titredikleri" ilkelere ne kadar bağlı olduklarının da bir kez daha açığa çıkmasından kaynaklanmaktadır. Türk faşist cuntasının 6 Kasım seçimleri ile kendi "meşruluğunu" kanıtlama çabalarına sırt veren Avrupa Konseyi, bu tutumuyla burjuva anlamda da olsa "demokrasi"nin savunucusu olamayacağını ortaya koymuştur.

6 Kasım seçimleri sonrasına gelen konuya ilişkin ilk toplantısını Kasım 1983'de yapan Avrupa Konseyi, bu toplantısında 6 Kasım seçimleriyle oluşturulan parlamentonun Türkiye'de demokrasinin geri getirildiği anlamına gelemeyeceğini belirtmiş ve generallerin kendilerinin izni dışında hiç bir gelişmeye fırsat vermediklerini ifade ederek, bunun için BTP'nin kapatılışını, SODEP ile DY'nin seçimlere katılışının önlenişini örnek göstermişti. Bu tutumun, cuntanın emperyalist ve burjuva çevreler içerisinde bile kendi "demokrasisi"ni kabul ettiremeyişini göstermesi açısından önem taşıdığını toplantı ardından yaptığımız değerlendirmede belirtmiştik.

Fakat görülen odur ki, Avrupa çevreleri, bir kez daha kendi kurallarını dahi çiğnemekten çekinmeksizin, cuntanın şantajlarına boyun eğmiş ve 12 Eylül'de Türkiye ve Kürdistan halklarının başına musallat edilen bu azgın faşist güruhun suçlarına ortak olduklarını ilan etmişlerdir.

Gerçi Avrupa Konseyi'nin Ocak toplantısında Türkiye hakkında görünüşte kesin bir karar yoktur. Avrupa'nın tüm girişimlerine rağmen toplantıya katılmakta ısrarlı davranan ve katılan Türkiye ile Avrupa arasında süren yoğun tartışma ve gizli görüşmeler sonucu bir uzlaşmaya varılmış, ve "tercümanların greve gitmesi" gibi sahte ve bir o kadar da gülünç bir iddia kararın görüşülüp-onaylanmasının Mayıs'a ertelenmesinde bir gerekçe olarak gösterilmiştir.

Sistemin Ortadoğu ve Asya'da kendisine vermiş olduğu rolü yine bir şantaj olarak Avrupa'nın karşısına çıkaran cunta, bu kez de "sivil" hükümeti eliyle aynı zarı oynamış ve bu kozu elinde bulundurduğu sürece gerçekte Avrupa'nın kendisine muhtaç olduğunu belirtmiştir. Gelişmelerin hız kazandığı bir süreçte bölge üzerindeki rolünün giderek arttığının bilincinde olan cunta için, bu gerekçenin geçerli olduğu Konseyin tutumundan açıkça görülmektedir. Burada hemen belirtmek gerekirse, tümüyle sistemin çıkarlarından hareketle sağlanan bu uzlaşma, gerçekte cuntanın kendi ittifak sistemi içerisinde de olsa bir başarısı olarak kabul edilemez. Çünkü, nasıl ki, 12 Eylül'de işbaşına gelen bu rejim, Türk devletinin varlığı açısından zorunlu ve son bir seçenekse, bu zorunluluk aynı biçimde sistemin bütünü için de geçerlidir. Açığa çıkmış yüzlerine rağmen, en sahtekâr biçimde "demokrasi" havarisi kesilmekten de geri durmayan tüm bu güçlerin, cuntanın işbaşına getirilişinin planlayıcısı ve daha sonra da destekçisi olduğu herkes tarafından bilinen bir gerçektir.

Faşist Türk ordusunun 25 Mayıs 1983'de Güney Kürdistan'a yönelik saldırısı ardından gazetemizde çıkan bir değerlendirmede, Avrupa'nın tutumu için şöyle bir belirleme yapılmıştı: "*Özellikle Avrupa'nın, uğrunda bu denli savaştığı demokrasiye yapılanlar karşısında döktüğü göz yaşları timsahın göz yaşlarını andırmaktadır. Türk faşist cuntasının uygulamalarında tükenen demokrasi umutları, yalnız Türkiye'deki sosyal-demokrasinin değil, bir bütün olarak kapitalist sistemin umutlarıdır. Gerçekte Amerika ve Avrupa'da demokrasinin başına getirilemeyen Türkiye'de getirilmiş ve 'demokrasi' öldürülmüştür. Bilinen bu gerçek nedeniyle, Avrupa vb. güçlerin, Türkiye'deki pervasız faşist uygulamalardan sızlanmaya hakları yoktur. Onlar bu durumu, emperyalizmin çıkarlarının en kararlı bir biçimde korunması, savunulması ve yeni çıkar alanlarının elde edilmesi için bilerek ve isteyerek yaratmışlardır.*

Emperyalizmin hayati çıkarlarının tehlikeye girdiği noktada 'demokrasi', 'insan hakları' vb. şeylerin, onun gözünde hiçbir değer taşımadığı ilk defa Türkiye'de sergilenen bir durum değildir."

Evet, Avrupa, artık bu sahte göz yaşlarını bile sildiğini, Konsey'de bir sosyalist parlementerin "*şimdiye kadar Türkiye durmadan tehdit ve şantajla işlerini sürdürdü, artık aynı filmi görmekten bıktık*" biçimindeki itiraflarına rağmen, bu şantaja boyun eğildiğini açıkça ilan etmiş durumdadır. Ortadoğu'daki gelişmelerin ve asıl olarak KUKM.'nin bastırılamaması ve tersine bu gelişmelerin her gün biraz daha sistemi tehdit eden boyutlara ulaşmasının yarattığı telaşla sağlanan bu uzlaşma sonucu, Avrupa'nın kendi yandaşları güçlerin Türkiye siyaset sahnesinde yer almaları konusunda da belli güvenceler aldığı görülmektedir. 3 Ocak tarihli Hürriyet gazetesinde M. Ali Kışlalı imzasıyla çıkan bir yazıda şunları okuyoruz: "*SONUÇ, bizim istediğimiz olacak, Konsey'de kalacağız. Türkiye için* **'daha fazla demokrasi'** *isteyenlerin istedikleri de olacak, bu arzularını hayli ağır ifadelerle ortaya koyan karar suretlerini geçirecekler. Sonuçta Türkiye'ye burada azınlıkta kalmanın rahatsızlığını hissederek, ama özgür Batı Avrupa'dan kopmamış olarak döneceğiz.*" Zaten baştan beri bu güçlerle, Türkiye-ABD ikilisi arasındaki tüm çelişkiyi oluşturan nokta da, gerçekte onlar açısından uzlaşılamayacak bir çatışma konusu değildi. Nitekim, gelişmelerin gelip dayandığı noktada bu uzlaşmanın da belli oranlarda sağlandığı ve Avrupa emperyalist çevrelerinin Türkiye'deki "demokrasi" için kopardıkları tüm feryatların da böylece sonuçlandığı, bu yapay fırtınanın en azından belli bir süre dineceği görülmektedir.

Avrupa, Türkiye konusundaki tartışmaları bir karar biçiminde sonuçlandırmayı Mayıs ayına ertelerken, 25 Mart'ta yapılacak olan yerel seçimlerin sonuçlarını bekleme tutumu içinde olduğunu göstermiştir. 6 Kasım'da devre dışı bırakılan partilerin bu seçimlere katılışını elindeki bu kozla zorlayıcı olma anlamında sağlama düşüncesi, her ne kadar bu güçler arasında tam bir anlaşmaya varılmış olmadığını da gösterse de, bu, mevcut durumu hiç bir biçimde değiştirmemektedir. Çünkü ister bu partiler ve isterse doğrudan cuntadan icazetli partiler olsun, bunlar bir "demokrasi" gücü olmayıp, çürüyen bir devlet yapısının ve sistemin savunucuları, tekelci burjuvazinin şu veya bu kanadının temsilcileridirler. Bu anlamda da, Avrupa'nın demokrasi diye dayattığı şeyin, kendi yandaşları güçlerin de bu çapul ve talanda "hakları" olan yerlerini almalarını sağlamak ve böylece kendi çıkarlarını da güvence altına almak olduğu ortadadır. Yoksa baştan beri süregelen tartışma, burjuva sınırlar içinde dahi olsa demokrasinin savunulması amacıyla değildir. Her ne kadar stratejik olarak çıkar birliği içerisinde olsalar da, özellikle ekonomik planda kapitalist-emperyalizmin karakteri gereği her halükarda çelişki içerisinde bulunan bu güçlerin karşılıklı kendi çıkarlarını dayatması olayı yaşanmıştır ve bu siyasi ve askeri planda sağlanan uzlaşmalara rağmen önümüzdeki süreçte de ve hatta daha da hızlanarak devam edecektir. Ancak bu çelişkinin onları, Türkiye gibi hassas bir stratejik nokta üzerinde bulunan bir ülkeye ve sınırları içerisinde sistemi kökten sarsacak tehlikeleri taşıyan bu devletin mevcut yönetimine destek olma konusunda çok keskin çelişkilere götürmeyeceği görülmektedir.

Avrupa Konseyi Danışma Meclisi'nin Türkiye üzerindeki tartışmalarını sürdürdüğü günlerde, M. Ali Birand 1 Şubat tarihli Milliyet gazetesinde şunları yazıyordu: "*Avrupa Konseyi'nin önem verdiği, duyarlı olduğu tüm değerlere aynı şekilde bağlı olan bir kişi olarak, sayın parlementerlere ulaştırmak istediğimiz uyarı, verecekleri oyun ne kadar derin bir anlam taşıdığı ile ilgilidir. Konsey, yeni Türk parlementerlerinin ayaklarının tozuyla geldikleri bu oturumda, dışarı çıkarılmaları anlamına gelecek bir oylamanın, Türkiye'nin tümüyle konseyden ayrılmasıyla sonuçlanacağını çok iyi bilmelidir.*

Böyle bir olasılıkta da, ne iyileştirmek istedikleri insan hakları, ne duyarlık gösterdikleri siyasi nitelikli davalar, ne de gerçek demokrasiye hiçbir yarar sağlamayacaklardır. Aksine, gerçek bir demokrasiye doğru en çok yaklaşılmaya başlandığı dönemde, bugüne kadar yapılanlara darbe bile indirmiş olacaklardır. Açacakları yara, tahminlerden daha derinlerde hissedilecektir."

Avrupa Konseyi Toplantısı'nın yapıldığı günlerde, Kürdistan'daki Diyarbakır Cezaevinden katliam haberlerinin geldiği bilinmektedir. Kendi cinayet ve suçlarını dahi bir koz olarak kullanacak kadar kural tanımaz bir faşizm; ve bunun karşısında ise, adeta kendileri tarafından büyütülüp ortalığa salınmış olmasına rağmen bu rejimin şantajlarına boyun eğmek zorunda kalan bir Avrupa görülmektedir. Cunta, elindeki savaş esirlerini imha ile tehdit eder ve hatta bunu görülmemiş bir vahşetle kanıtlar ve yeni cinayetler planlarken, Avrupa, üzerine taktığı "demokrasi" ve "insan hakları savu-

Fas Toplantısı Emperyalizmin Saldırgan Planlarını Bir Kez Daha Açığa çıkardı!

42 İslam ülkesinin katıldığı 4. İslam Zirve Toplantısı, 16-19 Ocak 1984 tarihleri arasında Fas'ın Kazablanka şehrinde yapıldı. İslam Zirve Toplantısı, bölgenin yaşadığı hızlı gelişmeler ortamında gerçekleşen bir toplantı olarak, tüm dünya güçleri tarafından ilgi ile izlendi.

Temel konularını Lübnan ve Filistin sorunu ile İran-Irak savaşının oluşturduğu İslam Zirve Toplantısı'nda, gerek bu sorunlara ve gerekse toplantının gündeminde bulunan diğer siyasi ve ekonomik sorunlara ilişkin yaşanabilecek gelişmeler, gerçekte açık olan bir durumdu. 4. İslam Zirve Toplantısı'ndaki gelişmeler, emperyalizmin bölge üzerinde hakim kılmaya çalıştığı politika ve planların bir kez daha deşifre olması dışında, aslında gerici güçler açısından da yeni bir olay değildi.

İslam Zirve Konferansı, bölgede çok ciddi gelişmelerin yaşandığı bir döneme denk gelmiştir. Her türlü emperyalist ve işbirlikçi politikanın iflasla sonuçlandığı ve bu güçlerin giderek daha da saldırganlaştıkları bilinmektedir. Lübnan ve Filistin güçlerine dayatılan ABD planı fiyaskoyla sonuçlanmış,İran-Irak savaşı devam ettiği üç yıl boyunca her iki ülke açısından da yıkımı getirirken, mevcut durumun emperyalizm aleyhine gelişmeleri besleyen özelliği, bu savaşa müdahale etme bahanesiyle, özellikle Türkiye'nin yeni maceralara sürüklenmesini de beraberinde getirmiştir. Emperyalizm ve işbirlikçi güçlerin saldırılarına rağmen, önü alınamayan gelişmeler ciddi bir tehlike olarak büyürken, emperyalist güçler ise bizzat müdahale zorunluluğunu daha sık duyar olmuşlardır.

Emperyalist ve işbirlikçi güçlerin durumu bu iken; bölge direniş güçleri, her türlü komplo ve saldırıya rağmen ezilmek bir yana, daha da büyüme kaydetmiştir. Özellikle Kürdistan sahasında gelişen mücadele, bölge çapındaki gelişmelere daha bugünden yeni bir boyut ve anlam kazandırmış durumdadır.

Emperyalizm ve işbirlikçi güçlerinin çıkmaz içinde debelendiği, muhalefet güçlerinin hızla ayrışarak direniş eğiliminin daha güçlü temellerde geliştiği bir dönemde gerçekleşen 4. İslam Zirvesi Konferansı, açık ki bu gelişmelerin izini taşımak zorundaydı.

İki uşak ortak hesaplar peşinde...

Emperyalizmin, ilerici güçlere ve halk hareketlerine karşı saldırı blokunu daha örgütlü biçimde harekete geçirme çabası olarak bu toplantıda, faaliyetlerin kendi içinde iki noktada toplandığı görüldü.

Direniş güçlerine rağmen dayatılmak istenen Amerikan planının bizzat Arafat'ın da içinde bulunduğu bir blok tarafından savunusu, böyle bir toplantıda karar seviyesine çıkarılarak, emperyalizme teslimiyet yine "çözüm" olarak gösterilmeye çalışıldı. İsrail ve ABD ile en hainane işbirliğine girerek, Filistin halkının geleceği ve varlığını satmaya çalışan Mısır yönetimi birlik bünyesine tekrar alınarak, Arafat-Ürdün ve Mısır'dan oluşan bir ihanet üçlüsü resmi olarak da ilan edildi.

Camp-Davit antlaşması ile bölge çapında teslimiyetin mimarlığına oynayan, ama bu nedenle de tam bir tecritle karşı karşıya kalan Mısır, kendisinin topluluğa yeniden kabul edilişini Camp-Davit'in bir zaferi olarak gösterirken, Arafat'ın ihanetçi yüzü de daha açık bir biçimde sergilendi. Lübnan'dan sökülüp atılan Arafat, 22 Aralık'ta Mübarek'le görüşmüş ve bu tutumu nelerin hesaplandığını da ortaya koymuştur. İslam Zirve Toplantısı, Mısır-Ürdün ve Arafat üçlüsünün, artık tam bir işbirliği içinde Amerikan planının savunuculuğunu yapma görevini sürdüreceklerini, iflas etmiş, direniş güçleri tarafından bozguna uğratılmış emperyalist planların, yeniden ama, boş bir çabayla canlandırılmak istendiğini ortaya koymuştur.

Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Perezde Cueller'in toplantı günü Kazablanka'ya gelerek, Evren, Arafat vd. ile bir dizi görüşmeler yapması; yine Evren-Arafat görüşmesi, ilk planda görülen Arafat-Ürdün-Mısır üçlüsünün arkadasında verilen rolleri de belirginleştirmektedir. Gazetelere de yansıdığı gibi, Mısır'ın birlik bünyesine yeniden kabul edilmesi önerisi Ziya-ül Hak tarafından yapılmış, Evren bunun ilk ve koşulsuz destekçisi olurken, diğer uşak güçler de bu karara evet demişlerdir. Türkiye-Pakistan ve Suudi Arabistan'ın bölge çapında üstlendikleri rol, bizzat bu toplantı içinde de açığa çıkmıştır. Evren, toplantıda Arafat ve Senegal Devlet Başkanı ile birlikte başkan yardımcılığına getirilirken, ayrıca İslam Konferansı Örgüt Genel Sekreterliği'ne bağlı ve 7 komiteden biri olan İktisadi ve Ticari Komitenin de başkanlığına getirilmiştir. Bölgede karşı-devrimin saldırılarının artması oranında kendi ağırlığını hissettiren Türkiye, bu kez de böyle bir toplantıda bölgede devrimci gelişmelerin bastırılmasında kendisinin vazgeçilmez bir güç olarak daha fazla dikkate alınmak zorunda olduğunu göstermek istemiştir. Türk faşist cuntası açısından tam bir boy gösterme alanına dönüşen zirve toplantısı, yine Türkiye-Pakistan-Suudi Arabistan üçlüsünün de nasıl bir rolle ittifak içerisinde olduklarını, alınan ortak tavır, verilen demeçler ve çeşitli görüşmelerle dünyanın gözleri önüne sermiştir

İlk defa devlet başkanı düzeyinde katıldığı İslam Zirve Toplantısı'nda Türkiye, resmi ağızlardan da ifade edildiği gibi, emperyalist plan ve komploların uygulanmasında yetersiz kalan uşaklar karşısında sahip olduğu askeri gücü ile rolünü açıktan kabul ettirmeye ve bunun karşılığında da ekonomik ve siyasal çıkarlar elde etmeye çalışmıştır. Emperyalizmin dayattığı ve Türk faşist cuntasının kendi çıkarları açısından da büyük bir gayretkeşlikle üstlendiği bu rolün, bölge gericiliği tarafından daha başından kabul edildiği ve bunun bu toplantıda bizzat ilanının yapıldığı bilinmektedir.

Nitekim, cunta başı Evren daha toplantı sürerken Türkiye'ye dönmüş ve Ocak ayının 17'sinde Irak Devrim Komuta Konseyi ve İçişleri Bakanı Sadun Şakir Mahmut ile Türkiye İçişleri Bakanlığı arasında yapılan görüşmelere katılmıştır. Türk ve Irak faşist yönetimleri arasındaki saldırgan birliğin gereği olarak yeni saldırı planlarının hazırlandığı bu toplantıyı, 7 Şubat'ta ekonomik görüşmeler adı altında yeni toplantılar izlemiştir. Ve ardından gazetelerde, Evren'in 19 Şubat'ta Kral Fahd'ın konuğu olarak Suudi Arabistan'a gideceği haberleri yer almış, Evren bölge çapındaki her saldırı planında boy göstermeye başlamıştır. Güney Kore ile görüşmeler sıklaştırılmış, Pakistan'la her düzeyde ilişkiler daha da geliştirilmiştir.

4. İslam Zirvesi Toplantısının yapıldığı günlerde, Türkiye başbakanı sıfatıyla gazetelere demeç veren Özal'ın; *"Bu durumda Ortadoğu'da herhangi bir rol oynamaktan kaçınmamız mümkün değildir."* biçimindeki sözleri, Türk faşist cuntasının saldırganlığını artık gizleme gereği bile duymaksızın, dünya ve bölge gericiliğinden aldığı destekle açıktan sürdüreceğini ortaya koymaktadır. Yine hatırlanacağı üzere, hiçte tesadüf olmayan bir biçimde toplantı günlerine denk düşen bir şekilde Ankara'ya gelen bir Amerikan heyeti, Türk yetkilileriyle Suriye üzerine görüşmeler yapmış ve bu konuya ilişkin çeşitli haberler birer sızıntı biçiminde de olsa basına yansımıştır. Ve Özal, bu heyetle yaptığı toplantı çıkışında Türkiye'nin rolünü şöyle ifade etmiştir:"*Bu rolün kapsamını, bir yandan genel dış politika tercihlerimiz, diğer yandan da bölgedeki gelişmelerin seyir tarzı tayin edecektir.*"

Bir İngiliz pazar gazetesi olan Observer'de ise, aynı günlerde konuya ilişkin şöyle bir değerlendirme yer almıştır: "*Türkiye şimdiye kadar çatışmada* (İran-Irak yn) *tarafsızdı. Her iki tarafla iyi ilişkiler içindeydi. Ama şimdi olaylar Türkiye'yi trübünlerden inmeye ve Irak'ın yanında yer almaya zorlayabilir.*" Kürt gerilla tehditlerini sindirmek için daha önce Irak topraklarına askeri bir saldırıda bulunduğunu da hatırlatan gazete, Türkiye'nin Irak-İran savaşında Irak'ın yanında yer almaya zorlandığını da belirtmektedir.

General Muzaffer Özsoy imzasıyla dört gün üst üste Miliyet gazetesinde yayınlanan "*Barışa Susamış Ortadoğu*" başlıklı yazıda da, konuya açıklık getiren notlar okunmaktadır. General, "*İttifak, 'ileri strateji' kavramı altında sınırlarının muhafazası gibi askeri bir görevi Türkiye'ye vermiştir.*" demektedir. Elbette, artık tüm kamuoyu tarafından çok iyi bilinen bu rolden fazlaca bahsetmeye gerek yoktur. Ama burada sözkonusu olan, şimdi bu rolün üstünü örtme gereği bile duyulmadan açıktan oynanıyor olmasıdır. Zirve toplantısında, İran-Irak savaşından Körfeze kadar hemen tüm bölge çapında geliştirilen saldırı planlarının uygulayıcı bir gücü olarak -sınırlarını buna açma anlamında da olsa- Türkiye, 25 Mayıs Güney Kürdistan saldırısında ilan edilen ve uygulamaya geçirilen bu rolü, şimdi daha da genişletilmiş olarak bölge çapında, 4. İslam Zirvesi Toplantısında tüm uşak güçlerin onayını almış biçimde uygulamaya geçirmeyi hızlandırmıştır.

4. İslam Zirve Toplantısı, Camp-Davit antlaşmasında somutlaşan emperyalist politikanın, yaratılmak istenen Arafat-Ürdün-Mısır mihveri ve bunun gerisinde Türkiye-Pakistan-Suudi Arabistan üçlüsü eliyle gerçekleştirilecek saldırılar temelinde yaşatılması çabalarının sürdürüldüğü bir toplantı, emperyalizm ve bölge gericiliğinin son bir çırpınışı daha olmuştur. Ve bu durum, özellikle önümüzdeki aylarda, devam eden saldırıların daha hızlandırılacağını ve bu saldırıların belli alanlarda yoğunlaştırılmak istendiğini ortaya koymuştur.

Ancak, daha baştan iflas etmiş olan bu emperyalist politika, ve yine daha baştan teşhir olmuş olan bu saldırı ittifaklarının başarı şanslarının olmadığı da ortadadır. Mısır gazetelerinde manşet olan "Camp-Davit'in Zaferi" denilen şeyin, direniş güçlerinin söküp attığı ve kendi halkı da dahil, artık dünya halkları nezdinde teşhir olmuş Arafat'ın ihanetçi yüzünün açığa çıkması, tüm Arap gericiliğinin gelişmeleri önlemek için, son bir çabayla giriştikleri malum saldırı ve komplo ittifakı olduğu ortada iken, yine o çok güvenilen Türk ordusunun 25 Mayıs saldırısında Güney Kürdistan'da uğradığı bozgun gözler önündeyken, her türlü dayatma ve teslim alma çabalarına rağmen, bölge ilerici ve direnişçi güçlerinin eskisinden daha kararlı bir biçimde bu emperyalist planlara karşı duruşu yaşanırken, emperyalist ve uşak güçlerin bölgede kazanacakları hiçbir yeni mevzinin olmadığı ve aksine giderek daha da batağa saplanacakları anlaşılmayacak bir durum değildir.

Arafat ve Kral Hüseyin.

● ÇAD

Çad'da, eski ve yeni devlet başkanlarına bağlı birlikler arasındaki çatışmalar devam ediyor. Alınan haberlerde, Fransız birliklerinin de bu çatışmalar içinde doğrudan yer aldığı belirtiliyor. İki Fransız Jaguar uçağının düşürülmesinden sonra yoğunlaşan çarpışmalarda 4'ü Fransız olmak üzere 354 askerin öldürüldüğü alınan haberler arasında bulunuyor.

● FİLİPİNLER

Filipinler Devlet Başkanı Markos'a karşı halk muhalefeti artıyor. Gösterilerin giderek sıklaştığı belirtilen Filipinlerde, halkın "Kahrolsun Markos-ABD Diktatörlüğü", "Halkımız Diktatörlükten Korkmuyor" gibi sloganları attığı belirtiliyor.

★

Avrupa Parlamentosu ve Generaller . . .

nuculuğu" vb. gibi yaftalara rağmen, bunlar karşısında tam bir vurdumduymazlık içerisinde insanlık adına utanç verici bir oyun sergilemiştir.

Gelişmelerin gelip dayandığı noktada, başka her hangi bir tutumun beklenemeyeceği zaten bilinen bir gerçek olsa da, artık gizlenememecesine ortaya çıkan bu suç ortaklığı, kendilerini Avrupa'ya yamayarak "demokrasi" mücadelesinde yer tutmaya çalışan "sol"daki bir çok güç açısından da önemli bir sonuç olmuştur. Bu güçlerin, Türkiye ve Kürdistan'da her soygunun, her cinayetin, her zulüm ve katliamın suç ortağı olduğu böylesine açıkken, hâlâ çelişkilerden yararlanma adına bu güçlere dayanmak, açık ki, katillerden medet ummak ve bizzat bu suça ortak olmaktır. Bu gerçek, Türkiye ve Kürdistan'da halk adına hareket ettiklerini iddia eden ve devrimci-demokrat geçinen güçler için olduğu kadar, Avrupa demokrasi güçleri ve ilerici çevreleri için de geçerlidir. Bu güçler de, Türkiye'de "demokrasi ve parlemento" üzerine bu tarzda sürdürülen tartışmaların birer sahtekârlık olduğunu görerek, bu gerçekten hareketle, Türkiye ve Kürdistan halkları üzerinde tezgahlanan kanlı planlara karşı durmalı, bizzat kendi hükümetleri eliyle sağlanan ilişki ve yardımlara karşı kararlı bir tavrın sahibi olmalıdırlar.

Açık ki, Türk faşist cuntasının insanlığa kasteden bir vahşetle halklarımız üzerine yürüdüğü ve dışarıda da sistemin tüm güçlerinden bu cinayetlerine destek bulduğu bir ortamda, kendi varlığını böylesine azgın bir düşman karşısında koruma mücadelesi veren bir halk ve bu halkın hergün korkunç bir vahşetle karşı karşıya bulunan zindanlardaki ve yine dışarda sistemin donatıp ortalığa saldığı dizginsiz faşist-işgalci bir orduyla savaşarak mücadelesini geliştirmeye çalışan temsilcileri, dünya ve Avrupa demokratik çevrelerine ve tüm insanlığa böyle kesin bir dayatmada bulunma hakkına sahiptir. Ve bunu, katledilmek istenen insanlık ve insanlığın tarih boyunca yaratmış olduğu değerler adına istemek zorundadır.

İnancımız odur ki, bir ulusal kurtuluş mücadelesi içinde bulunan Kürdistan halkı, dünya gericiliğinin halkları kana ve vahşete boğan kirli ittifakı karşısında, ve yine tarihin tanıdığı en azgın diktatörlüklerden birisi olan sömürgeci faşist Türk cuntasına karşı mücadelesinde dünya sosyalist güçleri, Avrupa proletaryası ve ilerici çevreleri ve bir bütün olarak dünya halklarından en güçlü desteği görecektir.

UZAKTAN BİRİNİN GEÇ KALMIŞ VE FAKAT OLUMLU BİR TARTIŞMAYA KATILMA İSTEĞİ

Serxwebûn sayı 21'de, "*Hedef Gönüllü Birlik*" başlıklı ve Adem KALFA imzalı bir yazı yayınlandı. Yazı, Serxwebûn sayı 15'de yayınlanan "*Kemal PİR"i Anlamak*" başlıklı yazıya cevap olarak kaleme alınmış. (Bu yazıyı okumuştuk.) "*Kemal PİR'i Anlamak*" başlıklı yazı ise daha önce Demokrat Türkiye'de yayınlanan "Kemal Pir" başlıklı yazıya bir cevap olarak yazılmış. ("Kemal Pir" başlıklı yazıyı okumadık, görmedik) Besbelli ki ortada bir tartışma var ve taraf yazarlar kendi yazdıklarına sahip çıkarlar, tartışmalarını sürdürürler. Burası elbette bizi ilgilendirmez. Fakat tartışılan konu öyle önemli ki, böyle bir tartışmaya başka kişilerin, çeşitli çevrelerin katılması ya da katılabilmesi sanırız en doğrusudur ve tartışan taraflarca da hoş karşılanır. Böyle bir anlayışla biz, gecikmiş ve uzaktan olsa da, tartışılan soruna olan ilgimiz ve biraz da kendi durumumuz nedenleriyle tartışmaya katılmak, bir kaç noktada kısa olarak düşüncemizi açıklamak istedik.

Yazımızın başlığına "*Geç Kalmış ve Fakat Olumlu Bir Tartışma*" ibarelerini bilerek koyduk. Yapılan tartışma geç kalmış, hem de çok geç kalmış bir tartışmadır; çünkü tartışılan sorun, diğerleriyle birlikte aynı zamanda bir program sorunudur. Yani şu ya da bu gelişme karşısında devrimcilerin, komünistlerin tavırlarını belirlemek istedikleri bir **taktik sorun değildir. Hem de altmış-yetmiş** yıldan beri program değiştirecek, yeni bir program amacı belirleyecek türden değişikliğe uğramış bir sorun da değildir. Türkiye devrimciliği açısından o zaman ne idiyse, esas olarak bugün de odur. Sorunda meydana gelen en ciddi değişme, geçmişte geri bir toplumsal yapıda ve sömürücü sınıflar önderliğinde dile getirilirken, bugün kısmen modern gelişmeye kavuşmuş bir toplumsal yapıda ve işçi sınıfı, emekçiler önderliğinde sorunun çözümüne yürünüyor olmasıdır. Elbette bu değişim, bambaşka sonuçlar doğuracak olan köklü bir değişimdir. Fakat bu Kürdistan'daki iç gelişmeler için böyledir. Türkiye devrimciliği açısından hatalara ve suçluluk durumuna bir mazeret olamaz. Belli ki böyle bir sorunda daha şimdi program hedefinin belirlenmesi doğrultusunda yapılan tartışmaya, çalışmaya hiç kimse zamanında yapılan bir çalışma diyemez. Ve elbetteki bu geç kalmışlığın, hata ve yanlışların suçu, tarihi altmış yıllık geriye uzanan Türkiye komünist hareketi dururken, tarihi beş-altı yıl geriye uzanan Kürdistan komünist hareketine yüklenemez. Kaldı ki Kürdistan komünistlerinin sorun üzerindeki doğru ilkeli tutumlarını ve sorunu bu biçimiyle de olsa gündeme getirebilmiş olmalarını bir yana bıraksak bile, Adem Kalfa arkadaş sınırları belirsiz bir "sol" kavramına dayanarak ve feodal, burjuva, küçük-burjuva milliyetçilerinin sorun üzerindeki doğal yanlış tutumlarını göstererek Kürdistan komünistlerini de hatalı göremez. Sadece böyle bir nedenden ötürü sorun üzerinde spekülasyon ise asla yapılamaz. Bu durumda, Türkiye devrimciliği açısından onlarca yıldır ciddi bir değişikliğe uğramamış olan böyle bir sorunda program yoksunluğu içinde olunmasını tarihi altmış yıla uzanan Türkiye komünist hareketi, komünistleri ve komünist partileri nasıl izah ederler acaba? Türkiye devriminin sorunlarına ve dolayısıyla Kürdistan ulusal kurtuluş sorununa doğru marksist-leninist açıdan ve ciddi ciddi yaklaşmanın zamanı hala gelmedi mi? Tarih, bu durumuyla birçok insanı ve örgütü suçlamayacak mı?

Tartışma olumludur dedik. Bu, sadece bazı noktalarla sınırlı. Üslup ve tartışma havası olumlu, çok geç de kalınmış olsa tartışmak elbette soruna uzak kalmaktan çok daha iyidir ve eksiklikleri aşılır, kapsamı genişletilir, değişik çevreleri içine alırsa çok daha iyi olacaktır. Çünkü, tartışmanın içeriğinde görüldüğü kadarıyla yöntemsizlik var, içerik epeyce dar. Belli ki sorunu değişik yönleriyle ve kapsamlı olarak ele almak, bu biçimde düşünceleri açıklamak en yararlısı olacak ve umut ediyoruz ki tartışan taraflar bunu yapacaklardır. Biz, sorunu, program amacı ve örgütlenme açılarından kısaca ele almak durumundayız.

Soruna girmeden iki noktayı daha belirtmek yararlı olacaktır. Birincisi; böyle bir tartışmaya Kemal PİR'in vesile olması elbette doğrudur. O, bunu haketti; düşünce ve eylemiyle zaten bu tartışmayı açtı. Bunu devam ettirmemek duyarsızlık olurdu. İkinci husus; soruna yaklaşırken hangi bilimi ve hangi sınıfın çıkarını esas alacağımız üzerinedir. Yani sorunu proletaryanın çıkarları ve marksist-leninist bilime bağlı kalarak mı ele alacağımız, yoksa sınırları belirsiz "sol" kavramı içinde mi ele alacağımız üzerinedir. O "sol" kavram ki, Türkiye'de bir ucu Ecevitçiliğe kadar vardırılırken, Kürdistan'da da bir ucu Burkaycılığa ve Barzaniciliğe kadar götürülmeye çalışılmaktadır. Elbetteki bir sorunda, burjuvazinin, feodallerin, küçük-burjuvazinin ve proletaryanın yaklaşımı aynı olamaz. Adem Kalfa arkadaş, Kürt feodallerinin, burjuvazisinin, küçük-burjuvazisinin yaklaşımını ele alıp, bunu da o meşhur "sol" kavramı içine koyup Kürdistan proletarya hareketini ve Kürt marksist-leninistlerini eleştiremez. Biz, onları çoktan kendi sınıf yerlerine oturttuk ve proleter devrimci hareketin ayrım çizgilerini çizdik. Adem Kalfa arkadaş da, Türkiye'deki sosyal-şoven eğilimin küçük-burjuvazinin anlayışı olduğunu, uzun süre Türkiye proletarya hareketine egemen bulunduğunu ve geçmiş olumsuz bu yapıyla ayrım çizgilerini çizmek gerektiğini söyleyebilir mi?

Sorunu önce program açısından, proletaryanın ve emekçi halkların önüne somut hedefler koyma açısından ele alalım ve Adem Kalfa arkadaşın yaptığının tersine yazısının son paragrafından başlayalım. Şöyle diyor: "*Halkların önüne açık seçik hedefler koyabilmek gerek.*" Çokça söylenen ve çok doğru bir söz. Geliniz bu işi hep beraber yapalım. Önce Kuzey-Batı Kürdistan proletaryasının ve halkının siyasal hedefinin ne olması gerektiğini ele alalım. Bu ülkenin ve halkın bugün içinde bulunduğu somut durum nedir? Belli ki Türk burjuvazisi tarafından sömürgeleştirilmiş bir ülke ve sömürge**ci kölelik altında tutulan bir halk gerçekliği** vardır. (Parantez içinde belirtelim, eğer Adem Kalfa arkadaş sömürge yerine ilhak edilmiş ülke ve ezilen ulus diye düşünür ise, yazıdaki yerlerinde öyle okuyabilir; yapacağımız belirlemeler açısından bu durum bizce hiçbir değişiklik arzetmez.) Bu durumda, elbetteki bu halkın önüne, bazılarının yaptığı gibi, "özgürlüğünüzü sağlayın", "ulusların kaderlerini tayin hakkını kabul ediyoruz", biçimindeki halkı gerçek bir hedefe yöneltmeyen şeyler konamaz; "*açık seçik hedef*" koymak ancak Türk burjuvazisinin sömürgeci egemenliğini yıkın, ulusal bağımsızlığınızı kazanın, demekle olur. (Burada yine parantez içinde belirtelim ki, gerçekte ulusal **bağımsızlık ayrı devlet demek değildir.** Hepimiz çokça görüyoruz ki, birçok ulus ayrı devlet olarak örgütlenmiş ve fakat hiç de bağımsız değiller. Emperyalizme şu ya da bu biçimde bağımlı durumdadırlar. Ulusların, ayrılma hakkını yasallaştıran özgür ve eşit birliği, Sovyetik birlik ulusal bağımsızlığın yokedilmesi değil, tersine somut koşulların gerektirdiği bir biçimidir. Kemal PİR de, Ortadoğu'da birçok ulusun sömürücü sınıfların egemenliğinin yıkılması temelinde birliğinden yana olduğunu, daha büyük devletlerden yana olduğunu belirtirken, sanırız bunu vurgulamıştır.) Yine bu halk, içte aşiret ileri gelenleri, feodal ve kompradorların baskı ve sömürüsüne uğramakta, ülke ve ulus parçalanmış bulunmaktadır. Belli ki halkın önüne somut siyasal hedefler olarak, iç sömürücü hakim sınıfların baskı ve sömürüsünü yıkmak ve demokratik devrim görevlerini yerine getirmek, ulusal birliği sağlamak görevlerini koymak gerekir. Bugünkü Kürdistan koşullarında, ulusal demokratik devrimin temel görevleri olarak, işçi sınıfının ve halkın önüne açık seçik siyasal hedefler biçiminde ancak ulusal bağımsızlık, toprak ve özgürlük, demokratik halk diktatörlüğü ve ulusal birlik görevleri konabilir. Bunları içermeyen, tersine bunları çarpıtan ve başka şeyler arayan hertürlü siyasal hedef koyuşun, so**mut gerçeklikten ve açık seçiklikten uzak** olduğu, doğru değil, yanlış olduğu, emekçi kitleleri yanlış ve gerçekleşmeyecek hedeflere yöneltmek istediği açık değil mi?

Peki Kuzey-Batı Kürdistan işçi sınıfı ve halkı bu siyasal hedeflerini nasıl gerçekleştirecektir? Belli ki en başta Türk burjuvazisinin sömürgeci egemenliğini yıkarak. Ama bu burjuvazi Türkiye proletaryasını ve emekçi halkını da baskı ve sömürü altında tutuyor, onların da doğrudan düşmanı ve ayrıca emperyalizme dayanıyor, işbirlikçi. O halde, Kuzey-Batı Kürdistan emekçi halkı, emperyalizme ve Türk burjuvazisinin sömürgeciliğine (bugün faşist sömürgecilik) karşı ulusal bağımızlık mücadelesini, bu mücadelenin doğrudan müttefiki olan Türkiye işçi sınıfının ve emekçi halkının demokratik halk devrimi mücadelesiyle çeşitli biçimlerde, dayanışmalarla, ittifaklarla, cephe örgütleriyle birleştirmeli. Mücadelesini aynı zamanda iç gericiliğe karşı mücadele **biçiminde sürdürmeli ve Kürdistan'ın diğer** parçalarındaki yurtsever mücadelelerle aktif dayanışma ve ittifak içinde yürütmeli. Bugünün somut koşulları apaçık bunu gerektiriyor. Ve sanırız Kemal PİR de, Kürdistan kurtuluş hareketi ile Türkiye devrimci hareketi arasında bağ var derken, açıkça bunu vurguluyordu. Bugünün somut koşullarında mücadele böyle sürdürülürken, yarın somut koşullarda değişiklikler ortaya çıkabilir mi? Sanırız çıkıp çıkmayacağı konu**sunda şimdiden hiç kimse kehanette bulu**namaz. Bir olasılık olarak biz diyelim ki mücadele bu biçimde zafere ulaştı, yeni somut koşullar ortaya çıktı. Peki o somut durum için şimdiden emir biçiminde kesin belirleme yapabilir miyiz? Belliki hayır. Devrimci çözüm, ortaya çıkan somut koşullarda gerçekleşecektir. Ayrı bağımsız devlet mi, ulusal bağımsızlık, eşitlik temelinde özgür birlik mi, bunu somut durum belirleyecektir. Açık ki, marksist-leninistler tutumlarını dünya devriminin ve emperyalizme karşı mücadelenin çıkarlarına göre belirlerler. Fakat çözümü halkların özgür iradesi çizer. Bu özgür iradeye hem de şimdiden ipotek koymak gerçekte neye yarar? Biraz da insanın ya da örgütün kendini aldatması veya farklı davranması olmaz mı?

Propaganda ve ajitasyon olarak, proletaryanın ve halkın yurtsever ve enternasyonalist eğitimi açısından marksist-leninistlerin ve proletarya partisinin tutumu ve görevleri neler olmalıdır? Belliki onlar, dar milliyetçiliğe, burjuva ve küçük-burjuva milliyetçiliğine karşı mücadele etmelidirler; emekçilerin ulusal kurtuluş ve birlik doğrultusunda yurtsever bilinçlerini geliştirmelidirler. Kürdistan işçi sınıfına ve halkına açıkça şunları söylemelidirler; kurtuluşumuzu ancak ulusal bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini vermekle sağlayabiliriz. Sosyalizm yolu ancak böyle açılır. Bu mücadelemizi zafere götürebilmek için, Türk işçi sınıfının ve emekçi halkının (diğer parçalarda Arap ve Fars) kurtuluş mücadelesiyle sıkı sıkıya birleştirmemiz gerekir. Zira bizi ezen, baskı altında tutan, sömüren Türk burjuvazisidir, Türk emekçileri değildir; Türk emekçilerinin bunda hiç bir çıkarları yoktur; Türk emekçileri kardeşlerimizdirler; düşmanımız onların da düşmanıdır. Düşmanımızı yendiğimiz ve zafer kazandığımızda, ulusal bağımsızlık, eşitlik ve özgürlük temelinde Türk proletaryası ve emekçi halkıyla birleşebiliriz; bu daha yararlıdır. Aslında biz birleşme özgürlüğü için de mücadele ediyoruz, vb. Sanırız Kemal PİR de, Kürdistan'da sömürgeciliği uygulayan Türk burjuvazisidir, Türk halkı değildir, Türk halkının bundan hiçbir çıkarı yok, tersine zararı var, sınıf düşmanları güçleniyor, ben hakim sınıflarsız Kürt ve Türk halklarının birliğinden yanayım derken bunu kastediyor ve bir anlamda Kürt emekçilerini enternasyonalist bilinçle eğitmek istiyordu.

Şimdi de Türkiye işçi sınıfının ve emekçi halkının önüne açık seçik siyasal hedefler koyma sorununa gelelim. Belliki Türkiye, emperyalizme yeni-sömürgecilik bağımlılığıyla bağlı olan bir ülkedir. Türk işçi sınıfı ve emekçi halkı işbirlikçi-tekelci burjuvazinin baskı ve sömürüsü altındadır. Bugün burjuva egemenliği askeri-faşist bir diktatörlüktür. Burada, konumuz açısından, sadece emperyalizmin uşağı işbirlikçi-tekelci burjuvazinin egemenliğini yıkmak, demokratik halk diktatörlüğünü kurmak, vb. görevleri içeren demokratik halk devrimi görevlerinin **somut hedefler olarak konması gerektiğini** belirtmekle yetinelim. Ve demokratik halk devriminin çözmesi gereken temel görevlerden birisi olan Kürdistan ulusal kurtuluş sorununa gelelim. Bu sorunda Türk işçi sınıfının ve emekçi halkının önüne açık seçik siyasal hedef nasıl konmalıdır? Açık ki işbirlikçi-tekelci Türk burjuvazisi Kürdistan'ı işgal ve ilhak etmiştir, sömürgeleştirmiştir, Kürt ulusunu sömürgeci kölelik altında tutmaktadır. Bu durumda, Türk emekçilerinin önüne somut siyasal hedef olarak "biz ulusların kaderlerini tayin hakkını tanıyoruz" gibi muğlak ve "Türkiye-Kürdistan Federasyonu" gibi geleceğe ipotek koyan ve burjuvazinin ilhakçı, şovenist eğilimine karşı mücadeleyi zayıf bırakan şeyler konabilir mi? Belli ki hayır. Türkiye komünistleri, **hiçbir endişeye kapılmaksızın ve açık seçik**liği gölgelemeksizin, bu sorunda da Türkiye işçi sınıfının ve emekçi halkının önüne şu siyasal hedefi koyabilmelidirler: Burjuvazinin ilhakçı. sömürgeci ve şovenist eğilimine karşı çıkmak, Kürt ulusunun ulusal bağımsız ve ayrı devlet kurma hakkını kayıtsız şartsız kabul etmek, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini politik ve pratik açıdan desteklemek. Besbelli ki somut ve doğru siyasal hedef böyle belirlenir ve eğer bu olmazsa proletarya enternasyonalizmi gibi yüce ilke gerçekte nerede kalır?

Peki Türkiye işçi sınıfı ve halkı bu siyasal hedefini nasıl gerçekleştirecektir? Besbelli en başta Kürdistan halkını sömürgeci kölelik altında tutan ve kendisinin de sınıf düşmanı olan burjuvaziye karşı demokratik halk devrimi mücadelesini geliştirerek. Burjuvazinin ilhakçı, sömürgeci, şovenist eğilimine ve pratik uygulamalarına karşı çıkarak, Kürdistan'da yürütülen sömürgeci savaşa, katliamlara katılmayarak, savaşa gitmeyerek, Kürdistan halkının kurtuluş savaşına destek olarak, vb. Yine ortak düşmana karşı, Türk burjuvazisine ve emperyalizme karşı mücadelesini Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesiyle hiçbir ön şart öne sürmeksizin çeşitli biçimlerde, dayanışma, ittifak, cepheleşme gibi biçimlerde birleştirerek, vb.

Propaganda ve ajitasyon olarak, Türkiye işçi sınıfının ve emekçi halkının enternasyonalist eğitimi açısından Türkiyeli marksist-**leninistlerin ve proletarya partisinin bu sorun** karşısındaki tutumu ve görevleri neler olmalıdır? Belli ki, onlar, sorun üzerinde doğru bir anlayışa sahip olmalı, açık ve doğru bir program ilkesine ulaşmalıdırlar. Burjuvazinin ilhakçı, işgalci, sömürgeci, şovenist eğilim ve uygulamalarına kararlılıkla karşı çıkmalı, savaşmalı, küçük-burjuva milliyetçiliğine ve her türlü milliyetçiliğin proletarya saflarındaki etkisi olan sosyal-şovenizme karşı mücadele etmelidirler. Açık ve kararlı tutum ve çalışmalarıyla Kürdistan halkına güven vermeli, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini sadece sözde değil, pratikte de desteklemelidirler. Burjuva milliyetçiliğinin her kılıf altındaki görünümüne karşı çıkarak, açık ve koşulsuz tavırlarıyla Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini destekleyerek Türk proletaryasını ve emekçi halkını gerçek pro**letarya enternasyonalizmi ruhuyla eğitmeli**dirler. Türkiye proletaryasına ve halkına açıkça şunları söylemelidirler: Burjuvazi, yani sınıf düşmanlarımız Kürdistan'ı ve Kürt halkını sömürgecilik altında tutuyor, onları sömürüyor ve kendisini güçlendiriyor, bu tarihi suçuna bizi de ortak etmeye çalışıyor. Kürdistan'ın sömürgecilik altında tutulmasında bizim hiçbir çıkarımız yoktur, tersine zararımız var, çünkü düşmanlarımız kendilerini güçlendiriyor. Burjuvazinin bu oyununa kanmayalım, suçuna ortak olmayalım, karşı çıkalım, Kürt halkının sömürülmesi ve katledilmesi olaylarına karışmayalım. Ulusal bağımsız olmak, ayrı devlet kurmak bizim olduğu gibi Kürt ulusunun da en demokratik hakkıdır. Bu hakkı tanımak, **bağımsızlık ve özgürlüklerinden yana olmak**

bizim zararımıza değil, yararımızadır. Kürt halkının bu doğrultuda verdiği mücadele bizim de mücadelemizdir, çünkü sınıf düşmanlarımızı zayıflatıyor ve kurtuluş mücadelemize hizmet ediyor. Kürt halkı bizim kardeşimizdir, onlarla birleşelim, ulusal kurtuluş mücadelelerini destekleyelim, sınıf düşmanlarımızı ancak bu yolla yenebiliriz, vb. Bütün bunları söyleyebilmelidirler. Ve diyebilmelidirler ki, bakınız en yiğit evlatlarınızdan birisi olan Kemal PİR, Diyarbakır zindanlarından son söz olarak sizlere bu çağrıyı yaptı. O, yaşamını bu uğurda mücadeleye verdi; ve daha da ileri giderek sizleri temsilen bizzat Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine katıldı ve savaştı. Sanırız Kemal PİR'i anlamak ve sözlerine anlam vermek ancak böyle olur. Kürdistan'ın sömürgecilik altında tutulmasından kimin çıkarı olur? Besbelli ki burjuvazinin, yoksa proletaryanın değil. Kürdistan halkının ulusal bağımsızlığına kavuşmasından kimin zararı olabilir? Besbelliki burjuvazinin, yoksa proletaryanın değil. Proletaryanın zararı olacağını aklı başında kimse söyleyemez, tersine yarar kazanacağından bol bol söz etmek gerekir. O halde, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı kopartılan bu kadar "kızılca kıyamet" niye! Bu kıyamet, burjuvazinin cenderesinde suyu çıkana kadar yoğrulmuş ve kendi varlığını unutmuş olan küçük-burjuvazinin anlamsız avazı değil midir? Bu durum, toplum üzerindeki burjuva şovenist ve kemalist etkinin dozajını göstermiyor mu? Buna karşı kim, ne kadar savaştığını, görevini nasıl yerine getirmiş, ne kadar başarı sağlamış olduğunu söyleyebilir acaba?

Evet, Kürdistan ulusal kurtuluş sorunu üzerinde spekülasyon yapılmayacak kadar açık bir sorundur; ve bu sorunda Türk işçi sınıfının tavrının ne olması gerektiği, Türk marksist-leninistlerinin sorunu nasıl ele alacağı sonderece açıktır. Ulusal sorunda leninizm ve Ekim Devriminin soruna kazandırdığı yeni boyutlar sonderece kesindir. Çokça aktarma yapılabilir ve fakat sanırız şu bir örnek bile yeterlidir. Komünist Enternasyonale alınma koşullarını belirlerken bu soruna ilişkin olarak Lenin şöyle yazıyor; "*8. Sömürgeler ve ezilen uluslar sorununda, burjuvazinin sömürgelere sahip olduğu ve başka ulusları ezdiği ülkelerin partileri, özellikle açık ve belirgin bir çizgide olmak zorundadırlar. III. Enternasyonal üyesi olmak isteyen her parti, "kendi" emperyalistlerinin sömürgelerde çevirdiği entrikaların maskesini acımasızca düşürmek, sömürgelerdeki her kurtuluş hareketini yalnız sözle değil aynı zamanda eylemle desteklemek, kendi emperyalistlerinin bu sömürgelerden kovulmasını istemek, kendi ülkesinin işçilerinin yüreklerinde sömürgelerin ve ezilen ulusların emekçi halkı için, kardeşlik duyguları uyandırmak ve ülkesinin ordusunda sömürge halklarının her türlü ezilmesine karşı sistematik bir ajitasyon yapmakla yükümlüdür.*" (İ.S.P.Ü. Syf: 398) Leninizm böyle diyor. Peki Türkiye'de leninizm ve proletarya adına konuşanlar acaba kendilerini nasıl görüyorlar? Türkiye'de, Kürdistan ulusal sorununda leninist olmanın, proleter devrimci olmanın ve hatta tutarlı ve gerçek demokrat olmanın ölçütleri nelerdir?

Ben, birincisine, yani Kürdistan işçi sınıfı ve halkının önüne açık seçik siyasal hedefler koyma bakımından PKK'yi örnek olarak gösterebilirim. PKK programı, asgari program olarak, Kürdistan ulusal demokratik devriminin görevlerini belirlemiş, komşu halklarla ilişki sorunu ile Kürdistan'ın birliği sorununu açıkça ortaya koymuştur. Bu ilkeler, PKK'nin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi için öngördüğ Program Taslağında daha geniş ve daha açık hale getirilmiştir. Burada, taktik sorunlarına bağlı olmaksızın, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin Türkiye'de hangi güçlerle ve nasıl ilişkide olacağı açıkça belirlenmiştir. Peki ya Adem Kalfa arkadaş, Kürdistan ulusal sorununda Türk proletaryası ve halkının önüne açık seçik siyasal hedef koyma bakımından, hepsi de Marksizm-Leninizm ve işçi sınıfı adına hareket ettiğini söyleyen bu kadar parti ve örgüt bolluğu içinde doğru tutum takınmış kaç parti, örgüt, grup ya da kişi gösterebilir? Bu durumda altmış yıllık Türkiye komünist hareketi nasıl değerlendirilecektir? Kemal PİR ve PKK'yi kalemine alınca A. Kalfa'nın bu kadar saldırıya uğramış olması bir tesadüf müdür? Bu durum, devrim ve demokrasi adına hareket ediyor olsalar da burjuva şovenizminin beyinlere ne kadar işlemiş olduğunu göstermiyor mu? Bundan Türkiye sosyalist hareketi üzerinde şimdiye kadar ve şimdi de etkin olanın küçük-burjuva milliyetçiliği ve burjuva şovenizminin yansıması olan sosyal-şovenizm olduğu gerçeği ortaya çıkmıyor mu? Bu durum, Kemal PİR'in ve PKK'nin şimdiye kadar nasıl bir saldıya uğramış olduğunu göstermiyor mu? Hatanın ve eksikliğin kaynağı olarak esas görev hala Türkiye Devrimci Demokratik Hareketine düşmüyor mu?

A. Kalfa arkadaş, yazısında, Kürdistan'ın birliği sorununun Türk ve Kürt halklarının eşit ve özgür birliğinin ön şartı yapılamayacağını, tarihin Kürdistan'ın dört parçasında devrimin aynı ada gerçekleşmesi doğrultusunda gelişmediğini, Kürdistan'da değil birlik ilişki bile kurulamayacak türden örgütlerin var olduğunu, Türk ve Kürt devrimcilerinin bağımsızlık ve demokrasi uğruna omuz omuza savaşması gerektiğini belirtiyor ve Kürt yurtseverliğini okşamak kabilinden olacak ki Balkanlardan Hakkâri'ye kadar uzanan güçlü bir devletle Kürdistan'ın diğer parçalarının kurtarma mücadelesinin daha güçlü verilip verilmeyeceğini soruyor. Belli ki, burada doğrular, önyargılar ve hatalar içiçe bulunuyor. İlk önce sanırız "**Bağımsız, Demokratik ve Birleşik Kürdistan**" şiarından, parçalanmış Kürdistan'ın birleştirilmesi sorunundan, Kürdistan'ın herhangi bir parçasındaki halkın ana ülke emekçi halkıyla ulusal bağımsızlık, eşitlik ve özgürlük temelinde birlik yapmasına önşart kılındığı sonucu çıkarılamaz. Ve aklı başında hiç kimse böyle bir önşart ileri süremez. Böyle bir şiarla hareket ettiği için PKK'nin bu anlayışta olduğunu da kimse söyleyemez. PKK'nin bu konudaki tutumu ilkeli ve son derece açıktır. O, Kuzey-Batı Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi ile Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketini stratejik düzeyde müttefik hareketler olarak görmüş, devrimin gerçekleştirilmesini temel alarak cephe birliği içine girmiştir. Ve devrimin zaferi sonucunda çözümün nasıl olacağını "ayrı devlet, fedarasyon, vb." biçiminde o zamanki koşullara ve halkın özgür iradesine bırakmıştır. FKBDC somut örneği böyledir.

Elbetteki mücadeleye yarar değil zarar verecek olan ilişkiler kurulamaz. Elbetteki daha büyük güçle emperyalizme, sömürgeciliğe ve gericiliğe karşı daha güçlü mücadele verilir. Ama bütün bunlardan, Kürdistan'ın herhangi bir parçasındaki halkın ana ülke emekçi halkıyla ittifak içinde ulusal kurtuluş mücadelesi verirken diğer parçalardaki yurtsever örgüt ve mücadelerle ilişki ve ittifak içinde olmayacağı, olmaması gerektiği sonucu çıkarılamaz. Yine bugünün somut koşullarında Kürdistan bütünlüğü içinde bir ulusal kurtuluş hareketi örgütlenemediği, parti ve cephe örgütleri yaratılamadığı, tarihi gelişmenin ve siyasal yapılanışın bunu engellediği, bugün mücadelenin ağırlıklı olarak her parçadaki halkın ana ülke emekçi halkıyla sıkı ittifak içinde ve omuz omuza yürütülmesi gerektiği doğrudur. Ama yine bundan, A. Kalfa arkadaşın düşündüğü gibi tarihi gelişmenin hep böyle olacağı sonucu çıkarılamaz. Bugünkü durum böyledir, fakat yarın da koşulların hep böyle olacağını kimse söyleyemez. Eğer devrimin zafere ulaşmasını bir gecelik darbeyle olacak bir iş biçiminde değil de, uzun süreli, çetin bir mücadeleyle, ayaklanmalar ve devrimci savaşlarla gerçekleşecek bir iş olarak görüyor ve kabul ediyorsak, böyle bir şeyi hiç mi hiç söyleyemeyiz. "Güçlü" İngiliz emperyalizmiyle yaptığı anlaşmaya Türk burjuvazisinin her koşul altında mutlaka uyacağını, bu anlaşmayı zayıf Irak Arap burjuvazisiyle de her zaman sürdüreceğini, hele hele diğer parçalardaki ileri yurtsever gelişmelere müdahalesiz kalacağını kim söyleyebilir? Kaldı ki, Mayıs 83 operasyonu bu konuda açık bir işaret değil midir? Uzaktan, sözkonusu edilen alanın göbeğinden yazan bir kişi olarak, sınır olayının yokedilmiş olduğunu, ulusal kurtuluş güçlerinin nerede koşullar uygunsa orada savaşmaya hazır olduğunu, kendi tükürdüğünü burjuvazinin kendisi yalayarak "birliği sağlamakta" olduğunu söylersem ne buyurulur? Ayrı bir nokta olarak emperyalizmin ve işbirlikçilerinin bölgede sağa sola müdahale hazırlıkları içinde oldukları, özellikle devrimci-demokratik gelişmeleri bu biçimde karşılama kesin eğilimi içinde bulundukları açık değil mi? Yine bir varsayım olarak, İran ya da Irak'da devrimci-demokratik bir yönetim doğar ve dünya sosyalizmiyle işbirliği içinde emperyalizme ve NATO'ya karşı Türkiye üzerinde savaşa girerse somut koşullar ve Kürdistan'ın bugünkü durumu değişmez mi?

İşte bu nedenlerle ben, tarihi gelişmenin nasıl olacağı konusunda A. Kalfa arkadaşın düşüncesine katılmıyorum ve bundan çıkan, başından itibaren tek seçenek haline getirilen "Türkiye-Kürdistan Federasyonu" fikrinin mutlaklaştırılması hatalıdır, diyorum. Tarihi gelişme A. Kalfa arkadaşın düşündüğü gibi de olabilir, benim yukarda belirttiğim biçimlerde de veya daha başka bir biçimde de olabilir. Buna göre "fedarasyon" fikrini daha başından redetmek ne kadar hatalıysa, daha başından tek çözüm haline getirmek de bir o kadar hatalıdır. Belli ki, doğru bir anlayış benimsemek, ulusal sorunda Türk ve Kürt emekçileri önüne açık seçik siyasal ilkeler koymak, bu temelde koşullara uygun olarak mücadeleyi omuz omuza geliştirmek, çözümü ise gelişmelere ve devrimin zaferinin somut koşullarına bırakmak en doğrusudur. Tersi durum geleceğe ipotek koymak olmaz mı? Halkın özgür iradesine müdahale olmaz mı? Ya tarihi gelişme farklı olursa, o zaman koşullara uygun hale gelmede zorluklar çıkmaz mı? Ve FKBDC de durumu böyle belirlemedi mi?

A. Kalfa arkadaş, belirlemesine neden olarak yazısının son cümlelerinde şunları gösteriyor: "*Bizce Türkiye-Kürdistan Fedarasyonunu hedef olarak gösteren açık seçik bir tutum, bulanık suda avlanmaktan hoşlanan şovenizme bir darbe olacaktır. Ayrıca bugün faşist cuntanın ve genel olarak gerici güçlerin Türk halkının ulusal duygularını istismar eden "bölücülük" propagandasını önemli ölçüde etkisiz kılacaktır.*" Bu konulara ilişkin, yukarıda yazdıklarımla belli açıklamalarda bulunmuştum. Burada sadece şu birkaç noktayı belirtmekle yetineceğim. İlk önce, faşist cuntanın ve gerici güçlerin "bölücülük" yaygarası yaptıkları doğrudur. Dünyanın her tarafında olduğu gibi Türkiye'de de aynı güçler, devrimciler, komünistler, devrimci hareketler için "eşkiyalık", "haydutluk", "hainlik" yaygaralarını tüm güçleriyle yapmaktadırlar. Onlar böyle söylüyorlar diye biz devrimciliğimizden vaz mı geçeceğiz? Belli ki, değil. O halde, onlar "bölücülük" yaygarası yapıyorlar diye biz soruna açıklık getirmek ve sorunla ilgilenmekten vazgeçemeyiz. Tersine sorun üzerine daha kararlı olarak gitmek, doğru belirlemeler yapmak, yaygaracıların gerçek durumlarını, çağdışı sömürgeci konumlarını açığa çıkarmak gerek. İkinci olarak, faşist cunta ve gericilik tarafından Türk halkının ulusal duygularının istismar edildiği doğrudur. Bundan, sadece, doğru enternasyonalist ve yurtsever bilinçle Türk halkının eğitilmesi ve bu konuda çok büyük çabanın harcanması gerektiği sonucu çıkar. Üçüncü olarak, şovenizm ve de sosyal-şovenizm bulanık suda avlanmaktan hoşlanır. Türkiye'de bu, sadece bulanık suda avlanmaktan hoşlanma ile sınırlı kalmamış, fakat bununla birlikte Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine karşı sözle ve eylemle açık saldırı düzeyine vardırılmıştır. Elbette Türkiye'de Kürdistan ulusal kurtuluş sorununa ilişkin doğru ve açık seçik tutum, şevenizme ve sosyal-şovenizme indirilmiş bir darbe olacaktır. Fakat bu doğru ve açık seçik tutum, bizce, "Türkiye-Kürdistan Fedarasyonu" gibi sadece mutlak bir sonuç öneren ve açık ehvenişerci olan bir tutum değil, Kürdistan halkının ayrılma hakkı da dahil kendi kaderini belirlemesini açıkça tanımak, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini sözle ve eylemle açıkça desteklemek, şovenizme ve sosyal-şovenizme karşı kararlılıkla mücadele etmek biçimindeki bir tutumdur. Proletarya enternasyonalizmi ve halkların kardeşliği somutta anlamını ancak böyle bulur. Son olarak, A. Kalfa arkadaşın cümleleri, açıkça, ulusal sorunda yanlış tutuma karşı doğru devrimci tutumu değil, ehvenişerci bir tutumu yansıtmaktadır. Ehvenişerciliğin, yarım devrimciliğin devrimci mücadelede nasıl sonuçlar doğurduğunu kendisi daha iyi bilir. Altmış yılın hatalı tutumunun cezasını, altmış yıldır suçluları çekmektedir. Eğer bu kadar gecikmiş olarak, bu kadar hatanın sonucunda sorunla ilgilenmek isteniyorsa, o zaman geçmişin tüm olumsuzluklarına karşı sorun daha gerçekçi, daha endişesiz ve tam olarak, leninistçe, proleter devrimcice ele alınmalıdır derim.

Birkaç söz de örgütlenme üzerine söyleyelim. Zira bu sorunun da mevcut yazılarda önemli bir tartışma konusu olduğu, geçmişten beri tartışma ve ayrılıklarımızın önemli bir noktasını oluşturduğu açıkça ortadadır. Elbette A. Kalfa arkadaşın yazısında belirtmiş olduğu bazı doğru şeylere katılmamak mümkün değil. Fakat yazarımızın meseleye son derece sınırlı değinmiş olduğu, yeterli açıklama getirmediği ve daha da öteye meseleyi "ana-babadan olma" biçiminde ele alarak basitleştirip karartığı da ortada.

Türkiye'de ve Kuzey-Batı Kürdistan'da devrimci-demokratik hareketlerin ve devrimci proletarya hareketlerinin örgütlenmesi sorunu doğru olarak nasıl ele alınmalı ve nasıl çözümlenmelidir? Kuşkusuz her siyasal parti, örgüt ve siyasetle uğraştığı ya da gerçekleştirdiği görevler oranında diğer tüm örgütler belli bir sınıf temeli üzerinde kurulur ve yükselirler. Bir sınıfın siyasal hareketi, o sınıfın çıkarları doğrultusunda şekillenir ve ulusun çoğunluğunun çıkarlarını dile getirerek, onları belli bir noktada deyim yerindeyse birleştirerek kendisini ulusun egemeni, ulusun hareketi haline getirmek ister. Demek ki, siyasal hareketler sınıf temeli üzerinde ve ulusal çerçevede ulusu belirleyen bir öğe olarak toprak birliğini ifade eden ülke somutunda şekillenirler. İşçi sınıfının ve emekçilerinin komünist örgütü olarak **Kürdistan İşçi Partisi (PKK)** de, bu anlayış doğrultusunda ve bu temelde kurulmuş ve örgütlenmiş bir siyasal harekettir. O, örgütlenmesi, başından beri sadece Kürt işçi ve emekçileriyle, komünist ve devrimcileriyle sınırlı tutmamış, onlarla birlikte Kürdistan'da yaşayan tüm işçi ve emekçileri, Arap, Türk, vb. ulusal azınlıkların emekçi kesimlerini, devrimci ve komünistlerini örgütlemeye çalışmış ve hatta başka uluslardan gelen komünistlere de örgütlenmesi içinde sorumlu yer vermesini bilmiştir. Kuşkusuz bütün ülkelerin komünist partileri, devrimci proleter hareketleri de böyle yapmışlardır. ve yapmaktadırlar.

Marksizm-Leninizm ve Kürdistan açısından somut gerçekler böyle iken, Türkiye'de Marksizm-Leninizm adına hareket eden güçlerin bu gerçeğe doğru sahip çıktıklarını ve saygılı olduklarını kim söyleyebilir? Geçmişte hemen tümüyle olduğu gibi bugün de büyük çoğunluktaki güçler, "Kürdistan'da komünist bir partinin kurulamayacağını, ancak devrimci-demokratik hareketin olabileceğini", "Kürdistan işçi sınıfının ve emekçilerinin ancak Türkiye komünist hareketi içinde örgütlenebileceğini", "PKK anlayışının bölücülük, ayrılıkçılık, örgütsel tekelcilik olduğunu" söylemiyorlar mı? Geçmişte olduğu gibi bugün de Kürdistan halkı içinde ulusal kurtuluş devrimi için değil, Türkiye demokratik halk devrimi için örgütlenmeye çalışanlar yok mu? Peki ya burada tekelcilik nerede? Komünist olmada, örgütlenmede ve enternasyonalizmde tekelcilik Türkiye'de mi, yoksa Kürdistan'da mı; PKK'de mi, yoksa Türkiye'de işçi sınıfı adına hareket eden güçlerde mi? Neden Kürdistan'da marksist-leninistler ve komünist bir parti olamıyormuş? Neden Kürdistan işçi sınıfı kendi siyasal partisini kuramıyormuş? Dünyanın bütün ülkelerinin işçi sınıfının buna hakkı var ve görevi de var da, neden Kürdistan'ın işçi sınıfının böyle bir hakkı ve de görevi yokmuş? Yoksa Kürdistan'ın işçi sınıfı, Kürdistan ulusu ve Kürdistan ülkesi yok mu? İşte örgütlenmede o anlayış, insanı gerçekte bunu yok saymaya götürür; bunlar biribirlerine ayrılmaz bir biçimde bağlıdırlar; birini var sayıp da diğerini yok saymak proleter devrimcilik açısından olanaksızdır; bu, burjuva şovenizminin inceltilmiş bir biçimidir ve yaldızları kazındığında altından kemalist milliyetçiliğin çıkacağı güçler bunlardır. Kemal PİR'i gerçekten anlamanın en önemli noktalarından birisi de burasıdır.

Besbelli ki, aklı başında hiç kimse, Türkiye'de marksist-leninist ve proleter enternasyonalist olabilmek için Kürdistan Ulusal

Kurtuluş Hareketine katılmak gerektiğini söyleyemez. Bunun tersi de böyledir. Bundan da öteye, yine aklı başında hiç bir kimse –bazı aklı havada küçük-burjuva hayalcileri hariç–, Kürt ya da Türk "ana-babadan olmuştur diye" **Kürdistan veya Türkiye'den ve** bunlara ait ulusal gerçeklikten kopmuş, **yaşamasını ve geleceğini başka ulus ve halklarınkiyle** birleştirmiş olan birinin, dünyanın her tarafında bulunan Türk ya da Kürt asıllıların mutlaka Türkiye Devrimci Hareketine ya da Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine katılması gerektiğini söylemez. Okuyan bir çok insanın anlamsız bulacağı bu şeyleri, sadece yazarın meseleyi bu tarzda ele almış olması nedeniyle yazdık. Fakat şu kesin bir gerçektir ki, Türkiye'de bir kişi ya da hareketin gerçekten marksist-leninist ve proleter enternasyonalist olabilmesi için mutlaka Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini sözle ve eylemle desteklemesi gerekir. Leninizm bu konuda son derece açık ve kesindir; enternasyonalizm somutta anlamını ancak böyle bulur. Kendisini kişisel planda Türkiye gerçekliğinden koparıp Kürdistan proletarya ve ulusal kurtuluş hareketine katan bir Türkiyeli ise (Türk değil Türkiyeli deyimini kullanıyorum ve bunu Kürdistan'da yaşayan Türk azınlıktan olan kişilerden **ayırmak için özellikle vurguluyorum) bunu, ki**şisel planda ve en ileri düzeyde temsil eden biridir. Belliki tartışmamıza vesile olan böyle birisi vardır. Hiç kimse, her Türkiyelinin anlayışta değil ama pratik ve örgütsel faaliyette Kemal PİR gibi olması gerektiğini söylemez. Yazarların ve bizzat Kemal PİR'in belirttiği gibi, kendisini Kürdistan'a götüren ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine katan 1975'lerin somut ve özel şartları olmuştur. Şöyle diyor yoldaş Kemal PİR: *«Türkiye'de devlet emperyalizmin işbirlikçisiydi, emekçi halkı eziyor, sömürüyordu. Ben devlete düşmandım, bu hareket de (PKK) düşmandı, biz devleti yıkmak istiyorduk. Kürdistan kurtuluş hareketi ile Türkiye devrimci hareketi arasında bağ var, ben buna inanıyorum. Bu hareketin (PKK) siyasal geleceği vardı, zafer kazanacak, dağıtıcı değil toparlayıcıydı. Bu nedenlerle ben bu harekete katıldım.»*

Aslında söylenenler son derece açık. Peki ne çıkar bu sözlerden? İlk olarak, o dönemde Türkiye devrimci hareketinin, emperyalizmin uşağı işbirlikçi-tekelci burjuvazinin devletine ideolojik, politik ve pratik çizgide ye**terince düşman olamaması. Belliki bu açılar**dan, Türkiye devrimci hareketinin oluşturan çeşitli parti, örgüt ve gruplar Kemal PİR gibi bir genç devrimciyi ikna edememişlerdir. Bundan, devrimci olmak isteyen çeşitli örgüt ve grupların teoride ve taktikte kendi durumlarını değerlendirmeleri gerekir anlamı çıkmıyor mu? (Parantez içinde belirtelim, Kemal PİR'in Kürdistan Ulusal Kurtuluş **Hareketine katılması bazı özel ilişkiler nede**niyle olmamıştır. Kendisinin de açıkça belirttiği yıllarca süren araştırma, inceleme ve tartışma sonucunda olmuştur. Bu süreçte Kemal PİR'in Türkiye devrimci hareketinden parti ve grupların görüşlerini incelediğini, onlarla tartıştığını, birçok grupla birleşebilmek için çaba harcadığını ve fakat teori ve taktikte böyle bir birliğe ulaşamadığını çoğu çevre çok iyi bilir.) İkinci olarak, bugün de en acı bir biçimde yaşandığı gibi, o dönemde Türkiye devrimci hareketinin parçalanmış ve dağınık olması, çeşitli parti ve grupların toparlayıcılıktan yoksun bulunması. Kemal PİR gibi Türkiyeli genç bir devrimcinin toparlayıcılığı ancak PKK'yi oluşturan grup gibi bir Kürt devrimci hareketinde bulabilmesi. Bu gerçek karşısında, PKK'nin ittifak ve cepheleşmeye karşı olduğunu söyleyenlerin utanç duymaları ve Türkiye devrimci hareketini oluşturan parti ve grupların kendi durumlarını yeniden değerlendirmeleri gereği ortaya çıkmıyor mu? Üçüncü olarak, bir bakıma bu durum, Türkiye devrimci hareketi içinde teorik, programsal ve taktik açılardan doğru marksist-leninist çizgiyi bulamayan genç bir devrimcinin, bu görevleri yerine getirme ve hatalarla mücadele etme gücünü yalnız başına kendisinde bulamaması sonucu özellikle hataların esas kaynaklarından birisi olan şovenizme ve sosyal-şovenizme karşı etkin mücadele yürütebilmek için örgütlenmekte olan Kürdistan devrimci hareketine katılması gerçeğini göstermiyor mu?

Kemal PİR'i Kürdistan işçi sınıfı hareketine ve ulusal kurtuluş mücadelesinin yaratılmasına katılmaya götüren yolu kısaca şöyle ifade etmek mümkündür. Türkiye emekçi halkının bir genç evladı, emekçi halk üzerindeki baskı ve sömürüye karşı, bunu sistemleştirmiş olan burjuva düzenine ve dış dayanağı olan emperyalizme karşı mücadele etmek istiyor, ve devrimci saflara geçiyor. Öğrenim durumu, onun, geniş çevrelerin ve aktif devrimci gençlik mücadelesinin içine katılabilmesini sağlıyor. O, okuyor, inceliyor, Marksizm-Leninizmi özümse**meye çalışıyor. Burjuvazinin vurduğu ağır** darbe ardından hepsi de yeniden şekillenmeye çalışan çeşitli devrimci gruplarla ilişki kuruyor, tartışıyor, Türkiye devriminin teorik ve taktik sorunlarında onlarla anlayış birliğine varmaya çalışıyor. Bu sırada Kürdistan devrimci proletarya hareketini yaratmak isteyen bir grupla da ilişkisi oluyor, devrimin çeşitli sorunları üzerine o grupla da tartışıyor ve bu çerçevede ilişkisini sürdürüyor. Fakat esas olarak O, içinden çıktığı halktan dolayı Türkiye devrimci hareketine katılmak istiyor. Bu doğrultuda da devrimci hareket olmak isteyen çeşitli grup ve çevrelerle ilişki ve tartışmasını, araştırma ve incelemesini sürdürüyor; ama hiç birisiyle çağ, devlet, devrim, demokrasi, örgütlenme, Kürdistan ulusal kurtuluşu gibi temel sorunlarda anlayış birliğine varamıyor, onların anlayışını yanlış buluyor. Bu yanlış anlayışlarla mücadele etmek ve doğruyu geliştirmek için grup, örgüt yaratmak gücünü gençliği ve henüz yetersizliği nedeniyle kendinde bulamıyor. Bu koşullarda, iki ülke devriminin ilişkisinden dolayı, yanlış anlayışlarla **mücadele etmek ve doğru devrimci hareketin** yaratılmasına katkıda bulunmak, kendi ulusundan sömürücü sınıfların ezdiği bir ulusun kurtuluş mücadelesine gücü oranında yardımcı olmak anlayış ve inancıyla, genel düşüncelerde, Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin sorunlarına ilişkin tesbitlerde anlayış birliği içinde olduğu ve toparlayıcı, olumlu bir rol oynadığını gördüğü Kürdistanlı devrimci gruba katılmaya karar veriyor. Böylece, devrimci mücadelesini artık bu saflarda ve Kürdistan halkı içinde sürdürüyor.

Görüldüğü gibi, burada, Türkiye devrimci hareketinin içinde bulunduğu olumsuz yapı koşullarında, mücadele etmek isteyen bir genç devrimcinin bilinçli eylemi vardır. Bu, proleter enternasyonalizmin somut ve yüce bir örneğidir. Fakat çok açıktır ki, Türkiyeli her devrimci kişi ve örgütün, Kürdistan ulusal kurtuluş sorununda, enternasyonalist görevini yerine getirmesinin tek biçimi değildir. Kuşkusuz Kemal PİR örneğinin tersi olarak Kürdistan'da devrimci proletarya hareketinin ve ulusal kurtuluş mücadelesinin olmadığı bir dönemde, Marksizm-Leninizme inanan ve mücadele etmek isteyen, fakat Kürdistan'da böyle bir hareket yaratma ve işbirlikçilik arayan feodal-burjuva milliyetçiliğine karşı mücadele etme gücünü kendinde bulamayan bir Kürdistanlının, Türkiye devrimci hareketine katılmış, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkı içinde mücadele vermiş olması da yüce bir olaydır ve aynı anlamı taşır. Fakat bütün bunlar, Türkiye'deki şu ya da bu örgütün, Türkiye devrimini geliştiriyorum diyerek Kürdistan'da örgütlenmesiyle, Dersim'de, Diyarbakır'da Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini ağzına almaksızın, hatta ona karşı çıkıp ulusal kurtuluş güçlerine, Kürdistan devrimcilerine saldırarak "yaşasın Türkiye demokratik halk devrimi" demesiyle aynı tutulabilirler mi? Biribirine karıştırılabilir ya da birbiriyle kıyaslanabilirler mi? Bu durumda, eğer Kemal PİR Gümüşhane'ye ya da Türkiye'nin herhangi bir yerinde Türk halkı içine gidip "ben burada Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini örgütleyeceğim" deseydi bu durum, Dersim ya da Diyarbakır'da, Türkiye'deki herhangi bir örgütün uzantısı olarak Dersimli ya da Diyarbakırlı birçoklarının yaptıkları gibi "biz burada Türkiye demokratik halk devrimini ya da Türkiye devrimci işçi hareketini örgütlüyoruz" diyenlerle aynı şey olmaz mıydı? Bunun birincisi herkesçe bu kadar gülünç görülürken, ikincisi neden bu kadar doğal görülmekte ve buna da devrimci eylem denilmektedir? Bu durum, Kürdistan'daki Türk burjuva egemenliğinden ve yaldız altında kemalist milliyetçiliğin yer etmesinden kaynaklanmıyor mu? Bu konumda olan Kürdistanlılara marksist-leninist ve de proleter enternasyonalist kim diyebilir? Böyle bir örgütlenme, Türk burjuva partilerinin örgütlenmelerinin **bir benzeri olmuyor mu? Bu insanlar, Kürt** feodal-kompradorlarının Türk burjuvazisinin bir uzantısı haline gelmesi benzeri, Türkiye'deki sosyal-şovenizmin bir uzantısı olmuyorlar mı? Bu durum, onların, bilinçlerinin çarpıtılmış, ulusal başkalaşıma uğratılmış, ulusal gerçeklikten ve somut toplumsal koşullardan uzaklaştırılmış olmasından kaynaklanmıyor mu? Gerçek olan bu durumu devrimciler açıkça söylüyorsa hata mı ediyorlar? Bütün devrimciler bu gerçeği kabul edip, anlayış ve örgütlenmelerindeki hataları düzelterek doğruyu uygulamaları gerekmiyor mu?

Fakat Türkiye'de ve Kürdistan'da örgütlenme, Türk ve Kürt işçi sınıfını ve emekçi halkını örgütleme bununla da sınırlı değildir. **Somut koşullar bundan çok daha karmaşık** bir durumu arzetmektedir. Türk hakim sınıflarının Kürdistan'da yüzyıllardan beri süren egemenliği ve özellikle de Türk burjuvazisinin Kürdistan'ın yarısını sömürgeleştirmesi, bugün önemli sayıda Kürt nüfusun, ekonomik, siyasi ve kültürel zorlama ile, iş bulma, sürgün ve okuma nedenleriyle Türkiye'nin çeşitli merkezlerinde yoğunlaşmasına yol açmıştır. A. Kalfa arkadaşın da belirttiği gibi, bunların bir kısmı işçidirler; çoğunluğu Kürt ulusal yapısına ve Kürdistan'daki çevresine değişik biçimlerde bağlıdırlar; önemli bir kısmı mevsimlik işçilik, öğrencilik, vb. biçimlerde geçici olarak Türkiye'de bulunmaktadır ve elbette uzun zamandan beri yerleşip yaşamını o alana bağlamış olan önemli bir kesim de vardır. Bu durumda, Kürt işçi sınıfının ve ulusal kurtuluş güçlerinin örgütlenmesi doğru olarak nasıl ele alınacaktır? Kürdistan'da gelişen devrimci örgütlenmenin ve ulusal kurtuluş mücadelesinin Türkiye'de bulunan bu kesimleri etkilememesi düşünülemez. Ve zaten Kürdistan proletarya hareketini yaratan grubun bu kesimler içinden çıktığı ve bir bakıma çıkmak zorunda olduğu bilinir. Açıktır ki, Türkiye'ye akmış olan Kürt nüfusun belli bir kesimi (ve özellikle geçici bulunanlar) Kürdistan Ulusal Kurtuluş mücadelesi geliştikçe erkenden etkilenerek bu mücadeleye katılacaktır; bir kısmı mücadelenin gelişip zaferler kazanmasıyla Kürdistan'a dönmek isteyecektir; ve bir kısmı da Türkiye'de yerleşip kalabilecektir. Bu sonuncular, **belli ki Türkiye'de bir Kürt ulusal azın**lığını oluşturacaklardır. Bu durumda, sanayiz kime, nasıl, öğretmen, memur, vb. biçimlerde geçici olarak Kürdistan'da bulunan Türkiyelilere, Türkiye ile ve Türkiye'deki toplumsal, siyasal yapı ile ilişkinizi keseceksiniz diyemezse, bunun tersi olarak, Türkiye'de bulunan Kürdistanlılara da aynı şeyleri diyemez. Bu koşullarda, Kürdistan proletarya ve ulusal kurtuluş hareketinin Türkiye'de bulunan Kürt nüfus içinde çalışmasından ve onları ulusal kurtuluş mücadelesine kazanmak istemesinden doğal bir şey olamaz. Burada dikkat edilmesi gereken bazı **hususlar vardır. Türkiye'de bulunan ve** Kürdistan'a dönebilecek konumda olan Kürdistanlıları ulusal kurtuluş mücadelesine kazanmaya çalışan devrimciler, Türkiye devrimci hareketiyle sıkı ilişki içinde olmalı, mesleki ve demokratik örgütleri bölmemeli ve o alanları kendileri için bağımsız ve temel eylem alanları olarak görmemelidirler. **Bunun karşıtı olarak, Türkiye devrimci hare**keti, bu biçimde yapılan çalışmaları ve Kürdistanlıların Kürdistan'a dönmelerini engellememeli, tersine teşvik etmelidir. Burada, A. Kalfa arkadaşın da çok haklı olarak belirttiği gibi, Türkiye'nin büyük merkezlerinde işçi sınıfının ve gençliğin sendikal, demokratik kitle örgütlerini Türk-Kürt olarak bölme eğilimlerine değinmek gerekir. Geçmişte, PKK'nin bu eğilime karşı savaşmış olmasına rağmen, Kürt küçük-burjuva milliyetçilerinin böyle bir anlayışla hareket etmiş oldukları iyi bilinir. Elbette bu anlayış, proleter devrimciliğin değil, küçük-burjuva milliyetçiliğinin anlayışıdır ve pratikte mücadeleye zararlar vermiştir. Türkiye'de yerleşen, çalışan, okuyan Kürdistanlılar, mesleki kitlesel örgütlenmede Türk kardeşleriyle aynı çatı altında ve omuz omuza olmalıdırlar. Yine Türkiye'de bir Kürt hareketi, partisi, örgütü yaratmamalı, Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketi içinde örgütlenmelidirler. Türkiye'de kalıcı olan Kürt nüfusun elbette kültürel, vb. örgütler oluşturması doğal ve gereklidir; ve demokratik halk devriminin zaferi onlara azınlık haklarını kullanma, özerk, vb. olma haklarını elbette **verecektir. Bütün bunlar Türkiye ve Kürdis**tan halklarının ittifak ve cephesel birlikler içinde verecekleri ortak devrimci mücade**leyle perçinlenecektir. Türkiye ve Kürdistan'da karşılıklı bulunan Kürt ve Türk ulu**sal azınlık toplulukları, ulusal bağımsızlık ve eşitlik temelinde Türkiye ve Kürdistan halklarının gerçekleştirebilecekleri özgür birliklerinin destekleyici bir faktörü olacaktır.

Belliki Türkiye ve Kürdistan'da devrimci örgütlenme sorununa yaklaşımda hatalar ve yetmezlikler vardır; hatalardan arınıp yetmezlikler aşılarak sorunun doğru ele alınması gerekmektedir. Türkiye proletaryası, demokratik halk devrimi görevlerine bağlı olarak, doğru teorik ve taktik çizgide bağımsız siyasi partisini kurmalı ve bunun önderliğinde emekçiler, devrimden yana olan tüm kesimler örgütlendirilmelidir. Kürdistan proletaryası, ulusal kurtuluş devrimi görevlerine bağlı olarak bağımsız siyasi örgütlenmesini geliştirmeli ve proletarya hareketi, toplumun ulusal kurtuluştan yana olan tüm kesimlerini ulusal kurtuluş cephesi içinde örgütlemelidir. Bu iki devrimci hareket Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketi ile Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi, emperyalizme ve işbirlikçi-tekelci burjuva düzenine karşı, bu ortak düşmana karşı, en sıkı ittifak ve cephe birliği içinde olmalı ve ortak mücadelesini bu biçimde omuz omuza geliştirmelidir. FKBDC bu konuda atılmış ilk ve olumlu bir adımdır; onun anlayış ve ilkeleri pratikte hayata geçirilmeli ve bu adım daha tam ve gelişkin hale getirilmelidir. Bu konuda yükümlenilen görevlerin yeterince yerine getirilmediği ve bunun ise yine eleştirilmiş olduğumuz o yapılanıştan kaynaklandığı görülen bir gerçektir; ve fakat bunun eleştirilmesinin yeri burası değildir.

Burada, çokça karşılaştığımız gibi, karşımıza yine Ekim öncesi Rusya örneği mekanik bir biçimde çıkarılabilecektir. Böyle iddialara karşı şimdiden cevabım bir cümle ile şudur: Ekim Devriminin ulusal sorunda ve sömürgesel kurtuluşta ortaya çıkardığı değişme ve gelişmeler iyi ve doğru kavranmalı, Sovyetik birlik durumu da dikkate alınarak Sovyetler Birliği'nde çeşitli ulusların işçi sınıflarının nasıl örgütlenmiş oldukları gerçekçi bir biçimde görülmelidir. Yine bazıları, yazdıklarımız karşısında bize işçi sınıfının ve komünistlerin birliğinden söz edebilecektir. Böylelerine ise cevap niteliğindeki sorum şu: Dünya işçi sınıfı ve komünistleri birlik değil mi? Bu birlik geçmişte ve şimdi de çeşitli biçimlerde temsil edilmeye çalışılmıyor mu? Aynı ölçütler neden Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfının ve komünistlerinin birliğine uygulanmıyor? Yoksa Kürdistan işçi sınıfının kendi siyasal örgütünü kurmaya hakkı yok mu? Çeşitli uluslardan proletaryanın birliği sorununun nasıl çözümlendiği günümüzde apaçıktır. Bu birlik, her ülkedeki devrimin özgül sorunları dışındaki genel sorunlarda ideolojik ve politik birlik, örgütsel dayanışma biçimindedir. Enternasyonallerin örgütlenmesiyle geçmişte bu daha da sıkılaştırılmıştır. Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfının ve komünistlerinin birliği **de, her şeyden önce genel sorunlardaki ideo**lojik ve politik birlik olmak zorundadır. Eğer bu sağlanır ise örgütsel dayanışma kurmak, hatta devrimci mücadelenin ortak cephe ile **yürütüldüğü koşullarda bu dayanışmayı çer**çevesi belli bir üst organla daha sıkı, güçlü ve sürekli hale getirmek fazla zorluğu olan bir husus değildir. Bu kadar açık olan bir sorunda, karışıklık yaratmaya hiç gerek yoktur ve sorunun çözümü için gerekli noktalar doğru kavranmalı, Marksizm-Leninizme ve proleter enternasyonalizmine bağlı, sorumlu, seviyeli çalışma bunlar üzerinde yürütülmelidir.

Sanırız Kemal PİR'i anlamak, onun düşüncelerini ve eylemini bazı noktalarda doğru ve yeterince kavramak böyle olmak zorundadır.

Olumlu bir tartışmaya, olumluluğu bozmamaya kendimce dikkat ederek, tartışmanın geliştirilmesi amacıyla bunları yazdım. Bu amacın gerçekleştirilmesinin, yani tartışmanın derinleştirilip çeşitli çevreleri içine almasının olumlu sonuçlar doğurabile**ceğine ve bunun da devrimcilerin geç kalmış ve** ertelenemez görevi olduğuna inanmaktayım. Bu açıdan yazdıklarım, başta A. Kalfa arkadaş olmak üzere okuyan başkaları tarafından eleştirilir ise, sadece memnun olurum.

18 Kasım 1983
A. Candar

Kürdistan'dan iki yurtseverle yapılan aşağıdaki röportajları, halkın mücadeleye ilişkin değerlendirmelerini yakından görmek için kamuoyuna sunuyoruz.

PLANLI-PROGRAMLI BİR ÇALIŞMA GELİŞMELERE YOLAÇABİLİR

Devrimciler: *Siz genç bir öğrenci olarak geçmişi nasıl değerlendiriyorsunuz?*

Öğrenci: Herşeyden önce şunu belirteyim ki, PKK Hareketi gelişince çağdaş mücadelesine sempati gösterdim. Bu mücadeleye az da olsa çeşitli biçimlerde katkıda bulundum. Fakat geçmişte hata ve yanlışlıklar da oldu. O dönemde şayet örgütlü bir mücadele gelişseydi, şimdi gelişmeler daha hızlı olurdu. Ama sizinle ilişkiye geçtikten sonra Politik Rapor'u okuyunca, kafamıza takılan ve çözemediğimiz soruların cevabını orada bulduk. Bu da beni çok sevindirdi. Cezaevinden bırakılanlardan bazıları ve dışarda birçok aydın, partinin geçmişini eleştiriyorlar. İşte bu yayınları okuduktan sonra, onlarla daha kavratıcı şekilde konuşabilirim. Aslında geçmişi, Politik Rapor en iyi bir şekilde almıştır. Bunun için fazla bir şey söylemeye gerek yoktur.

Devrimciler: *12 Eylül 1980 faşist darbesinden sonra halkın ekonomik durumu hakkındaki gözlemleriniz nedir?*

Öğrenci: Cunta öncesinde gelişen mücadele sonucu yöremizde çoğu karşı-devrimci kaçmıştı. Halkın eline bir parça da olsa ekmek geçiyordu. Ama cunta işbaşına gelince, halkı bir yoksulluk dalgası sardı ve zam üzerine zamlar yağdı. İşsizlik büyük boyutlara ulaşıyor. Pahalılık yine öyle. Mesela daha 1980'de elektrik abonesi 750 lira iken, şimde 35 bin liradır. Bir fakir bunu nasıl ödeyecek ki. Halkın durumu gün geçtikçe zorlaşmaktadır. Yol üzerindeki tabelada yörenin nüfusu 1980'de 20 500 iken, bugün 19 500'e düştü. Halbuki gittikçe büyümesi gerekir. Cuntanın askeri, siyasi ve ekonomik baskılarından dolayı çoğu insan metropole göç etmek zorunda kalmıştır. Hatta bizim bir komşu, özellikle polis ve ihbarcıların baskısı yüzünden 2 yıl Mersin'de kaldılar. Ama Türkiye, Kürdistan'a göre yine de çok iyi durumdadır. Çünkü orada buradaki kadar baskı yoktur.

Devrimciler: *Cunta iktidarı aldığından bu yana bir başarıdan söz etmektedir. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?*

Öğrenci: Diyebilirim ki, cunta hiç bir başarı sağlayamadı. Tam tersine gittikçe çıkmaz içine girmektedir. Zaten cuntanın işbaşına gelmesi, burjuvazinin bir çıkmazı idi. Türk faşist cuntası, 12 Eylül'den bu yana ulusal imha hareketini hızlandırmış, her alanda halkımıza yönelik saldırılarını arttırmıştır. Özellikle gençliği mücadeleden uzaklaştırmak için elinden geleni ardına koymamaktadır. Örneğin, her köye bir okul açtılar, yine her köyde bir futbol takımı kurulmuş durumda. Fuhuş alabildiğine geliştiriliyor. Bu konuda örnekler çokça verilebilir. Devlet fuhuşu bilinçli olarak geliştirmektedir. Zaten her taraf ihbarcı ile dolmuş. Bir ata sözü var, derler ki, "herkes kendi hırsızını tanır" mesela, H... köyünde Ahmet ismindeki biri çok sayıda yurtseveri tutuklattı. Birgün ben de yakalandım ve bana şöyle dediler: *"Sen az şey yapmamışsın. Bu dosyayı kaldırmak için en az 30 bin lira gerekiyor"* Halk bir de bu ihbarcılar tarafından soyulmaktadır. Kısaca diyebilirim ki, geçim sıkıntısı gün geçtikçe zorlaşmaktadır.

Devrimciler: *Cunta, devrimci tutuklular hakkında peş peşe idam yağdırmaktadır. Bu durumun halk üzerinde yarattığı etki nedir?*

Öğrenci: Evet, düşmanın ulusal imha politikasının bir parçası olan idamlara karşı halk ilgisiz değildir. Kendi aralarında bu konuları hep konuşur ve tartışırlar. Gün geçtikçe kin ve öfkeleri artmaktadır. Öyle ki, benim tanıdığım biri var, hep devlete yaranmaya çalışırdı. Ama, vergi vermeye gelince, o bile devlete küfretmeye başladı. Yani şöyle bir bakıldığında bile, devlete karşı muhalefetin arttığı görülmektedir. Cunta, halkımızın evlatlarına idam sehpaları kurarken, halk en zor koşullarda da olsa evlatlarına sahip çıkmayı esirgemez. Halk zaten, bu baskı ve yoksulluk ortamında eğitilmiş durumdadır. Bu dönemde iyi bir potansiyel oluşmuştur. Ama, yine de çoğu insanın partinin şimdiki gücünden fazla haberi yoktur. Fakat hiç kimse, partinin bittiğine inanmadı ve inanmıyor. Örneğin, halk bizim yörede tutuklanmayan birçok devrimcinin olduğunu biliyor. Cunta geçen yıl Güney Kürdistan'a saldırdığında onun yediği darbeleri gören çok kişi vardı. Diyarbakır hastahanesi yaralı ve ölü askerlerle dolmuştu. Bir de devam eden mahkemeler var. Halk cezaevleri ve mahkemelerdeki direnişleri ve yurtdışındaki gelişmeleri duydukça güveni daha çok artıyor. Bence planlı, programlı bir çalışma, en kısa zamanda devrimci patlamalara yol açabilir. Çünkü karşı-devrimciler dışında, baskı ve işkenceye uğramayan tek bir insan kalmadı.

Devrimciler: *Cuntanın son bir oyunu sergilendi. 6 Kasım'da bir seçim yapıldı. Şimdi bir de af konusu var. Bu konular hakkındaki düşünceleriniz nedir?*

Öğrenci: Herşeyden önce zorla kabul ettirilen bir anayasa oluştu. 6 Kasım seçimleri de bu anayasa doğrultusunda yapıldı. Özüne bakılırsa bu seçimler de tamamen bir göz boyamadır. Af konusu da bundan ayrı düşünülemez. Çünkü faşist cunta ve anayasası, siyasi mahkumları değil affa kavuşturmak; mahkemelerdeki tutumdan anlaşıldığına göre savaş esirlerine imha planları geliştirmektedir.

Devrimciler: *Peki geleceğe nasıl bakıyorsunuz?*

Öğrenci: Daha önce de söylediğim gibi devrimci bir potansiyel mevcuttur. Yaşam koşullarının gün geçtikçe kötüleştiği bu ortamda, planlı-programlı bir çalışma sonuç alıcı gelişmelere yol açabilir. Nihayet sizlerin benimle görüşme yönteminizden de anlaşıldığına göre, Partimiz dönemin gereklerine uygun bir faaliyet yürütmektedir. Böylece sonuç alıcı gelişmelere yolumuz açıktır demektir.

Devrimciler: *Son olarak her hangi bir istek ve öneriniz var mıdır?*

Öğrenci: Evet. Birincisi, arkadaşlara geçmişi göz önünde bulundurarak bundan sonraki çalışmaları daha dikkatli ve planlı-programlı yürütmelerini, hazırlıklarını buna göre yapmalarını öneriyorum.

İkincisi ise, bilimsel kitaplar yanında, Serxwebûn gazetesinin her sayısının bize daima ulaşmasını, gelişmelerden haberdar olmak istiyoruz. Bir de, eğer imkan varsa, partinin eğittiği birisi olmak istiyorum.

SURUÇ

DEVRİMCİLİK BUNDAN BÖYLE BELLİ OLACAK!

Devrimciler: *Sizin daha önce mücadeleyle herhangi bir bağınız var mıydı?*

İşçi-B: 12 Eylül 1980'e kadar herhangi bir ilişkim yoktu. Daha doğrusu sempatim de yoktu. Çünkü devrimciler bizim köye dahi gelmemişlerdi. Fakat Kürtler ve Kürdistan için bir mücadelenin varlığını duyuyordum. Biz yoksul bir aileyiz. 1980'de askeri yönetim işbaşına gelince biz daha da yoksullaştık. Bunun üzerine annemi de yanıma alarak, çalışmak için Mersin'e gittim. Sürekli bir iş değildi. Geçimimizi zorla sağlıyorduk. Bir müddet sonra geçim şartlarımız yine zorlaşınca, tekrar ülkeye döndük. Şimdi milyonlarca insan gibi ben de iş bulamıyorum. Devlet, baskı ve yoksulluğu taşımadığı yer bırakmadı.

Diyarbakır'daki direnmeleri duyuyor ve herkes gibi ben de etkileniyordum. PKK'nin tekrar ülkeye inmesi ve sürdürülen çalışmalar da buna eklenince, artık kararımı kesin verdim ve devrimcilerle ilişkiye geçtim. Herşeyden önce ulusal görevimin ne olduğunu anladım.

Devrimciler: *Peki siz, ulusal kurtuluş mücadelesinin bundan böyle gelişimini nasıl değerlendiriyorsunuz?*

İşçi-B: PKK yoksulların partisidir. Halk kitleleri arasında yoksulluk gün geçtikçe artmaktadır. Bu yoksulluktan yaşam çekilmez olmuştur. Seçimlerin ardından gelen yeni zamlar ise, halkın canını daha da yaktı. Bunun daha da artacağı kesindir. Artık halk mücadeleyi zorunlu görmektedir. Çünkü başka çare kalmamıştır. Yani mücadele, bizim gibi milyonlarca yoksul ve ezilenlerin davasıdır. Bunun için de ulusal kurtuluş mücadelesinin hem dostları çok, hem de çok güçlü gelişeceği açıktır.

Devrimciler: *O zaman düşmanın tüm oyunlarını bozacak bir mücadele sizce nasıl gelişmeli?*

İşçi-B: Bunu devrimci arkadaşlar bizden daha iyi bilmektedir. Çünkü yol göstericilerimiz onlardır. Ama şunu diyebilirim ki, çok gizli bir çalışma gereklidir. Ancak gizli bir çalışma ile iyi bir hazırlık yapabiliriz. Zamanı gelince, halkın başına bela olan ihbarcılar da cezalandırılınca devlet daha da çıkmaza girecek, halkın devrimcilere olan güveni artacaktır. Tabii ki, yapılan bu mücadele hazırlıkları zorlu bir çabayı gerektiriyor. Zaten devrimcilik te bundan böyle belli olacaktır. Gerçekten bu dönemde devrimcilerin işi zordur.

Devrimciler: *Halkın son günlerdeki düşünce ve değerlendirmeleri nedir?*

İşçi-B: Özellikle son birkaç aydır halk yine devrimcilerden bahsediyor. Mesela TRT'de devrimcilerle ilgili bir haber çıkarsa, ertesi sabah çarşıda gazete kalmaz. Halkın arasındaki tartışma ve konuşmalarda hep devrimcilerin yeniden geldikleri söyleniyor. Ama bunlar hep gizli konuşuluyor. Halk açıktan olmasa da, güvendiği birini görünce hemen anlatır, derdini döker. Yani halk devletten korkmuyor, korktuğu şey ihbarcılardır. Şimdi ben sizinle böyle konuşuyorum, ihbar olmazsa devlet ne bilir ki.

URFA

DİYARBAKIR DİRENİŞİNE AVRUPA'DA DA EYLEMLERİMİZLE SAHİP ÇIKTIK

Paris

Diyarbakır askeri cezaevinde başlatılan yeni açlık grevi ve direnişleri kamuoyuna yansıtmak amacıyla 20.1.1984 tarihinde Paris'teki Liberation gazetesinin binası işgal edildi. Diyarbakır direnişi ve sömürgeci-faşist cuntanın bu direnişe karşı geliştirdiği katliam anlatılarak, istekler bildirildi. Gazete yetkilileri, başlangıçta işi geçiştirmeye çalışan bir tutum içine girdiler. Ancak eylemcilerin kararlılığı karşısında istekleri kabul etmek zorunda kaldılar. Gazete, eylemi ve amacını 2 gün üst üste yayınladı.

Paris'teki ikinci gösteri ise, 25.1.1984 tarihinde 2. TV önünde yapıldı. Türkiyeli ve Kürdistanlı bütün sol güçlerin katıldığı eylemde 200 eylemci yeraldı. Hazırlanan 40 m²'lik pankart, içerdiği bilgiler itibarıyle dikkat çekti. TV. eylemi kameraya aldı, fakat bir hafta sonraki programda haber olarak verdi. Haber gazetelere yansımadı, ancak gazeteler başka kaynaklardan Diyarbakırla ilgili haberleri yayınladılar.

28.1.1984 günü Ajans France Presse gidilerek Diyarbakır direnişini ve Metz-Strasbourg eylemini duyurması istendi. Bunu yapacaklarına söz vermelerine rağmen yerine getirmediler. 30.1.1984 tarihinde bu ajansa yeniden gidilerek, eylemi duyurması istendi. Ancak ajans, bu isteği reddederek, gerekirse içeri girenleri polis çağırarak zorla dışarı çıkaracaklarını söyledi. Ajans'ın takındığı bu tutum, yurtseverler tarafından tepkiyle karşılandı ve "demokrasi" savunuculuğundan vazgeçmeyen bu gibi güç ve kuruluşların nitelikleri çok daha iyi anlaşıldı.

Strassburg

25 Ocak 1984'de Fransa'nın Metz kentinde 28 kişiyle başlayan 5 günlük uzun yürüyüş, 30 Ocak günü Strasbourg'da Avrupa Parlamentosu önünde yapılan coşkulu bir gösteriyle sona erdi.

Serxwebûn taraftarlarının gerçekleştirdiği bu eylemin, dönem açısından taşıdığı anlam ve önem oldukça büyüktür.

Strasbourg-Metz yöresindeki **Serxwebûn** taraftarlarının, Türkiye'nin Avrupa Parlamentosu'ndan çıkarılmasını ve Diyarbakır direnişinin sesine kulak verilmesini sağlamak için gerçekleştirdikleri bu uzun yürüyüşe, Türkiye ve Kürdistanlı diğer hiçbir hareket katılmadı. Çok sıradan bahanelerle eyleme katılmamakta ısrar eden bu güçlerin olumsuz tavırlarına rağmen başlatılan yürüyüş, çok kötü hava koşullarında bile aksatılmadan sürdürüldü.

Yürüyüş, başlangıçta Fransız yetkililerince de engellenmek istendi. Fransız yetkilileri, "Türkiye ile aralarındaki ilişkinin zedeleneceği gerekçesiyle eyleme resmi olarak izin veremeyeceklerini, ancak zorla da engel olamayacaklarını" belirterek, tutarsız bir tavır içine girdiler. Ancak, eylem başlatıldı ve Fransa kamuoyunda büyük bir ilgi ile karşılandı. Fransız ilerici kamuoyu ve yürüyüş güzergahındaki kitleler eyleme canlı bir destek sağladılar. Basın ve yayın kuruluşlarının da yakından takip ettiği yürüyüşe, çeşitli radyo ve televizyon programlarında da yer verildi.

Yürüyüşçülerin kararlılıkları karşısında hayretlerini gizleyemeyen çevreler, kar ve yağmur altında süren yürüyüş, başladığında böylesine bir kararlılığın gösterilebileceğini düşünemediklerini belirtiyorlardı. Bu kararlılığın nasıl gösterildiği konusunda merakını gizleyemeyen bir muhabirin yürüyüşçülerle yaptığı röportaj bir radyo programında da yayınlandı. Kötü hava koşullarında polisin bile yürüyüşü izlemeyi bıraktığını görerek yürüyüşçülere "hava koşulları bu kadar kötü olduğu halde neden bir yere gidip dinlenmiyorsunuz, sizi hangi sebep böyle güçlendirebiliyor" sorusunu yönelten muhabir şu cevapla karşılaşıyor: *"Bizim Diyarbakır zindanlarındaki yoldaşlarımız 3 yıldır açsusuz ve pislik içinde her türlü işkenceye karşı hangi inançla direniyorlarsa, biz de o inançla bu havada yürüyoruz"*. Aldığı cavap karşısında saygıyla eğilen muhabir, onları sonuna kadar destekleyeceğini söylüyor.

Serxwebûn taraftarlarının bu inanç ve kararlılık örneği, Türk faşist cuntasının Fransa'daki yetkililerini de telaşa boğdu. Yürüyüşçülerin geçeceği bütün yerleşim alanlarındaki polis teşkilatı ve çeşitli kuruluşlara başvuran Türk konsolosluğu yetkilileri, "bunlar teröristtir, her girdikleri yeri yakar-yıkarlar" biçiminde telkinlerde bulunarak, yürüyüşün önlenmesini sağlamaya çalıştılar. Ancak, durumun bunun tam tersi olduğunu gören yöre sakinleri, çok sıcak bir ilgi gösterdikleri yürüyüşçülere yakın destek verdiler.

Eylemin 3. gününde Metz bölge polisi tarafından yürüyüşün durdurulması için bir mektup gönderildiyse de, yürüyüşçüler kararlılıkla yollarına devam ettiler.

Yürüyüş boyunca en dikkate değer bir olay da, Pholsbourg kentinde eylemi Fransız gazetelerinden okuyan 5 ilerici ve yurtseverin, (bazıları diğer siyasetlerin sempatizanıydı) yürüyüşe katılmaları ve 15 km. birlikte yürümeleriydi. Bu olay, Türkiyeli ve Kürdistanlı sol çevrelerin bilinçli engelleme ve pasifize etme çabalarına rağmen tabanlarının gerçekleri gördüğünün ve direnişi desteklemeleri önünde engel tanımayacaklarının en anlamlı kanıtı oldu. Hemen her alandaki **Serxwebûn** taraftarlarının coşkunluğu ve eylemlerdeki aktifliği doğal olarak dürüst insanları ve diğer güçlerin tabanını da etkilemekteydi.

Böylesine ciddi ve faşist Türk sömürgecilerinin teşhirini yapacak bir eyleme katılmayan güçlerin bu tutumu, hemen her çevre tarafından üzerinde durulan ve cevap aranan bir konu oldu. Özellikle 6 Kasım seçimlerinden sonra bu alandaki sol güçlerde bir sessizlik ve pasifleşmenin olduğunu gözlediklerini belirten Avrupalı bazı güçler, konuya ilişkin çeşitli sorular yönelttiler. Ayrıca, Diyarbakır cezaeviyle dayanışma amacıyla yapılan eylemlere bu güçlerin pratikte katılmamaları ve çok hareketsiz kalmaları doğal olarak her çevrenin çeşitli yorumlarına neden olmaktadır. Bu hususta Türk devlet yetkililerinin Avrupa Konseyi Başkanına "bu eylemi yapanlar teröristtir, eğer biz demokrasiye geçmemişsek, eskiden bütün eylemlere katılan tüm sol güçler buna da katılırdı, oysa eylemi yapanlar yalnız bunlar" dediği belirtilmektedir.

5 gün boyunca çeşitli engellemelere rağmen, Fransız kamuoyunun sıcak ilgisini alarak devam eden yürüyüş, 30 Ocak günü Konsey önünde yapılan gösteriyle son buldu. İlk bakışta, Konsey binası ve çevresinde olağanüstü güvenlik önlemlerinin alındığı görülüyordu. Yürüyüşçüler Konsey

Devamı S: 23'te

Yürüyüşçüler, Avrupa Konseyi Başkanı ve yardımcısı ile görüşürken.

Uzun yürüyüşçülerden bir görüntü.

Protesto ve Dayanışma Eylemlerinin Bir Kez Daha Düşündürdükleri . . .

Diyarbakır cezaevinde Aralık ayı sonlarında başlayarak, birçok savaş esirinin işkenceyle ve yakılarak katledilmiş olmasına rağmen bastırılamayan, 82 savaş esirinin ölüm orucu ile başını çektiği tüm cezaevini kaplayan direniş, kıyasıya bir mücadele içinde hâlâ devam etmektedir.

Sayıları 10'a varan devrimci tutuklunun katledildiği ve onlarcasının da bir çoğu koma halinde olmak üzere yaralandığı yolunda haberlerin ulaştığı günlerde, Türkiye'nin Avrupa Parlamentosundan çıkarılması konusu üzerine tartışmaların da gündeme gelişi, Türk faşist cuntasına karşı çok yönlü bir tecrit ve teşhir kampanyasını hızlandırdı.

Avrupa'nın çeşitli merkezlerinde, cezaevi direnişi ve katliamları haber alan Kürdistanlı devrimci ve yurtseverler, anında çeşitli girişimlerde bulunarak, Türkiye ve Kürdistanlı güçleri ve yine Avrupa kamuoyunu harekete geçirerek, halen sürmekte olan cinayetlerin protesto edilmesi ve savaş esirlerinin direnişine dış alanlardan da olsa destek olunması için yoğun bir çaba içerisine girdiler.

Herşeyden önce, temel görevleri Türk faşist cuntasına karşı mücadele etmek olan güçlerle ilişkiye geçerek, ortak eylemlerin geliştirilmesinin zorunluluğunu dayattılar. Diyarbakır Cezaeviyle Dayanışma Komitesi, gelişmelere ilişkin bildirilerle kamuoyunu bilgilendirirken, diğer bazı güçlerle de ortak basın açıklamaları yaptı.

Avrupa'nın hemen her alanında geliştirilen ve en son 25 Ocak'ta başlayıp 30 Ocak'a kadar süren 5 günlük uzun yürüyüşle, Avrupa Parlamentosu önündeki bir gösteri ile daha da büyüyen protesto ve dayanışma eylemleri, Avrupa kamuoyu üzerinde birçok yönüyle büyük etkiler yarattı. Tüm Ocak ayını kapsayan eylemler boyunca cereyan eden gelişmeler, birçok gerçeği de bir kez daha açığa çıkardı.

Bu süreçte, Türkiye ve Kürdistanlı güçler, Türkiye ve Kürdistan halkları adına en üzücü ve kabul edilemez bir gerçek kendisini en olumsuz yönleriyle yine gösterirken, ayrıca devletler düzeyinde gelen engellemeler de dikkat çekici diğer bir gelişme oldu.

Türkiye ve Kürdistanlı güçler, Türkiye ve Kürdistan halklarının ulusal kurtuluş ve demokrasi mücadelesine yaklaşımlarının ne ölçüde ciddi olduğunu artık kendilerinin bile inkâr edemeyeceği bir biçimde ortaya koydular. Cezaevlerinde en zor koşullarda faşizme ve sömürgeciliğe karşı yıllardır direnen ve bu uğurda can vermekten çekinmeyen savaş esirlerinin mücadelesine dahi sahip çıkmaktan çekinerek, duyarsız, ilgisiz ve tutarsız bir tavrın sahibi oldular. Bazılarının bir-iki kişiyle de olsa katıldıkları bu eylemlerde, bazıları ne olduğu pek anlaşılmayan destek vermekle, bazıları bildiri altına imza atmakla yetinirken, bazıları ise tam bir kayıtsızlığın örneği oldular. Ülkelerimize, kıtalararası uzaklıkta bulunan halkların bile dayanışma mesajları gönderdikleri ve hatta bizzat destek oldukları direnişler karşısında takındıkları tutumdan ötürü ve fakat en önemlisi de kendilerine hâlâ devrimci-demokrat dedikleri için bu çevrelerin, halklarımıza hesap vermek zorunda olduklarını birkez de burada belirtmek isteriz. Onların içinde bulundukları bu durum, açıktır ki, her kesten önce kendi taraftarımız dedikleri devrimci ve demokratlar, yurtseverler tarafından en kesin şekilde mahkum edilecektir. Nitekim bunun örnekleri şimdiden yaşanmaktadır. Ve bu zorunlu bir gelişmedir. Hiç bir halk ve hiç bir namuslu insan, tarihin ve günün dayattığı böylesine görevler karşısında, kendi örgüt olma sıfatlarına ters düşen ve örgüt adına basit kaygılar peşinde koşan böyle yapılanmaları kabul edemez.

Eylemler süresince gelişen olaylardan açığa çıkmış ve tüm Avrupa kamuoyu da çok yakından görmüştür ki, dünya emperyalist güçleri halkımıza karşı gerçekleştirilen katliam ve cinayetlerin ortak sorumlusudur. Diyarbakır cezaevinde tarihin tanık olduğu ve tüm dünyayı adeta ayağa kaldırması gereken bir vahşet yaşanırken, Avrupalı güçlerin sessiz kalmanın ötesinde cuntayla uzlaşmaya gitmesi ve onu meşrulaştırma çabaları gözlenmiştir. Onlar, bu ittifaklarının bir gereği olarak eylemlerin gerçekleştirilmesi ve kamuoyuna yansıması ününde engel olmaya çalışmış; bir halkın sesini,sahip oldukları o "büyük" olanaklara dayanarak susturabileceklerini sanmışlardır. Ama Avrupa emperyalist burjuvazisi ve onun siyasi plandaki sözcülerinin bu çabalarına rağmen, bizzat Avrupalı sosyalist, demokrat ve ilerici çevreler desteklerini esirgememiş ve daha da güçlendirilmesi gereken dayanışma örnekleri sergilemişlerdi. Yine, eylemler Avrupa proletaryası ve kitleler tarafından bizzat yerinde desteklenmiş, eylemciler her alanda böyle sıcak bir ilgiyle karşılaşmışlardır.

Emperyalizm ve dünya gericiliğinin, cinayet şebekesi Türk faşist cuntasıyla kurdukları bu kanlı ittifaka karşı; dünya ilerici güçleri, Avrupa demokratik çevreleri ve proletaryasının halkımızla olan dayanışmasının giderek daha da güçleneceği ve güçlenmesi gerektiği açıktır.

Ulusal kurtuluş savaşı içindeki Kürdistan halkının sesi olan Diyarbakır zindanlarından yükselen ses, her alanda gereken yankıyı bulacak ve halkımız üzerinde estirilen bu vahşet fırtınası, dünya halklarının halkımıza uzattığı kardeş elleriyle daha da büyüyecek olan mücadele kasırgasında boğulacaktır.

Bir Yürüyüşçünün Notları

25. 1 1984 günü başlayıp, 30. 1. 1984 günü sonuçlanan uzun yürüyüş eylemine katılan bir yurtseverin, eylem süresince tuttuğu notları yayınlıyoruz.

"Yürüyüşün nasıl geçtiğini, nasıl başladığını ve nasıl bittiğini anında tuttuğum notları gazetemiz Serxwebûn'a göndermeyi görev bildim. Okuyucunun daha kolay değerlendirme yapmasına katkıda bulunacağına inanıyorum." diyen yürüyüşçünün gazetemize ulaştırdığı notlar şöyle:

1. GÜN: 25. 1. 1984'de Metz derneğinde toplandık. Bir arkadaşın eylemimizin niçin gerekli görüldüğünü, yolaçacağı politik gelişmeleri ve yolda dikkat edilmesi gereken kuralları anlatması ardından yürüyüş alanına gidildi. Sanırım 12^{30}'du. Eylem alanında (başlangıçta) binlerce bildiri dağıtıldı. Daha sonra yürüyüşçüler yerlerini aldılar, pankartlar açıldı, üçerli sıralarda her arkadaş sıraya geçti ve yürüyüş hareket ettiğinde, saat 12^{10}'du. Şehri çıkana kadar üçerli yüründü. Yürünürken gayet düzenliydik ve disiplin hakimdi. Şehir çıkışında üçerli sıralar emniyet açısından tehlikeli olmaya başladı. Yürüyüş Komitesi sıraları ikişerli yaptı ve böylece hem yürüyüşçülerin emniyetini sağlamaya çalıştık, hem de daha düzgün yürüdük. Kilometreler ilerledikçe yorgunluk ve açlıkta baş gösteriyordu. Tüm arkadaşların bu işte ham oluşları ve uygun ayakkabı giymemiş olmaları yol uzadıkça topallamaların başgöstermesine neden oldu. İlk mola saat 6^{30}'da verildiğinde, 21 kilometre gibi az bir yol katetmemize rağmen, herkes uygun bir yere oturdu. Ben de dahil doğrusu yorulmuş ve ayakkabım ayağımı vurduğu için de ayaklarım iyice şişmişti. Komite'den iki arkadaş radyoya haber vermeye ve çay getirmeye gittiler. Bu arada 15 battaniyemizin olduğunu söylemek gerek. Bu sayı ise az. Biz yürüyüşe 28 kişi ile başladık. Akşam, arkadaşlar yürüyüşün birinci ve ilk bölümünün değerlendirmesini kendi aralarında yaptılar, biribirlerine sorular (siyasi) sorarak tartışma açtılar. Arkadaşlar gece 12'ye kadar tartışarak sorulara cevap vermeye çalıştılar. 12'de yatıldı.

2. GÜN: Sabah 8^{10}'da kalkıldı. Akşamdan saat 8'de kalkılacak denildi, on dakika içerisinde herkesin ayakta olması iyiydi. Gece kaloriferler yanmamıştı, hepimiz üşümüştük. Kahvaltıdan sonra saat 9^{30}'da yürüyüş kolu hareket etti. 12 kilometre sonra 11^{30} bir çay molası verdik. Bir kahveydi. Arkadaşlar kahve ve çaylarını içtiler. Saat 12'de tekrar yüründü. Bugün hava oldukça soğuk. İlk başlarda insan bayağı üşüyor. Ama yürüyüşe devam edince insan soğuğu hissetmiyor. Bugün hem daha disiplinliyiz, hem de arkadaşlar daha cesaretli yürüyorlar, topallayanlara da yürümesi gerektiğini söyleyerek moral veriyorlar. Şato Monson'a girdiğimizde saat 3^{30}'u, burada mola vereceğiz. Fakat yer vermiyorlar. Belediye, sağcı bir belediye olduğundan yer vermeyeceğini söylemiş, biz de bir hayli yorgunuz. Belediyenin önünde oturduk, daha sonra belediyenin içine girdik, giriş salonunda yemek yendi. İki arkadaş başka bir yere yatma yeri temin etmek için gittiler. Onlar gelmeden, Metz'den gelen polisler bize sosyal bir binada yer temin ettiler. Oraya tekrar ikişerli sırayı oluşturarak gittik. Belediyeye yakın bir yer. Yerimiz sıcak. Tüm arkadaşların ayakları perişan, insan görünce yarın yürürmü bu ayaklar demekten kendini alamıyor. Benim de dahil herkesin ayağı fena. Kendi aramızda, portakal, elma ve limon almak için 70 Frank kadar para toplandı. Gene yürüyüşün bugünkü kritiği yapıldı ve arkadaşlar erkenden yattılar. Saat 10'da herkes yatıyordu.

3. GÜN: Sabah saat 8'de kahvaltı yaptık. 9^{45}'te yüründü. Tüm arkadaşlar hala düzelmedi. Sabah yürümek biraz zor oluyor. Biraz yürümüştük ki Komiteden iki arkadaşımızı polisler aldılar. Kendilerini epey tutmuşlardı. Saat 11^{25}'de bir kahvede mola verdik.

12'de tekrar yürüdük. Ama insan yürüyünce acıkıyor. 1^{30}'da öyle yemeğini yemek için durduk. Yemek çok çabuk yendi. Hava çok soğuk, ama terimiz soğursa yürüyemeyeceğimizden korkuyorduk. Yemek 10 dakikanın içerisinde yendi. 1^{45}'de yüründü. Bugün ilk olarak bir arkadaş arabaya bindi. Yürüyüşçülerden biri de rahatsızlığından dolayı yer aramak için arabaya bindi. Arkadaşlar biribirlerine moral veriyorlar, direniş ve direnenleri anlatarak yürüyorlar. Bu çok güzel birşey. Hiç disiplini bozmadan, ozan arkadaşın arada türkü söylemesiyle herkes canlanıyordu. Bugün molalar biraz fazla, fakat öyleki her mola 10 dakikayı geçmedi. Hava soğuk, durmak insanı hasta eder. Akşam 6^{10}'da yatacağımız konak yerine vardık. Başım çok ağrıyordu, ben battaniyeyi serip hemen yatmaya çalıştım ve yatmışım.

4. GÜN: 28.1.1984 sabah saat 7^{30}'da uykudan kalkıldı, kahvaltıya 7^{45}'de başlandı. Saat 8^{30}'da buradan yürünecek, fakat kahvaltı ve toparlanma biraz gecikti. Saat 8^{40}'da yola çıktık. Arkadaşlar biraz daha canlı. Bugün yürüyüş başladığında öyle gözüktü, arabalara da kimse binmedi. Gene ayağı yara olan arkadaş bugün biraz bindi. Sayılı iki kişi var, biraz

Devamı 23. sayfada

Hollanda

Hollanda'nın Den Haag kentinde 26 1 1984 tarihinde 3 eylem gerçekleştirildi. Eylemler, arka arkaya ve Serxwebûn taraftarlarının öz gücüyle gerçekleştirildi.

Hollanda'daki gösterilerden bir görüntü.

İlk eylem, sabah saat 10'da Hollanda Parlamentosu önündeki gösteriyle başladı. Parlamento önünde iki idam sehpası kuruldu ve iki kişi sürekli idam elbisesiyle bu sehpada asılı kaldı. 5 kişi de zincire vurularak, eylem boyunca bu şekilde bekletildi. Cuntanın yüzünü teşhir eden pankartlar açıldı ve çok geniş bildiriler dağıtıldı.

Miting esnasında, Hollanda İşçi Partisi milletvekili V. d. Berg (aynı zamanda Avrupa Konseyi üyesi) gelip bir konuşma yaptı. Konuşmasında, Kürdistan'daki baskıları kınayarak Strasburg'da yapılacak olan Avrupa Konseyi toplantısında Türkiye aleyhinde çalışacağını açıkladı. Bunun haricinde kendisine çeşitli mercilere ulaştırması için bir mektup verildi.

Eyleme katılım 90 kişi civarında oldu. Moral üstünlüğü ve başarıyla sonuçlanması bir hayli olumlu oldu.

İkinci eylem, saat 14'ten sonra 50 kişilik bir gurubun T.C.'nin Lahey Büyükleçiliği önünde bir korsan gösteri yapması biçiminde oldu. Elçilik önünde Türk faşist cuntasına karşı sloganlar haykırıldı ve Evren'in bir maketi yakıldı. Eylem sonunda devrim andı içilirken, polisin müdahale etmesiyle karışıklık çıktıysa da eylemciler protestoya devam ettiler. 2 kişi tutuklandı ancak daha sonra serbest bırakıldılar. Eylemcilerin amaçlarındaki kararlılıkları bir hayli moral verici idi.

Üçüncü eylem, akşam saat 19'da 100 kişinin katıldığı bir meşaleli yürüyüş biçiminde gerçekleştirildi. Düzgün sıralar halinde devam eden kortej yol boyunca sloganlar attı, bildiriler dağıttı. Bir hayli ilgi uyandıran meşaleli yürüyüş, kitleden büyük destek gördü. Yürüyüş sonunda konuşma yapılıp devrim andı içilerek eylem sonuçlandırıldı.

Birgünde gerçekleştirilen bu eylemler, epeyce etkili oldu. Basın-radyo ve televizyon geniş yer verdi.

Eylemlerin diğer güçlerle ortak yapılması için bir çok girişim olduysa da sonuç alınamadığından eylemler Serxwebûn taraftarlarınca tek başına gerçekleştirildi. Destekleme maliyetinde Partizan ve TKP, 1. ve 2. eyleme katıldılar.

Atina

BBC Radyosunun verdiği habere göre, 9 2 1984 tarihinde Atina'da bir gurup Türk ve Kürt ilticacı, Türk Hava Yolları binasını işgal ettiler. İşgali sürdüren eylemciler, amaçlarının, Türkiye'deki işkence ve baskıları ve özellikle de Diyarbakır'daki politik tutuklular üzerindeki işkence ve baskıyı protesto etmek olduğunu açıkladılar.

Hannover

19 Ocak 1984 günü 35 kişilik bir gurup Serxwebûn taraftarı, Yeşillerin Hannover parti binasına girerek işgal ettiler. Yeşiller tarafından olumlu karşılanan ve talepleri kabul edilen eylemciler, özellikle basın ve yayın kurumlarının gelmesinde ısrar ederek, bir süre binada kaldılar. En yakın desteği de Yeşiller'den gören Serxwebûn taraftarları, Türkiyeli ve Kürdistanlı diğer sol güçlerden destek alamadılar. Bu güçlerin, genelde takındıkları bu duyarsız ve olumsuz tutumdan ötürü, eylemi yine yanlız gerçekleştirmek durumunda kaldılar.

Basın, radiyo ve TV olaya ilişkin haberlere geniş yer verdi.

Stuttgart

İdam elbiseleri giymiş 20 kişilik bir grup, 19.1.1984 tarihinde Stuttgart DGB binası içine girerek işgal ettiler. Birbirlerine zincirle bağlı olan eylemciler, DGB yetkililerine, Diyarbakır'daki açlık grevi ve direniş eylemini açıklayarak isteklerini bildirdiler. Eylemcilerin belirttikleri istekler: "DGB yetkililerinin olaya ilişkin bir basın açıklaması yapmaları, Af Örgütü ve Kızılhaç'tan da birer kişinin katıldığı bir komisyonun oluşturulup Diyarbakır'a gönderilmesi ve cezaevinde incelemeler yapmasının sağlanması" idi. Bu eylemin yanısıra, gelişmeler çeşitli biçimlerde basına yansıtılmaya çalışıldı.

Stuttgart'taki işgal eylemi büyük ilgi topladı.

DGB, olayı aynı gün basın kuruluşlarına bildirdi. Ayrıca diğer talepleri de yerine getireceğine dair güvence verdi. 27.1.1984 tarihinde yeni bir talep üzerine olay ve gelişmeler basın-yayın kuruluşlarına aktarıldı.

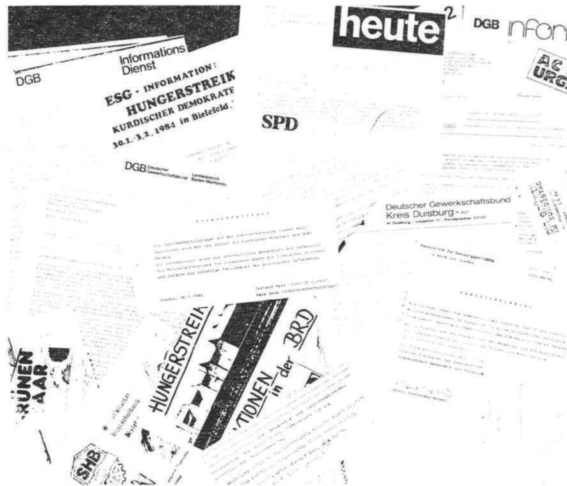
Eylem, sonuçları itibarıyle de demokratik kamuoyu üzerinde bir hayli olumlu etki bıraktı.

Eylem hazırlıkları boyunca Türkiyeli ve Kürdistanlı diğer güçlerden destek talep edilmesine rağmen, bu talep karşısında sorumlu davranamayan bu güçlerin, eylem sonrası durumlarını kurtarmaya çalışması ise, kitle tarafından ciddiye bile alınmadı.

28.1.1984 tarihinde ise 22 kişilik bir grup, SPD'lilerin mahalli seçimler dolayısıyla yaptıkları bir toplantıya girerek, binayı işgal ettiler. Kefenler giymiş ve boyunlarından zincirle bağlanmış olan eylemciler, işkencede şehit olanların resimlerini de boyunlarına asmışlardı.

SPD'li milletvekili Vogel'in katıldığı bu toplantı esnasında gerçekleştirilen eyleme, Serxwebûn, ATİF ve İşçi Gerçeği taraftarları katıldılar. Av. Dev-Genç ise, eylemi desteklediklerini belirttiler.

Eylemciler Vogel'lę görüşerek, bu konudaki taleplerini yinelediler. Vogel'ın, istekleri ve sorunu Almanya İnsan Hakları Komisyonuna götüreceğine ilişkin güvence vermesi üzerine eylem sona erdirildi. Olaya müdahale etmek isteyen polis, SPD'lilerin ona-

Diyarbakır Direnişi ile dayanışma amacıyla gerçekleştirilen eylemlere Avrupa'daki çeşitli parti ve örgütler tarafından gönderilen dayanışma mesajları.

İsveç

İsveç'te de Diyarbakır'da gelişen direnişi desteklemek amacıyla bazı eylemlerin konulması için diğer Kürdistanlı ve Türkiyeli güçlere öneriler götürülmüş ancak bunlar, "gelen haberlerin asılsız olabileceği" düşüncesiyle bu tür eylemlere girmek istememişlerdir. Sonuçta 22 Ocak'ta son gelen haber üzerine böyle bir eylem birliğine razı olmuşlar ve 28 Ocak'ta Birkom-İSTİP ve Kürt Federasyonu ortaklaşa bir yürüyüş tertipleyebilmiştir.

Yaklaşık 400 kişinin katıldığı yürüyüş, fazla bir sorun çıkmadan amacına ulaşmış ve Türk Konsolosluğu protesto edilerek sona erdirilmiştir. Yürüyüş dönüşü kalabalık bir kitleyle TV binası işgal edilerek, Diyarbakır direnişi kamuoyuna bir de TV kanalıyla duyurulmak istenmiştir. TV, istekleri kabul ettiğini açıklamış, ancak eylemi kameraya almak istememiştir. Eylemcilerin terketmemesi halinde polisi çağıracağını da açıklamıştır. Eylemciler yaklaşık 2 saat TV binasında kalınca, polis zor yoluyla onları bina dışına çıkmayı başarmıştır.

Yürüyüş haricinde Serxwebûn taraftaları çeşitli basın kuruluşlarına bizzat giderek eylemi duyurmaya çalışmışlar, İsveç merkez radyosunda da bir program yapmışlardır. Gazetelerden 3'ü, verilen bilgileri yayınladı.

İsviçre

İsviçre'nin Bern ve Cenevre şehirlerinde de, iki ayrı eylem gerçekleştirildi.

26.1.1984 günü saat 3'te Bern Parlamentosu önünde gösteri yapan 35-40 arası yurtsever Kürdistanlı, Dışişleri Bakanlığı binasına girerek kendilerini zincirlediler. Bakanlık sekreteriyle de görüşen göstericiler, Diyarbakır'daki işkence ve cinayetlerin soruşturulması ve cezaevi koşullarının gözlenmesi için bir heyetin gönderilmesi vd. taleplerde bulundular. Bakanlık yetkilileri, taleplerin yerinde olduğunu belirterek, gerekeni yapacaklarını söylediler. İşgal eylemiyle ilgili gelişmeler TV. 1. kanal ve İtalyanca programında verildi. 1 saat süren işgal eylemi, kamuoyu tarafından ilgiyle karşılandı.

İkinci eylem ise 30.1.1984 günü Cenevre'de gerçekleştirildi. Sosyalist Partisi'nin bürosunu işgal eden 30 kişi, taleplerinin kabul edilmesi üzerine 3 saat sonra işgal eylemine son verdiler.

yını alamadığından fazla bir girişimde bulunmadı.

Eylem haberleri, yerel basına yansıdı ve çeşitli gazeteler olaya ilişkin gelişmeleri yayınladılar.

Köln

Diyarbakır cezaevindeki direnişleri duyurmak ve katliamları protesto etmek amacıyla Köln'de de bir dizi eylem gerçekleştirildi. Eylemlerden ilki 19 Ocak tarihinde. 20 yakın Serxwebûn taraftarı Kölnische Stadtanzeiger gazetesi önünde toplanarak yaklaşık bir buçuk saat süren bir gösteri yaptılar. Bir basın açıklamasının da yapıldığı gösteride, çok sayıda bildiri dağıtıldı. Aynı gün, WDR önünde de 3 saat süren bir gösteri gerçekleştirildi.

26 Ocak tarihinde DGB binası işgal edilerek, dayanışmaya davet edildi. Bu eyleme, bildiriye imza atan örgütlerden İşçinin Sesi, KKDK Federasyon, Devrimci Kurtuluş ve Proleter Dayanışma katıldılar.

Daha sonra dört yol ağzının işgal edilmesi planlandı. Fakat bazı gurupların katılmamaları nedeniyle, eyleme ilişkin tartışmalar sonuçsuz kaldı.

8.2.1984 tarihinde ise, Bonn'da arabalı bir yürüyüş yapıldı. Eyleme, Partizan ve FİDEF'te katıldılar. 50'ye yakın arabanın katıldığı eylem büyük ilgi topladı.

Alman basınında Diyarbakır Direnişi ve onu desteklemek amacıyla çıkan haber ve değerlendirmeler.

Frankfurt-Mannheim-Saarbrücken

23 Ocak 1984'te Frankfurt'taki SPD parti binası işgal edildi. Yapılan eylem Frankfurt'taki Serxwebûn taraftarlarınca gerçekleştirildi. ATİF Frankfurt taraftarları da eylemi bir kişiyle desteklediler.

Eylem öncesi tüm güçlere çağrı yapılmasına ve 3 toplantıya rağmen, bu güçlerden bir sonuç alamayınca eylemi Serxwebûn taraftarları tek başına koydular.

Eylemde zorlamalar sonucu SPD'nin bürosu bir basın açıklaması yaptı. Eylem basında geniş yer aldı. Ayrıca Hessen televizyonu da olayı duyurdu.

Eylem, genelde kamuoyu ve kitlemiz üzerinde olumlu bir etki yarattı.

20.1.1984 tarihinde Manheim'de 25 kişinin katıldığı bir kilise işgal eylemi gerçekleştirildi. Dörtyol ağzında bulunan Ludwigs Kilisesinin işgali geniş bir kamuoyu yarattı. 2 gazete olaya yer verirken, ARD televizyonu 1. kanal Landschau bölümü de eylemin amaçlarını resimli olarak gösterdi.

21.1.1984'te de Worms'ta 15 kişinin katıldığı Dom Kilisesini işgal eylemi gerçekleştirildi. Barışçı bir şekilde devam eden eylem, Diyarbakır Direnişinin geniş kamuoyuna duyurulması amacını taşıyordu. Yerel çapta basında yer alan eylem ARD 1. kanalda da gösterildi ve böylece eylem amacına ulaşmış oldu.

Bunların haricinde Saarbrücken de 23.1.1984 tarihinde Yeşillerin il yönetim kurulu bir basın açıklaması yaptı. Açıklamada Diyarbakır'daki son gelişmeler izah edilerek, dünya kamuoyunun dikkatleri bu noktaya çekildi. Ayrıca Yeşillerin, sorunu Parlamentoda tartışmaya açması gerektiği savunuldu.

Yeşillerin Parlamento gurubuna bir dilekçe yazan il yönetim kurulu, birçok tutuklunun Diyarbakır'da ölümle yüzyüze bulunduğunu ve bu günlerde Avrupa Parlamentosunda görüşülecek olan Türkiye sorununda Yeşiller gurubunun etkin rol oynaması gerektiğini belirtti.

Berlin

24 Ocak 1984'te bir gurup (30 kişilik) Serxwebûn taraftarı, Berlin'deki SPD merkez binasına girerek işgal eylemini gerçekleştirdiler.

SPD'nin Eyalet büro başkanı Pfaff'la görüşen eylemciler, Diyarbakır'da Aralık ayı sonlarında başlayan açlık grevine dikkat çekmek ve Diyarbakır'a en kısa sürede bir heyetin gönderilmesini sağlamak amacıyla eylemi gerçekleştirdiklerini açıkladılar. Tüm basın-yayın kuruluşlarının çağrıldığı eylemde, SPD'nin tavrı oldukça olumluydu. Eylemcilere hak verdiğini ve dayanışma içerisinde olduğunu açıklayan Pfaff, Parti başkanına, sosyalist kuruluşlara informasyon vereceğini ve Türkiye'nin Avrupa Parlamentosundan çıkarılması için girişimlerde bulunacağını açıkladı.

Basın ve yayında geniş yer alan eylem başarıyla sonuçlandı.

Duisburg-Bochum

Diyarbakır direnişini desteklemek amacıyla bu yörelerde de çeşitli biçimlerde protesto eylemleri konuldu. Bunlardan birincisi; Kleve'de 24 Ocak'ta yapılan arabalı yürüyüş oldu. Serxwebûn taraftarları ile çeşitli Alman kuruluşları ve insiyatiflerin ortaklaşa gerçekleştirdikleri yürüyüşe 21 araba katıldı. Bir arabadan yol boyunca sürekli konuşma yapılarak direniş çevreye duyuruldu. Yürüyüşe katılanlar şehir merkezinde bir miting yaparak Almanca-Türkçe ve Kürtçe konuşmalar yaptılar. Mitingin ardından yaya olarak yürüyüşe geçen eylemciler, Kleve yabancılar dairesi şefine, Bonn Türk Büyükelçiliği ve Alman Parlamentosuna iletilmek üzere birer protesto mektubu verdiler. Buradan yerel Rheinische Post gazetesinin bürosuna kadar gidilerek, bir basın açıklaması yapıldı ve eylem sona erdi.

26 Ocak 1984 tarihinde 50 kişilik bir kitle (kadın ve çocuklar) ile Bochum DGB binası işgal edildi. 2,30 saat süren işgal boyunca, telex ve telefonlarla çeşitli basın kuruluşları eylemden haberdar edildi. Olay yerine gelen 3 gazeteyle basın toplantısı yapıldı. Bunlar ertesi gün eyleme geniş yer verdiler. WDR radyosu da haberi yayınladı.

31 Ocak günü Diyarbakır'daki tutuklularla dayanışma ve Türk faşist parlamenterlerinin Avrupa Konseyi'ne katılmalarını protesto amacıyla Duisburg'da DGB binası işgal edildi. Serxwebûn taraftarlarının örgütleyip 25 kişiyle katıldığı eyleme, ATİF'den 7 kişi, Savaşa Karşı Savaş adlı Alman gurubundan da 5 kişi katıldı.

Bütün basın-yayın kuruluşlarının haberdar edilmesiyle birlikte çeşitli kuruluşlara da eylem duyuruldu. Daha sonra DGB Duisburg başkanı ve aynı zamanda SPD Milletvekili olan Günter Schluckebier bizzat kendisi basın-yayın kuruluşlarına telefon ederek eylem yerine çağırdı. Eylemi destekledığini ve dayanışma içinde olduğunu belirten DGB başkanı, eylem esnasında yapılan DGB yöre başkanları toplantısında eylem sözcüsüne konuşma hakkı verdi. Sözcü, eylemin taleplerini açıklayarak DGB'nin, Türkiye'nin Avrupa Konseyi'nden atılması konusunda kararlı tavır takınmasını istedi.

Bunun üzerine eylemcilere DGB Duisburg merkezi adına, bir dayanışma mektubu veren başkan, DGB'nin genel merkezine de telefonla eylemi duyurdu.

Başarıyla sonuçlanan eylem yerine gelen gazeteler, sütunlarında olaya geniş yer verdiler. WDR Radyosu da 13 haberlerinde olayı duyurdu. Köln Radyosu Türkçe bölümü de eylem haberini yayınladı.

İlerici-kamuoyunun dikkatlerinin Diyarbakır'a ve diğer cezaevlerine çekilmesi bu eylemlerde büyük oranda başarıldı denilebilir.

Tüm bunların haricinde, Diusburg-Bochum yöresinde birçok alanda standlar açıldı, bildiriler dağıtıldı ve yaygın bir şekilde protesto kartları gönderme kampanyası yürütürüldü.

Kleve'deki arabalı yürüyüşten bir görüntü.

Hamburg

23 Ocak 1984 günü, FDP Hamburg bürosunu işgal eden 100 kişi, Diyarbakır Zindanlarındaki Direnişin sesine destek verilmesini istediler. Eylemciler taleplerinin, FDP yetkililerinin bir basın açıklaması yapmasını sağlamak olduğunu belirterek, Türk faşist cuntasının protesto edilmesini istediler.

Ancak, FDP yetkilileri bu talepleri kabul etmeyeceklerini ve polise başvuracaklarını söyleyerek, eylemcilerden binayı terk etmelerini istediler. Eylemciler ise, eylemde kararlı olduklarını ve istekleri kabul edilinceye kadar binayı terketmeyeceklerini bildirdiler. Bu durum üzerine olaya müdahale eden polis, eylemcilere saldırarak bir kısmını tutukladı.

Basın olaydan haberdar edilerek, gelişmelerin basına yansıması sağlandı. Daha sonraki girişimler üzerine tutuklanan kişiler de serbest bırakıldı.

Bu eylemde de, tüm çağrılara rağmen diğer sol güçlerin katılımı sağlanamadı.

Bilefeld

Diyarbakır Askeri Cezaevindeki savaş esirlerinin direnişine destek olmak ve devam eden katliamlar zincirine karşı, Avrupa kamuoyunu dayanışmaya davet için Bilefeld'de de birçok eylem gerçekleştirildi.

İlk olarak, 24-26 1 1984 tarihlerinde 2 gün süreyle stand açılarak, kamuoyu bilgilendirmeye çalışıldı. Direniş eylemini ve katliamı duyuran Serxwebûn imzalı bildiriler dağıtılarak, yurtseverlerin yanısıra, çeşitli demokratik kuruluş ve kiliselerin protesto telgrafları göndermesi sağlandı. Turgut Özal'a, Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığına protesto telgraflarının gönderilmesi en yaygın şekilde gerçekleştirildi. Avukat, doktor, Af Örgütü Üyesi, Kilise papazları ve çeşitli Alman demokratik kuruluş ve örgütleri bu telgraflara imza attılar.

30 1 1984 günü ise, 5 gün sürecek olan bir açlık grevine başlandı. Serxwebûn taraftarlarının gerçekleştirdiği bu açlık grevine, başlangıçta katılmayan diğer sol güçler, eylemin yarattığı olumlu etki de dayanışma içerisinde olduklarını belirttiler. Dev-Sol'dan bir arkadaş, eylem süresince açlık grevine katılırken, bir Devrimci-İşçi taraftarı da dayanışma amacıyla 2 gün eyleme katıldı. 7 Serxwebûn taraftarı, bir Dev-Sol taraftarı ve bir Alman Demokrat'ın katıldığı açlık grevi, Alman kamuoyu üzerinde de oldukça olumlu etki yarattı.

Uluslararası Af Örgütü Bilefeld sorumlusu, eylemle dayanışma içerisinde olduğunu söyleyerek, sık sık eylem yerini ziyaret etti ve telefonla çeşitli Alman demokratik kurum, kuruluş ve örgütlerini eylem hakkında bilgilendirdi. Volken-SHP ve ESG (Evangelishe Stundeten Gemeinde) Kilisesi olayla ilgili bildiri dağıttılar ve ayrıca ESG Kilisesi üniversite de bir pankart astı. Bilefeld bölgesi ilticacılar komitesi başkanının da içinde bulunduğu bir gurup, eylem yerine gelerek dayanışma içinde olduklarını belirttiler. Eylem esnasında yapılan basın toplantısına DKP'den ve İran TUDEH' den birer temsilci katıldı.

Açlık grevi basın tarafında da yakından izlendi. Basın toplantısına gelen Neue Westfälische gazetesi konuya ilişkin bir yazı yayınlarken, WDR-1 ve West Deutsche Rundfunk-1 Ocak Radyosu da açlık grevindeki eylemcilerle röportaj yaptılar.

Kitleler direnişe bütün benlikleri ile sahip çıktılar.

Danimarka

Danimarka'da bulunan Serxwebûn taraftarları ve diğer bazı sol güçler, 24 1 1984 günü Diyarbakır Cezaevindeki açlık grevini desteklemek amacıyla, Turizm Ateşeliği önünde 60 kişilik bir miting yaptılar. Mitingde, Danimarka Sosyalist Halk Partisi (SF)'den Pelle Voıgt, Radikal Venstre Partisinden Bernhard Baunsgaard birer konuşma yaparak, Türkiye'deki işkenceleri kınadılar ve demokrasinin bir aldatmaca olduğunu belirttiler.

3 Şubat 1984 günü ise, Ekstra Bladet gazetesini işgal eden, 5 kişiden oluşan Serxwebûn taraftarı bir gurup, Diyarbakır'daki direnişi ve katliamları duyurarak, kamuoyunu dayanışmaya çağırdılar. Danimarka'nın iki büyük gazetesi olaya yer verdi. Danimarka radyosu ise, Türkçe yayın servisinde 2 dakikalık yayınla olayı duyurdu.

Gießen

Gießen DGB binası, 30.1.1984 tarihinde saat 10'dan 12'30'a kadar işgal edildi. İşgal, Serxwebûn, Partizan ve Kawa taraftarlarının ortak eylemi biçiminde gerçekleştirildi.

Eylem öncesi çok geniş bir şekilde bildiriler dağıtıldı. Tüm ilerici-demokrat kişi ve kuruluşlarla görüşülerek durumdan haberdar edildiler. Yöre, Kürdistanlı ve Türkiyeli kitlenin fazla yoğun olmadığı bir yer olmasına rağmen, 57 kişinin katıldığı bir eylemin gerçekleştirilmesi başarıldı. Daha sonraları KKDK taraftarlarının da katılımının sağlandığı eyleme çeşitli Alman kuruluşlar da katıldılar.

Birçok kuruluş ve insiyatif de eyleme temsilci olarak katılıp destekleme mesajları verdiler.

Eylemin talepleri ise, Türkiye ve Kürdistan'daki işkence ve baskıları kamuoyuna duyurma ve Diyarbakır'a tarafsız bir komisyonun gönderilmesini sağlamaktı.

Bölgede gerçekleştirilen ilk başarılı eylem olması itibarıyla kitlemizde oldukça olumlu bir etkisi de oldu.

★

Lİ HEMBER QİRKİRİN Û HOVBERÎYA SER BERXWEDANA Lİ GİRTİNGAHÊ BİLİND DİBE BO GELÊ ME Û MİROVATÎYA PÊŞVEÇÛYÎ RE BANG E!

Dengê dîlîyên şer, zîndanên Dîyarbekîr de carek din pêl da. Li hemberê hingavtin û vebirîyên talî nabin, li hemberê cezayên bidarvekirinan û xefkên ser girtîyên şoreşger tên birêxistin, hêsirên şer yên bi salan berxwe didin û ala dest xwe de bi destê hev didin, mîna agahîyên gihîştin me, ji dawîya miha kanûnê wirde, bûn xwedîyê berxwedaneke din a nûh.

Bi kuştina pêşajoyên berxwedanê, dijmin bawer kir ku wê bikaribe hîm û gîyana berxwedana dîlîyên şer bişkêne. Xwe bi hêvîyên vala girêdan û bi vê armancê; kedxwarên faşist li ser girtîyên şoreşger, pîkolîyên tirsdanê û vebirîyê zêde kirin, li dadîngahan payhev biryarên bidarvekirinan dan, girtîyên cezayên bidarvekirinê û ta talîya jînê girtibûn kirin hucrên yeko yeko, pêwîst li ser van zerp û zînat dijwar kirin û çarewara dîtina bi girtîyên din re, ji holê rakiribûn.

Ev agahîyên gihîştin rojnama me û di hejmarên derbasbûyî de me nasê alema giştî kirî agahîyan de, li gel girtîgahan di dadîngahan de jî bi wê bayê û dijwarîyê, hingavtin û nirî çawa zêde dibe, me weşand. Me nasîn kir ku dadîngeh jî heryek bûne hingavtingehek. Me şanî da ku dîlîyên şer di dadîngahan de berxwedanê roj bi roj bilindtir dikin. Li hemberê her babet tehdît û êrîşan, evan jî êrîşê xwesiparan kirin û xwestin wana bi destê xwe ceza bikin. Ev dilxurtî û gir di dilên wan da tim pêketîye.

dawîya rojîya mirinê a 2 ê Êlûnê, ji ber daxwazên dîlîyên şer bicîh hatin, û serkeftin bû dev ji berxwedanê kirin. Ger ev maf carek din bên rakirin, dîyar kirin ku wê berxwedanê carek din bajon. Agahîyên nuha dighîjin me, eşkere dikin ku ev maf yeko-yeko hatin sitandin û pîkolî tim zêdetir dibe.

Piştî talîya meha kanûnê mîna agahîyên gihîştin rojnama me, hêsirên şer bi tewrek dinê, berxwedan ji nûh ve de dajon. Rewşa girtîgahê a nûh wûsa ye:

Heqên ji êlûn 1983ya, ku bi berxwedanê hatibûn girtin, yeko-yeko rakirin, piştî biryara 62 bidarvekirinan li dijî PKK, girtî kirin hucrên yekanî û hingavtin giha taqên vebirîyê, li hemberê van hêsirên şer dawîya mêjûya kanûnê –rast hêj ne dîyare–dest bi berxwedana birçîmayînê kirin. Dema merivên girtîyan roja serdanê diçin girtîgahê ev berxwedan hîndibin, û dirêjî derve dikin.

Girtîgaha de berxwedan dom dike, girtîyên komên Partîzan û Kawa derneketine dadîngahê û ji ber vê sekin rawestîya ne.

Ger merhela rastîyê newê zanîn jî, li girtîgaha gelek şoreşger hatine kuştin, û 7 kes ji wanan jî hatine şewitandin. Grêdana wan bi derve re hatîye birîn, nas nikarin wan bibînin, bona vê yekê agahîyên dighîjin me, cure cure ne.

Mîna agahîyên nasên girtîyan, piştî ku endamê PKK İsmet KARAK, ku di dawa Sûrgiçê de biryara ceza ta talîya jîyanê girtibû, bi pihîn û azînên hingavtinan tê kuştin, hemû girtîyan dest bi berxwedanê kirine. Lê bilî qawîşên xwesiparan.

Dema roja serdanê nasên girtîyan çûne girtîgahê, girtî nehatine serdanê, lê qîr kirine ku berxwedanek dajon û alîkarî xwestine. Ser vê bangê meriv û nas, li pêşîya girtîgahê li derve dest bi berxwedana birçîmayînê dikin. Lê hêzên mêtinger wana bi darê zorê dipeşkilênin. Li livbazê de li nav wan û mêtingeran de şer û têkilî destpêdike, 5 ji wanan tên girtin, piştî hingavtin û çavtirsandinê, tê gotin ku carek din hatin berdan.

Kesên rûçika cunta faşîsta Tirk ji nêzîk de nas dikin, gelê me yê ku sotîya qirkirinan dilê xwe de dibhîze, bi maf ji jîna girtîyan tirs digre.

Merivên girtîyan ku nasên xwe nabînin, û zilm û pîkolî tim diçe ser wan zêdetir dibe, ev rastîya hana şirîkî tênin zman. Bi dehan merivên girtîyan telgrafên protestoyan şiyandine berpirsîyar û sazîyên sazûmanê, û xwestin peyvîn bi wanan re çêkin, lê ev tevgera wan bi zorê tê seknandin.

Rojnama me, ku bûyer û pêşketinan ji nêzîk dişopîne, agahîyên bên wê cîh de nasê alema giştî bike.

AGAHÎN Jİ KURDİSTANA ROJHELAT Û HİN PÊŞKETİN

Ji salane sîxur û qereqola-pêş a emperyalîzmê li Rojhelata-Navîn bûye û bo mafên di vê xetê de tewrîn kirê, ser gelan pîkolî û mijandina bêsînor bicîh anîye dîktatorîya şahê Îran, bi tekoşîna berxwedana gelan dahilweşîya.

Di talîya tekoşîna gelan ku li hemberê pîkolî û kedxwarîya netewî û civakî berrabûn, bilî her babet çarawara emperyalîzmê, sazûmana şaxê emrîkî xwe ji pejilandinê nekarî xilas bike. Bi salan, tekoşîna ji hêla hin biran dihat meşîndin xwe bi koma hirs û gîra girsên gelan kemiland û qulibî peqîneke. Seratên rizî yên dîktatorîya sazûmana şah, yên zerp û nirtirin yeko-yeko bi erdê re bûn yek. Dema pêlê şoreşê yên gelên berxwe rabûne, bingehên emperyalîzmê û nokerî wî dîktatorîya sazûmana şah derizandin, tirsa paşverûyên herêmê jî zêde bû. Avakarê emperyalîzmê USA, dema dît ku mafên wan a sîstemê di Rojhelata-Navîn de dihejin, şax û merhelên nûh ji xwe re gerîya. Xwerû ye, ji hêla stratejîk Tirkîye, ji hêla qereqtera dîrokî, civakî û ji ber tengasîyên bingehîn yên heyîn bêyî meriv li şaxek bigerê, burjuvazîyê Tirkê noker û serekê wê Kenan Evren, ji bo tiştek wûsa ji mêj amade bûn. Bi Tirkîyekî bin sazûmana cûnta faşîst, valayîyên şax afirandibû, dihat dagirtin. Ji hêlê din piştgirtin girtê sazûmana Saddam jî wê leza şoreşa Îranê bida rawestandin, qelskirin û biba tempon bona parastina Basra re rolek bileyîst.

Lê hesap hevnegirt. Pir derên xopanê de tekoşînên netewî û civakî behtir pêşketin. Brûska Rizgarîya Netewa Kurdistan agîrt girt, şoreşa Filistîn planên emperyalîzmê di merhelê de rawestand. Li hemberê tekoşînên şoreşan ku emperyalîzm badane û tehdît dikin, emperyalîzm jî –ji hundir û derve– êrîş û tehdîtên xwe dijwartir kir. Lê pêşketin ne mîna daxwaza emperyalîzmê pêkhatin û rewş qulibî li hember wan. Îro jî, emperyalîzm ger li Îran û ger di pirsgirêka Rojhelata-Navîn de, ketîye nav tengasîya aborî û rêzanî (siyasî).

Hilma şoreşa Îranê hêj ji holê ranebûye. Lê ji ber pirsên hundurî û êrîşên emperyalîzmê wir û virde bêbingeh diheje, dilerze û dixwaze bi vê ûştê (awayî) qurna feodalîzma paşveçûyî jîngar bike. Nemaze, pêşxistina şoreşê de pir babet hêz cîh girtibûn, lê hêzên jîn dikiran bona karbidestîya rêzanî bidestbînin, rêxistinkarîya rast, stratejîk û teqtîqên rast bîre nekirin, ittîfaqên hundur û derveyî saz nekirin, bona vê yekê jî pêşajo kete destên melle û burjuvazîya xwe rêxistin kiribû. Çînên navber, ku bo mafên çînayetîya xwe tevger dajotin, girsên gel piştxwe de dakişandin. Melleyên bi navê va çînan karbidest girtibûn, di demajoyê de muxalifên xwe qels kirin, pûçkirin an jî bidestên xweve anîn. Hin hêz jî, ji ber nekarin li hemberê sazûmanê rêzanîkî bigirêdan bajon, ew ji xwe ji vê dawîyê xilas nekirin. TUDEH ku qurbanê polîtîqa bihevrexebatdarîyê bû, ji dîroka rêzanî, bi rewşa neyê dîtin tune bû.

Pêşketinên li Kurdistana Rojhelat jî, ji nêzîk de girêdayê pêşketinên gelemperî ne û keda vana ne.

Li vê liqa Kurdistanê jî (mîna birê din), karbidestîya bîyan serê sedsala ye pîkolî û kedxwarîya xwe bicîh kirîye. Ev liqa Kurdistanê jî, civakî rêzanî û çandî paşve hiştine, zilm û nîrên derî qurnê hatina li vir jî bikaranîn û pêşketina wê a hemdemî hatîye çeper kirin.

Belê, bilî her babet bikaranînên zerp û paşverûkatîyê, kesbûn hinda nebûye, Kurdbûn û mêrxasîya Kurdîbûn hêj li ser linge. Ger bi rewşa kevnare jî be, Kurdayetî û Kurdistanvayî jîgarîya xwe didomîne. Ev rewş bi pêşketina tekoşîna girsan li Îranê behtir zexm bûye. Kurdistana Rojhelat cîhê xwe di tekoşînê de zû girt (lê ji berxweve), bo ketina dîktatorîya şah wezîfên girîng bicîh anî. Dema şoreşê de, gelê me her bajar, qeze û gundê Kurdistana Rojhelat kire kozên şoreşê û gel zû xweda tekoşînê.

Dema tekoşîna gel bilind bû, otorîta sazûmana şahê emrîkî li Kurdistanê bêkeys bû û rewşeke baş berçav bû, PDK-Îran fersend girt û ji ber pir sedeman gel paş xwede kişand. Pêşketina tekoşînê de rol negirtê, di nav gel de xebatên şoreşgerî nekirê ev hêz, tekoşîna gel bi rewşa mijandinê bo mafên xwe yên burjuva bikaranî, û telef kir. Ev pêşenga burjuva, ji ber rewşa xwe a çînî nedikarî daxwazên gelê Kurd bo mafên netewî û demokratîk bicîh bêne. Û rewşa heyî, nekarî baş feyde bigre. Lew, ne hêzik ji nav gel bû, alîkarîya gel rastî nedigirt, nedikarî rizgarîya netewî û civakî bicîh bêne. Tenê bo mafên çînayetîya xwe yên teng dixebitî.

Di dema me de şerên rizgarî yên netewî bin pêşenga proletarya da diçin serkeftinê. Birekî şoreşên sosyalîstîn. Bilî ev rastî ji serî de dihat zanîn, PDK-Îran pişta xwe da sosyal-demokrasîya Awrûpî, li hundur xwe bi feodalan re girêda û tekoşîn ajot. Bivî awayî, tekoşîna netewî û demokratîk a gelê Kurdistana Rojhelat, li hundir ji bengehên çînîtîya xwe dûrket, li derve ji hevalên xwe qutbû, û kete bin xizmeta paşveçûtîyê.

Gelê Kurdistana Rojhelat ku ji xewa kûr a salan hişyar bibû û bo rizgarîyê serpê rabibû, îro hêdî hêdî paşve gavan davêje, bê hêvî lê bi hêrs xwe dikşîne kozên xwe. Rewşa wî mîna, dema ku buharîde baran dibare û kin av ser erdê dikeve ye. Ji heft ta heftê salî çek bidest girtê, salek serxweşîya azadîyê dîtê gelê Kurdistana Rojhelat, mîna xewnek dîtî, bûye. Lew her tişt yek kêlîyê de çêbibû û derbas bû.... Şûna tirhê rizgarîyê yên ciwan dilreşî û dilfirehî birêket. Îro gel her tişt dikşêne dilêxwe, lê ji hundurê xwe dikele.

Piştî pêşajoya burjuva tekoşîn kire zikakên teng pê de û bi paşveçûtîyê re bihevrexebat ajot û sazûman êrîşên zeftkirinê ser Kurdistanê pêkanî, gel ma dinav du agiran de lê bê serek. Gel bi serê xwe tenê nedikarî hêj pêşve here. Di rewşeke wûsa ne dizanî xwe bidest bide an ne; divî bû şer bike an ne, kin bê gotin nedikarî biryar bide û hêdî hêdî kozan terkkir û xwest bi vî awayî xwe biparêze.

PDK-Îran ku bi vê bingehê piştgirtîya gel hindakir, sist û teng bû, qermiçî û kete bin hîmaya feodalên paşverû. Pir merhelên bindest bûn hatin hindakirin. Şûna livbazên girsan, ket nav livbazên kesanî, –kîjan bo şoreşê feyda naynin–. Ger gel dilxwe de dilxwaz jî be, ji ber girêdanên partîyê, alîkarîyên aktîf nade. Ji hêla din, cîhê ku PDK-Îran xwe civandîye, otorîta feodal û pîkolîya wan ji her alî îro tê jîngar.

Cîhên ku PDK-Îran xwe danîye û stratejîke, yek ji wanan jî Somabradost e. Ev mintîqê, derhêleke ku hêj mêtinger lingê xwe baş navêtinê ye. Welatperwerîya Kurdîyatî li vir zexme. Lê belê li vir jî, feodalên Kurd yên ku bi sedsala bi dijmin re xebatdarîyê dikin, karbidestin. Îro ji va axayên herbê yên tên zanîn, evin; Cîhangîr Axa, Saner Mamed û Tahirxan Axa ne. Ev paşverûkên ser gel pîkolî didamizênin û gel mîna dîlîyan ji xwe re dixebitênin, bi sazûmanê re ji yekîtî dikin û bi milyonan lêdixin. Otorîta xweyîcîh destê va axayên herbê ye. Di va rojên talî de, sed pêşmerge yên ku ev nîr vêca hedar nedikir, refên PDK-Î berdan û vegerîyan malên xwe.

Ji ber zînata dewlet û otorîta xweyîcîh jîna gel pir zehmet bûye. Mercên bingeh yên tên xwestin, yên gel mîna ard, çeltûk, şekir derman hwd. pir tişt ji holê rabûne, an firotina van qedexe bûye. Tiştî hebin di bindest de bi 5-10 qet buhatir tên firotin. Qerna derxistine, heceta bindestfirotinê ye. Bê qerne tiştek nikare bê kirîn. Ev jî mehek carek didin û bisînor tiştê lazmatîyê dikarin bên kirin. Cîhên kar hatine girtin, buhatî û bêkarî pir bilinde. Dema mirov nexweşîya herbê jî serdebike, tê dîtin ku jîyan nikarê bê kişandin. Nexweşîya aborî û civakî pir dijwar e. Civak dihilweşe û jihevdibe. Talîya wan de, rewş li Kurdistanê bêamantir dibe. Pir tiştên li Kurdistanê bi herbê nayin helkirin, dixwazin bi pîkolîyên aborî û azînên wûsa serrast bikin.

Pir nêzîkte dinavberê sazûmanê û melleyên Kurd "carek din mîna şûr û polîtîka bahev bên danîn civîneke xwesiparî" xwedestdar çêbû. Tiştên ku ji herdûwan yek hel nake, yêdî wê helbike. Bi sedsalane ev polîtîqe li Kurdistanê bêrûroje; pêşî tebeqekî cehşe efendî wê bê kirîn, piştra mîna derencê zeftkarî wê bikemile!

... Talîyên civînê wûsa ne:

1- Melleyên Kurd li mizgeftan bikaribin waazên bi Kurdî bidin.

2- Welgirtina cilên Kurdî qedexe nabe.

3- Kurd di kargehan de wê bikaribin kar bikin û Kurdî bipeyivin.

4- Her Kurdê li hemberê sazûmanê bû, ger xwe bidest bide wê azad bibe...

Avaya tiştên ketin weşanên cîhanê û di rojnamên Tirkîye de bi tîpên renge-gir; "Îran, otonomî da Kurda" hat weşandin, ev "biryarên bêhampa!

Feodalên Kurd, serekên eşîran, şêx û melle di dîrokê de tim, bo karbidestîya bîyanî nokerî kirne û bûne bingehên mêtingerîya li Kurdistanê pêşvediçe, tê ajotin. Îro jî li Kurdistanê, ji eynî kanîyê derketên bihevrexebatdarên burjuvên feodal û hêzên burjuvên piçûk, nokerî û cahşîtî bi siha "partîkarîya" xaponek, ev leyistok dixwazin bileyzin. Lê bedîhawa ye! Proletarya Kurdistan bi rêxistin û hêza xwe rolê xwe a dîrokî ku ser ketî dileyze û xwedîyê doza xwe dibe! Ev maf û wezîfa wî çînî ye. Tu hêz nikarê wî ji bicîhanîna vê wezîfa dîrokî, bide rawestandin!

E.B.

ŞİRNEQ JÎ NÛHVE DE HAT VEGİRTİN!

. . . Li derdora me Şirneq erdên çinînê pir kêmin û hêl çîyagere. Kanîya debarê a pêwîst karên pezûdewarane. Tu cihê kar ji hêla dewletê nehatîye vekirin, û xebata di kargehên ocaxên komirê de jî hatîye rawestandin, ji ber vê, derdora me de bêkarî gihaye taqên bilîndî bêsînor, û belengazî û bêmalî pir dorfirehe. Ji ber talîyên tesîra tevgera Kurdistana Başûr, di vê derdorê de welatperwerî zexm û xurte.

Gelê vê derdorê berî 12ê Êlûnê, birek jî be, dikarî debara xwe bicîh bêne. Buhrana aborî û ku dewlet berbizora 12ê Êlûnê ve bir û cunta a ku dixwaze vê buhranê ser milê gel ve bikşêne, rojbiroj parek ji girêdana jîyana gel qutdike û wana berbi terkê mirinê ve didehfîne. Berî nuha, kesên di ocaxên komirê de kardikiran û birek ji gel yên ku kargehên ocaxan dişixulandin, debara xwe ji vir pêkdianîn. Bi hatina cunta pêre, bi biryarekê, ocaxên gel dişuxlandin hatin girtin. Karker destevala vegerîyan ba zarûzêçên xwe yên birçî. Îro dewlet tenê du ocax dide şixulandin. Di va ocaxan de li gel nokerên xweyîcîh û bihevrexebatdaran bi piranî karkerên gilîkar tên xebitandin. Bi vî awayî cunta faşîst ji xwe re bingeha piştgirtê civakî sazîdike.

Bikaranîna cunta faşîst a din jî eve ku, ji tirsa pêşketina muxalefeta gel bin navê çek lihevdanê, destpêkirîye, gel malrût û talanbike ye. Ji dema cunta hatî serkar ta niha, di derdora me de sê caran bin siha vê navdanê, operasyon dameşîyan. Tevgerê seravêtinên pêşemîn de, tiştê buha yên malan de, yên ku tên barkirin sitandin û birin, û ser zerînên jinan û keçan bi eşkere dest danîne, ev kirin. Seravêtinên duwemîn de, bi piranî gelê hêlê ji hingavtinan derbas kirin, dadan girtîgahan, bi rojan wana birçî, tî û bê cixare hiştin, dakû bi darê zorê, hemû tiştên dewlet dibêje bicîh bênin. Serleşkerê navendê Îzzet ev gotina hana li pêşîya girtîyan kir; *"em dizanin çekê we tunene, lê belê heryek wê çekek an jî buhatîya çekekê pere bêne, ta ku ev newin em tukesî bernadin."* Servê gotina wî, birek ji gel yên hatibûn lihevdan û girtin, heywanên xwe, hinek cilûlivînên xwe firotin, hinek bi faîz pere deynkirin, û an buhatîya çekekê pere, an jî çekek kirîn û dan dewletê, dakû bên berdan. –Bi gelamperî ev çek ji komîsyonkarên dewletê tên kirîn– Kesên ku tu îmkanên wan nebûn, hinek ji wanan hatin girtin, hinek jî ketin nav rewşa firartîyê. Seravêtinên talî de; hejmareke mezin –2000 kes– ji leşkerên qomando ji Batmanê anîn û bin sereketîya serleşker Ahmet Karabela, ku cunta berî mehekê şîyandibû alaya derdora me, ev hêz; navça bajarê Şirneqê du roj vegirtin. Ev hêzên hana, dijbehê hêzên ku emperyalîzm li hemberê tekoşînên gelan bikartêne û bi teqtîqên dij şoreşgerî hatine hînkirin. Hezaran mirovên li bajêr, dibistanan de, mizgeftan de û qereqolan de lihevcivandin, li bajêr de derketina kuçan qedexe kirin, derketina ji bajêr qedexe kirin, hatina nav bajêr re rê vekirî hiştin. Domana va herdû rojan de, bajêr bo gundên dorhêlê bû xefik. Ji şênîya li dibistan, mizgeft û qereqolan de lihevcivandibûn, dîsa çek xwestin. Dema şênîya çekê wê nebû, xwest rewşa xwe a rast dîyar bike, serleşkerê harûdîn bûyî pêşîya bi hezaran de *"dayka min yek, bavên min hezarin. Kurda birakê min kuştine, bila li min jî bixin."* got û leşkerên xwe êrîşî ser gel kir. Ev êrîşa harûhov têkilî qêrînên gel bû, û dilê herkesî de tirs û bizdana vebirîkê afirand. Piştra ev hêzê operasyonên xwe gundên derdorê de zêdetir kirin û hovberîya xwe a zînat domandin. Gundîyên ku vegirtin û hovîtîya li bajêr bihîstibûn, dîtin ku hêzeke mezinî leşkerî êrîşî gundan dike, herkesê dest û lingê wan digirt, gund berdan û xwe kişandin çiyan. Gundan de tenê jin, kal û zarok mabûn. Dema hêzên leşkerîyên yên mêtingeran gundan de mêr nedîtin, mîna ku garan û kerî bahev didin, zarok û kalan lihevdan û xwestin hemûwan bibin alaya leşkerî. Kalên pêşîya leşkeran dûqofî buyîn û zehmet rêvediçûn, daykên ku gedekî xwe ser pişta xwe yê din ber singê xwe hilgirtibûn, grînên dayîkan yên ku ji tirs û bizdehînî nekaribûn firsend bigrin, zarokên xwe ji dergûşan bixwere bênin û rewşa qêrîn û grînên zarokan, bi rastî dilkeser, –kovan û– birajtî bû. Tim ev bûyerên hana perçek ji hovîtîya mêtingeran ku di gundê A..., gundê XB..., gundê B...., û gundên hwd., de dihat dîtin bû. Herkesê ev hovîtîya hêzên mêtingeran ku di gundan de afirandin dîtî, û bikaranînên derîmirovatî şopand, bi rastîya tûj û tahl carek din têgihîştin ku, çuqas dijminên gelê Kurd, bêşerefin û neyarê mirovatîyê ne, carek din fahmkirin ku ev dijmin çuqas ji rûmetî û mirovatîyê dûrin. ...

. . . Em, gelê derdorê van pîkolî, zînat û nîrê jîyan dikin, û wana baş nasdikin û dijmin dixwaze bi me bide qîmkirin ku em rêya vê mirinê bihilbijêrin. Lê em vêna red dikin. Em bawer in ku, rêya rizgarîyê tenê bilindkirina tekoşîna xweyî rêxistine...

Dilxwazekî SERXWEBÛN

SAZUMANA FAŞÎSTA MÊTİNGERÊ TİRK Û PİŞTGİRTÊN WÊ, DİJMİNÊN ŞÎRİKÎ YÊN GELÊN KURDİSTAN Û TİRKÎYE Û HÊZÊN SOSYALÎZMÊ NE!..

Rewşa Rojhelata-Navîn a jîngar, çuqas diçe tengezartir û nebaştir dibe. Rola Tirkîyê û hazirîyên li vir pêktên, behtir dibin behsên berhevdan û mijûlîyê.

Ji alîkî, bona hîmdarîya hêza vegirtin û şer a ordîya Tirk tê xebitandin, bi vê ramanê çekên nûjen û firokên-şer tên kirîn, alîyê din resmî hat daxûyanîrin kû, beyî faktorên çeper girtinê û rêgirtinê, wê Tirkîye jî hêla USA bi hesanî mina binkên cîhê êrîşan, bo serve avêtinên xwe re bikar bêne. Dîsa, di vê navberê de, nav serîde serekê cuntayê Kenan Evren, lê hemû berpirsîyarên faşîstên Tirk û nûnerên rejimên Rojhelata-Navîn yên noker, refek ji civîn û bihevpeyvînan pêk hatin. Piştî civîn û hevpeyvînên ser pirsgirekên Libnan û Filistîn, ser şerê navbera Îran û İraqê û talîyên ji vê derketî, li Rojhelata-Navîn de pêkhatin pêde, ger hemberê Sûrî û Tevgera Rizgarîya Filîstîn, ger jî dijî Kurdistana Başûr, rêzek ji planên wan dûhev hatin bikaranîn. Paşverûkatîya dinê, bona dirêjkirina jîyana xwere behneke kûr bikaribe bikşêne, bitirs ev hevdîtin û hazirî pêk û pêş kirin, û bi vî awayî bala alema giştîya cîhanê, carek din zîvirandin ser vê qada germîn.

Piştî serekê cunta Evren ji Urdunê vegerîya, got: "Bihevre girêdanî hatîye taya jihev bûne, her kêli dikarê qutbibe. Herema me de, dikarin hin bûyerên nedaxwaz, biafirin." Evren dîyar kir ku derheqê PLO û Rojhelata-Navîn de, bi Urdunê re, yek bawerî dişopînin. Axafa xwe bivî awayî domand;"Ger bona dawî pêanîna şer li nav berê welatên din, alîkarî hawce be, Tirkîye herdem amadekare." Bi va gotinên xwe, karên ku Tirkî ser pişta xwe barkirîye, bi rewşekî zelal danî pêşîya çawan.

Talîya vegerîna Evren ji Urdunê, rojnamên mêjuya 16.12.1983an nivîstin ku,-lihevhatinek bo firokên şer F-16 îmzebûye û şîyandine USA. Mîna agahîyên ji rojnaman, biryara ji 31ê tebaxê virde ser dihat peyvîn, 9ê kanunêde hat hişkgirêdan û berî sazumana Özal bê sazîkirin, USA re hat şîyandin. Ser bingeha vê bîryarê, wê Tirkîye ji USA 160 F-16- Firokên şer bikire, ji vana 8 ji USA bên, 152 mayîn, bi cêkirina şirîkatîya USA-Tirkîye, wê li Tirkîye bên çêkirin.

Berî, demeke dirêj ser agahîyên F-16, ku rojnaman de dahilmî bûn, derbasnebibû, vê carê jî di rojnaman de agehîyek şûngirt ku, wê rakêtên Cruise yên USA, li Tirkîye bincih bibin. Mîna vê plana Washington amade kirî, bilî Tirkîye, ev Rakêtên Cruise wê li 5 welatên din jî bincih bibin. Lê, bi taybetî piştî agahîyên derheqê raketên Cruise hatin sehkirin pêde, ev - agah ji hêla nûnerên Tirk û USA hat derewînkirin û xwestin tewra alema giştî nermîjîbikin.

Helbet, berhevdanên derheqê F-16 û rakêtên Cruise, rast û rast pirsgirekên derheqê "Hêzên Lez"în û bikaranîna bincihkê Încîrlik ji hêla USA a bi resmî, ji nuve de anî ber pirsên rojemîn, û Tirkîye li hemberê temaşeyên pirs tijî, yên cîhanê, ma.

Bêyî hewce bi veşartinê hebe, bi rewşekî eşkere, tê zanîn ku li Rojhelata Navîn hazirîyên dijwar bona şer, tên jîngar. Dema planên emperyalîzmê her carê ji ber berxwedana gelan bi fîasko dawîpêhat, Îsraîl û rejîmên noker yên din kêmasî di parestina menfeatên wan de şanî dan, pêwîst nekarin pêşketinên li Kurdistanê, ku cîhekî berxwedanê a girîng li heremê ye, rawestênin û ev bûyer, bo emperyalîzmê çuqas bê gotin tehlûke damizand û pirsgirêkên bingeh roj bi roj girantir kir, bixwe re hazirî û komployên emperyalîzmê û paşverûkên xweyî cîh yên lezîn dibin û zelal tên dîtin, anı. Qoza zexm a emperyalîzmê di herema me de, bi 60 hezar kesan ordîya Tirke, ku eşkeretir destpêkirîye bo vegirtinên xwe hazirîyan bicîh bêne. Rojnama me ji ber hin bûyeran, lê bi firehî talîya revgera vegirtina Kurdistana Başûr ji hêla ordîya Tirk ser va rastîyan pir caran nivîst. Ev pêşketin bawerîyên me û dîtinên me carek din serrast dikin. Mîna me hingî jî nivîstî, dewleta mêtingera faşîsta Tirk û ordîya wê, ne tenê bo gelên Tirkîye û Kurdistanê, lê bi temamî hazirîya xwe li hemberê Rojhelata Navîn û sîstema sosyalîst dike û ji ber vê armancê îro Tirkîye qulibandine depoya çekan û qarargehekî şerê.

Karbidestên generalên faşîst, bona rexne ser leyîstokên wan yên hilbijartinan nebin, berî sazûmana nûh bê serkar, biryarên xwe bi lezûbez derxistin, û di vî barî de hemû hazirîyên xwe bo rolên xwe yên êrîşan ku bileyizîn temam kirin, dakû bikaribin, pêre jî, sazûmana nûh ji rexnan û berhevdanan biparêzin; ev xebata xwe jî îhmal nekirin.

Mîna hemû cîhan ji nêzîk dibîne, niha tirkîye, bi "hêzên lez"în, bi bincihên şer yên USA; bi çekên nuh bi bilî hat derewînkirin, bi bicîhkirina rakêtên Cruise yên ku wê hêj çêbin, li hemberê Yekîtîya Komarên Sosyalîst yên Sovyetistanê û li hemberê gelên heremê, bi rewşa unsura tehdît û êrîşê hatîye derxistin. Ev rastî, baş dîyar dike ku çawa gelên Kurdistan û Tirkîye li hemberê kevneperestîkî û dijminekî navnetewanî-har, şer dikin. Ev rewş îspat dike ku, bi vê rastîyê, ev dijmin, neyarê gelên heremê û sosyalîzmê jî, bi hevre ye. Nemaza, weşana organa resmî ya ordîya sor ya Sovyetê "Stêrka Sor" jî, derheqê plana bicîh kirina rakêtên Cruise li Tirkîye axaftek daxûyanî kir. Axaf bal kişande vê pirsê û gotine: "Mosqowa wê vêna qebûl nake".

DAWÊN PKK DE BİRYARA 145 BİDARVEKİRİNÊN DİN!

Di dadîngahên mêtingerên faşîst dihat dîtin dawên PKK de, li gel ji alîyê dadîngahê biryara 62 bidarvekirinan hatin girêdan, du dawên din de biryara 145 bidarvekirinên din jî hate xwestin. Bona dîlîyên şer yên PKK hê di destpêkê de biryara mirinê eşkere dikin, di dadîngahên mêtingerên faşîst yên cunta de, payhev daxûyankirin kirin û xwestina biryarên bidarvekirinan, hercarê ji hêla dîlîyên şer yên şoreşger û girsên gel, bi protesto û şîaran tên lihember derketin.

Hêsîrên şer, yên di eywana dadîngahê de, girêdana xwe bi partî û gel re bê tirs qêrîn dikin, di dadîngah û girtîgahê de li hemberê hingavtin û pîkolîyên tim zêdetir dibin de, şanî kirin ku şopkarên mêrxas a serpêhatîya berxwedana PKK ne û dibêjin; cezayên mirinê, hingavtin û lêdan ji hêla kesên bo mafên xwedî rûmet û xwedî heq tekoşîn dajon re, rastî ev tewrên hana îspatên dîyarin ku çawa dijmin binkeftin dibe, har û dîn dibe ye.

Çend mehên talî de, di dadîgahên qolonîalîstê faşîst de dihatin dîtin dawên PKK de, biryarên daxûyan bûn wûsa ne:

DÎ DAWA PKK A BATMANÊ DE 84 BİDARVEKİRİN TÊN XWESTİN!

Di dadîngaha leşkerî a bin serleşkerîya girêdana awarta qolordîya heftemîn de, sekne dibû dawa PKK a Batmanê de, bona 84 kesan 155 caran bidarvekirin tê xwestin.

Di dawa PKK a Batmanê ku li Dîyarbekir tê dîtin de, 313 kes hene. Kesbûna, 84 mirovên derheqê wan de bidarvekirin tê xwestin hêj baş dîyar nebûye.

DAWA PKK-HÎLWAN Û SÊWREKÊ A TALÎ DE 61 BİDARVEKİRİN TÊ XWESTİN!

Di dadîngaha leşkerî li Dîyarbekir tê dîtin, dawa PKK a Hîlwan û Sêwrekê de, dadgerê leşkerî ji 108 kesan derheqê 61 kesan de biryarê darvekirinê xwest.

Di sekna 20ê kanûnê 1983an de çêbû de, dadgerê leşkerî îddîanama ji 18. kanûnê xwend û derheqê 61 kes, bidarvekirin daxwaz kir. Kesên derheqê wan de bidarvekirin tê xwestin evin: İsmail Ahnaz, Celalettin Ahnaz, Lami Agirman, Kemal Aktaş, Ali Agirman, Mahmut Aydin, Ahmet Altînyüzük, Halil Ağîraç, Mahmut Agıraç, Veli Agiraç Abdulkadir Atim, İzzet Baykal, İrfan Babaoglu, Ramazan Çat, Mehmet Çat, Ali Çobanyildiz, Nurettin Çatlak, Hasan Demir, Celalettin Delibaş, Eyup Demir, Mustafa Delen, Abuzer Dehşet, bozan Gultekin, İrfan Güler, Ramazan İlhan, Mehmet Kancak, Hamit Kandal, Muzaffer Kevci, Salih Dodanli, Mehmet Dodanli, Bekir Dodanli, Mehmet Dodanli, Seydi Dodanli, Abdulkadir Dodanli, Hasan Man, Kadir Manav, Salih Ogaç, İbrahim Halil Öcal, Ramazan Ödemiş, Fuat Ökten, Suleyman Pertav, Mehmet Sabali, Halil Kayan, Ramazan Ülek, Fevzi Yetkin, Mustafa Yetkin, Guli Basmaci, Saadettin (Sadun) Sevgat, Mustafa Yüksekyayla, Remzi Geyik, Osman Gültekin, Budak Karamanli, Kazim Kiliç, Celal Kiliç, Ali Kiliç, Cevher Kandal, Emin pertav.

Di îddîanama dadgerê leşkerî ku ji 49 rûpelan pêkhatibû de, bilî wan di derheqê 24 kesan bi kêmasî heryek 11 sal, derheqê 15 kesan navbera 5 û 10 salan, derheqê 8kesan navbera 3 û 5 salan ceze girtî hiştina giran hate xwestin.

DAWA PKK A ELEZÎZÊ DE 6 KES CEZAYÊN GİRTÎMAYÎNÊN BABETÎ GİRTİN

Dawa PKK a Elezîzê ku li dadîngaha leşkerî a girêdana awarte Elezîzê de dihat dîtin de, 6 kes cezayên babetî girtin. Dawa bi 16 kesan de, 10 kes ji ber kêmasîyên delîlan hatin berdan.

Mîna ku sereketîya girêdana awarte dîyar kirî, kesên derheqê wan de ceza hatî dayîn, evin:

Engin Karaaslan 13 sal 4 meh, Mahmut Aker 5 sal 6 meh 20 roj, Muharrem Karagul 3 sal 8 mih 13 roj, Nuri Işik 6 mih 20 roj, Turgay İşik 6 meh 20 roj û Mehmet Özçelik 5 sal 6 meh 20 roj.

Di vê dawê de "berbidadîngeh dibûn": Devrim Akdeniz, Ertan Karagöl, Akman Gedik, Hasan İşik, Abdurrahman Yildirim, Hayrettin Kiziltaş, Mehmet Bilir, Huseyin Yuce, Mehmet Bingöl û Yakut Bingöl, ji ber kêmasîyên delîlan hatin berdan.

DAWA PKK A QERSÊ DE DU KES, CEZAYÊN GİRAN GİRTİN!

Dadîngaha leşkerîya yekemîn a girêdana awarta qolordîya nehemîn de tê dîtin, dawa PKK a Qersê de du kes heryek 6 sal û 8 meh, cezayên giran girtin.

Bi bawerîya ku li dora Qers û Ardahanê propexendekirine, endamê PKK ne, ceza kesên girtin evin: Selahattin Yavuz û Kerem Akbaş.

Kürdistan Halkının Yaşamından . . .

Baştarafı 6. sayfada

nelttik. Gençlerden birisi: *"evi bekliyoruz, bizi istemeyenler var gelip evimizi yakabilirler"* cevabını verdi. Bu cevap temelinde gençlere ikinci sorumuz şu oldu: **Peki sömürgeci Türk devletinin her alanda halkımıza karşı bir saldırıya geçtiği böylesi bir dönemde, bahsettiğiniz türden çatışmalara dur demek gerekmez mi?** Aynı genç içini çekerek evet, ve şöyle devam etti: *"Gerçekten de artık yeter dur demek lazım. Biz de bıktık, bu tür çatışmalarda artık bizim de elimiz tetiğe gitmiyor, tetiği çekemiyoruz. Kaldı ki, Kürdün Kürdü vurmasının yiğitlikle alakası yoktur. Bundan fayda gören esas düşmanımız olan Türk devletidir."* Karşılaştığımız insanlarla yaptığımız sohbetlerde sık sık bu türden konuşmalara tanık oluyorduk.

Sömürgeci Türk devletinin bu alana yeterince hükmedip denetleyemediğine ekonomik ilişkilerin Türkiye'den çok daha değişik olduğuna yukarda kısaca da olsa değinmiştik. Bu nedenle de denilebilinir ki Kürdistan çapında asimilasyonun en az etkili olduğu, ulusal değerlerin en çok korunduğu ve yurtseverlik duygularının en kabarık olduğu bir alan durumundadır. Bir bütün olarak ilişkilerin çok sınırlı oluşu nedeniyle, ne Türk burjuvazisinin kültürü ne de o yoz ahlakı yöre halkı tarafından zerrece rağbet görmüş değildir. Kürt dilini, kültürünü ve diğer özelliklerini taşıyan ve en çok koruyan alan olması nedeniyle, ulusal çelişkilerin de en çok yoğun olduğu alandır. Gerek yakın olması, gerekse ilişkilerin Kürdistan'ın diğer parçalarıyla canlı olmasından ötürü, Kürdistan'ın diğer parçalarından –özellikle Güney Kürdistan– son derece etkilenmiş ve bu temelde yıllardan beri diğer parçalardaki mücadeleye maddi ve manevi destekte bulunmuştur. Ancak diğer parçalardaki ilkel milliyetçi güçlerin, yıllardan beri bu halkın yurtseverlik duygularını sömürerek yarattıkları tahribatı da gözden uzak tutmamak gerekir. Görüşebildiğimiz her insan rahatlıkla şunu diyebiliyor. Biz onbeş senedir, Güney Kürdistan'daki mücadeleye her türlü desteği verdik, fakat hiç bir sonuç alamadık. Ama şunu eklemekten de geri kalmıyorlar. Biz mücadeleden vaz mı geçeceğiz, hayır, mücadeleyi daha çok geliştirmemiz gerekir. Fakat bu kez değişik bir parçada –Orta-Kuzey-Batı Kürdistan'da– ve de değişik bir önderliğin altında savaşmamız gerekiyor. Evet gerçekten de mücadele azmi olan, ve bir önder gücü bekleyen yöre halkının durumu özetle böyle.

Mücadelemizin bu aşamasında böylesi bir alanın oynayacağı rol tartışma götürmez. Öteden beri aşiret ve kabileler biçiminde direnen yöre halkıyla başa çıkamayan sömürgeci güçlerin, günümüzde, ülke çapında gelişecek olan ulusal kurtuluş mücadelemize bağlı olarak, bu halkın, proletarya partisinin açtığı bağımsızlık bayrağı altında örgütlendirilip, mücadeleye seferber edilmesi karşısında çok zayıf kalacağı açıktır. Türk sömürgeciliğini ürküten de budur. Çağımızın, modern toplumlarından yüzlerce yıl geri, kendi kaderleriyle başbaşa bir yaşam tarzına terkettirilmiş olmasına rağmen, faşist cuntanın son dönemlerde ağırlıklı olarak bu alana yönelmesi, cunta yetkililerinin bu alana sık sık özel gezilere çıkması, ardı arkası kesilmeyen tatbikat ve operasyonlar gerçekleştirmesi, bu boy gösterişlerine dayanarak kendi zayıflığını gizlemeye çalışıp bir yandan halkı tehdit etmesi *"uslu olun, kimseye verecek bir karış toprağımız yoktur."*, *"aksi taktirde daha sert tedbirlere başvuracağız"* demeleri diğer yandan iyi niyetli" davranarak "insancıl" bir biçimde "halkı o zor yaşam tarzından kurtarmak için" halka şeker, yağ, elbise, ilaç vb. temel ihtiyaçları parasız karşılamaya çalışması vb. nedenlerin anlamını şimdi daha iyi anlayıp kavrayabiliyoruz. Ama sömürgeciler, çok iyi bilmelidirler ki, hangi yol ve yönteme başvururlarsa vursunlar, hangi uygulamalarda bulunurlarsa bulunsunlar, kendi gerici karakter ve niteliğini gizleyecek güçte değildirler. Geçmişte olduğu gibi bugün de Kürdistan'a ve onun tek kurtuluş umudu PKK'ye karşı imha amacıyla saldırdığı ve kendi sömürgeci faşist varlığını sürdürmek için kullanacağı tek yol ve yöntemin çıplak gerici zordan ibaret olacağı bu halk tarafından çok iyi bir biçimde kavranmıştır. Yoksulluğu, geriliği ve kahırlı yaşamından başka kaybedecek hiçbir şeyi olmayan ve yaşama şansını sadece bağımsız bir Kürdistan'da gören bu halkın sizlere cevabı, tek kelimeyle, direnme olacaktır.

13.9.1983.
Ekrem.

Küçük-Burjuva İflah Olmazlığı Üzerine . . .

Baştarafı 5. sayfada

bayat iddialara ve yalanlara, hem de bu güçlerin ipliğini pazara çıkarırcasına çok önceden cevap vermişti. Ama size şu müjdeyi de vereyim ki tam da sizin istediğiniz ve hakettiğiniz biçimde bu kitaba da cevap vermiş ve bunu **"Devrimcilerdeki Kafa Karışıklığı mı, Yoksa Bir Küçük-Burjuva Reformistinin İflah olmazlığı mı?"** başlığı ile broşür halinde yayınlanmıştır.

BAĞIMSIZLIĞA ve ÖZGÜRLÜĞE YÖNELMENİN GERÇEKÇİ YERİ KÜRDİSTAN DAĞLARININ DORUKLARIDIR

Kürdistan halkı tarihinin her döneminde direnişini dağlarda somutlaştırmıştır. Nasıl ki, Afrika halkı özgürlüğünü ve kültürünü ormanlarda gizlemişse, Kürdistan halkı da özgürlüğünü dağlara sindirmiştir. Ve bu özelliğini ancak dağlarda bulabilir. Kürdistan tarihi incelendiğinde, halkın işgal ve istilalara karşı direnmek için sürekli olarak dağlara çekildiği, buraları kendilerine sağlam mevziler haline getirdiği ve adeta dağları koruyucusu ve sığınağı haline getirdiği görülür.

Konuyu biraz daha somutlaştırmak gerekirse, Kürdistan'ı ve onun düşmanlarını da biraz olsun yakından tanıyabilenler, Kürdistan'da geçmişte ve günümüzde en güzel ve en anlamlı özgürlük destanlarının ancak dağlarda yazıldığı ve halen de yazılmakta olduğunu anlarlar. Ve biz, bunu bir özelliğimiz haline getirmekle (ki, bu yalnız bizim değil, Kürdistan halkının da tarihsel bir özelliğidir) ancak iftihar ederiz. Başkaları bundan utanç duyabilirler.

Ülkemizin direnmeye en yatkın alanlarında, ülkemizin ve halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesinin en sağlam ve stratejisine uygun olarak gelişebilecek olan dağlık alanlarda savaşmak, onun doğal güzelliğinden bahsetmek yazarın iddia ettiği gibi bir romantiklik değil, yurtseverliğin bir kriteridir. Her yurtseverin ruhuyla, bilinciyle bu alandaki savaşa katılması veya zafere ulaşmasını sağlamak için desteklemesi en bariz görevidir.

Şüphesiz işçi sınıfının, aydınların, gençliğin bulunduğu şehir ve ovalarda da direniş yapılır ve PKK geçtimiz dönemde bu alanlardaki direnişinde en görkemlilerini sergilemiştir. Bu herkesçe bilinmektedir. Fakat bu alanlar temel alınarak bağımsızlık ve özgürlük için yola çıkılamaz. Bağımsızlığa ve özgürlüğe yönelmenin gerçekçi yeri Kürdistan dağlarının doruklarıdır.

Dağların bu konumuna karşın ovalık alanlar ise önemli oranda işgalci güç tarafından sindirilmiş, teslim alınmıştır. İşgalciliğe açık ve onun baskısını yaşayan ovalar ve şehirler direnişten uzak, uyduluk ve kölelik ruhunun en çok yeşerdiği alanlar olmuştur.

Kısaca "bunlar kente düşmandır" gibi safsatalarla sorunu çarpıtmaya çalışanların gizlediği gerçek şudur ki: dağlar ve ovalar kent ve kıra ilişkin değerlendirmeler iki ayrı çizginin arasındaki farkı net olarak ortaya koyar. Her kim ki Kürdistan dağlarının ulusal kurtuluş mücadelemizdeki yerini doğru koymaz, önemini yeterince belirlemez ve buna devrimde bu alanların temel alınacağını açıkça belirtmezse, ne derse desin, ne yaparsa yapsın o ulusal kurtuluş çizgisini, halk savaşı stratejisini ve direniş mücadelesini rededıyor demektir. Bu durumda düşmandan ve direnişten sözetmeleri kaç para eder.

Ancak PKK'yi şehir düşmanı ve dağlara aşık olmakla suçlayan bu anlayışın temsilcileri dağlara düşman olmanın, kendilerini teşhir edeceğini anladıklarından hemen ardından "Kürdistan dağları faşist cuntaya mezar olacaktır" naraları da atmışlardır. Kürdistan dağlarına bu tarzda atıfta bulunmanın K. Burkay'ın siyasi sayfalarını, rutuşlama çabalarından başka bir anlamı yoktur.

PKK'lileri dağ aslanı olarak alaya alan yazarın kendisi ve önderlerinin bulundukları yerlerde kutup ayısı haline geldiklerini görüp, görmediğini merak ediyorum. Kürdistan dağlarının aslanı olmak kötü bir şey değil, ama kendisine "sosyalist" ve "yurtsever" sıfatı yakıştıranların Kürdistan'ın çok uzaklarında, bu hale gelmeleri utanç verici bir durumdur.

Sözde yazarın kendilerine çok dokunduğu için hırçınca saldırdığı konulardan biri de, PKK'nin Avrupa'daki göçmen-devrimciliğine ilişkin değerlendirmeleri. Bağırıyor yazar, "Avrupa'ya iltica eden sadece K. Burkay ve biz taraftarları mıyız. Sizin taraftarlarınız ve siz de iltica etmediniz mi, burada devrimcilik yapılmayacaksa burda ne işiniz var? Gazetenizi niye Avrupa'da çıkarıyorsunuz, vs., vs..

Anlaşılacağı üzere, yine küçük-burjuva reformistlerimizin meşhur çarpıtmalarından olan bir diğeriyle karşı karşıyayız.

Soruna dürüst yaklaşan herkes bilmektedir ki, PKK Avrupa'da çalışmaya değil, Avrupa'yı kendisine temel alarak devrimini belirsiz tarihlere erteleyen sosyal-demokrasinin dümen suyundaki anlayışlara karşıdır. Yine herkes bilmektedir ki PKK mücadelemiz açısından Avrupa'daki olanaklardan yararlanarak değil, devrimci direnişimizin yarattığı olanak ve prestijine dayanarak, Avrupa'da yaşamaya, mücadeleye sırt çevirmeye ve sınıf ya da zümre çıkarları için hareketi şu ya da bu burjuva kliğin kuyruğuna takma çabalarına karşıdır. Ayrıca PKK Avrupa'da emekçilerin Kürdistan ulusal kurtuluş çizgisi etrafında bir cephe espirisi içinde örgütlenmesi için yoğun bir çaba sürdürürken, reformist küçük-burjuva akımların bu potansiyeli çoğu Türk ve Avrupa burjuva emperyalist çevrelerin çıkarlarına hizmet eden sahte slogan ve örgütlenmeler içinde çarçur etmelerine karşıdır.

Yoksa PKK Hareketi, başta Lenin olmak üzere, Ho Chi Minh ve Afrika ulusal kurtuluş mücadelelerinin önder ve kadrolarının da Avrupa'da faaliyet yürüttüklerini çok iyi bilmektedir. Ama şunu da çok iyi bilmektedir ki, sözkonusu önder ve devrimcilerin bu alandaki çalışmalarının temel espirisi ülke devrimine hizmettir. Lenin Avrupa'dan ülke devrimini örgütlemiş, Ho Chi Minh ise 1930'lu yıllarda ülkeye dönüş yaparak mücadelenin başına geçmiştir. Vietnamlıların ülke dışında attıkları slogan **"Herşey Vietnam Devrimi için, Herşey Ulusal Kurtuluş Cephesi için"** olmuş ve bu ülkenin devrimcileri dışarda eğittikleri tüm kadrolarını ülkeye sokmuşlardır.

Peki ya Burkay ne yapmaktadır? Postu serdiği Avrupa'yı diğer parçalardaki selefleri gibi "önce pusuya yatma, sonra da burayı karargah haline getirme" değil mi. Kürdistan devrimci hareketine mülteci örgüt olmayı meşru bir şey gibi kabul ettirme çabalarının sömürgecilik ve emperyalizmin göçmen kuşlara çevirdiği halkımıza yönelik politikasıyla ne kadar benzeştiğini hiç düşünmüyor musunuz?

Bunlar üzerinde düşünmek ve bunlara doğru cevaplar vermek zorunluluğu ortadayken, sorunu çarpıtmak için yaptığınız zorlama eleştirilerin gereği ne?

Sözde yazarın bir açık bulmuşcasına yaptığı bir başka hususa daha değinerek yazımı noktalamak istiyorum.

Yazısına attığı başlıkla "Mêrxas" PKK'nin "Kürdistan dağlarında değil, feodallerin gölgesinde olduğunu" iddia etmektedir.

Bu iddia çok alçakça bir iddiadır. PKK'nin Kürdistan dağlarında ovalarında ve her parçasında olduğunu, bu alanda yaşayanlar ve gerçeği görmek isteyenler çok iyi bilirler. Mücadele alanlarını arkalarına bakmadan terkedenler PKK'lilerin nerede olduğunu bizzat görme şerefine nail olmasalar da, bu mücadelenin sesi sağır sultana kadar ulaştığına göre onlar da duymakta ve bilmektedirler. O halde PKK'nin mücadelelerine gölge düşürmek için bu çevrelerin sürdürdüğü bu ısrarlı çabalarının anlamı nedir?

PKK Kürdistan'daki mevcut güçleri nasıl değerlendirdiğini her vesile ile en açık bir biçimde ortaya koymuş, kendi dışındaki güçlerle olan ayrılıklarını net olarak belirledikten sonra, en olumsuz durumdaki sizler de içinde olmak üzere kendisine Kürdistanlıyım diyen tüm güçlerle belli ilkeler temelinde uzun ya da kısa vadeli olarak ilişki ve ortak mücadeleye açık olduğunu belirtmiştir. Bu temelde ilişkiye geçtiği güçler sadece I-KDP ya da başka bir örgütle sınırlı değil, Saddam yönetimine karşı mücadele içinde olduğu son ana kadar KYB ve yandaşları da buna dahil edildi.

Peki sizler bu konuyu tartışmaya getirmekle, bu alandaki ilkesizlik, tutarsızlık ve kaypaklığınızı nasıl gizleyebilirsiniz. Asıl sizler şunları açıklamak zorunda değil misiniz?

Kürdistan'daki cephe ve ittifak sorununa ilişkin olarak yaptığınız iddia ettiğiniz son üç yıllık çalışmalarınızın sonuçlarını niçin açıklamıyorsunuz? Bağdat'a kayan ittifak temellerinizi neyle açıklayacaksınız? Sosyalist-enternasyonal çevreler ile hangi sorununuzu çözmeye çalışıyorsunuz? Kürdistan için öngördüğünüz ortak çözüm nedir? Bu gerçekler ortadayken sosyalist sistem ile komünist partilerine yaptığınız dalkavukluğun anlamı nedir? Bu soruları çoğaltmak mümkündür.

Ama inanıyoruz ki, tüm bunlara verebileceğiniz en makul cevap, Bay Burkay'ın kitabında yana yakıla sorduğu "bağımsız Kürdistan kurmayı çocuk oyuncağı mı sandınız. Varsayalım ki kurdunuz, sizi kim kabul eder?" gibi pratik sorunları hiç değilse kendi açısından çözdüğünüzdür.

"Bağımsız Kürdistan" henüz kuramadığımız için biz Burkay'ın bu pratik öngörülerinin sızıntılarını da henüz anlamış değiliz. Ama Ankara yolu kendisine kapandığından beri Bay Burkay'ın bu bakımlardan çektiği sıkıntıları anlamak zor değil. Ancak, Burkay ve çevresi için büyük sorun haline gelen pasaport ve kimlik sorunlarının İsveç tarafından çözümlenmesinden sonra şimdi de bu pasaportu kabul edecek bir Bağdat ortaya çıkıyor. Eh bu da küçümsenecek bir şey değil tabi!

3.2.1984
Ş.B.

Sömürgeci Fasist Cuntanın Tarihi Tekerrür Etmeye Gücü Yetmeyecektir . . .

Baştarafı 4. sayfada

çıkararak, Seher'in polisin denetimine giren ailesi ile bağ kurmasının ortamını yaratan da oydu.

ardarda gelişen bazı olaylar, bu değerlendirmelerimizi yalanlamak bir yana, tam tersine kesin bir biçimde onları doğrular nitelikte açık bir seyir izledi. Semir haininin eyleminin arkasında "reformizm, teslimiyet, bozgunculuk ve Parti aleyhtarlığı" gibi eğilimleri görmeye ve göstermeye çalışmakla korkunç bir hataya düştüğümüzü iddia edenlerin kendileri en zavallı ve çirkin bir duruma düştüler. Gelişmeler bizim lehimize, Parti karşıtlarının aleyhine dönüştü. Şimdi biraz da bu durumu kısaca izah etmek, cezaevlerinde (ve dışarda) yeni faşist milis güçleri üzerinde durmak gerekecek.

. . . .

Diyarbakır zindanlarında PKK'li savaş esirlerinin 2 Eylül 1983 günü başlattıkları ölüm orucunun ardından, faşist çetelere ve faşizme hizmet ve sadakati ile kötü bir ünün sahibi olan Tercüman gazetesi, **"ihanetin robotlarıydık"** başlıklı bir yazı dizisi yayınladı. Aynı gazetenin altı sayısı boyunca devam eden bu yazı dizisinde, sömürgeci-faşist cuntanın teslim alarak ajanlaştırdığı Şahin-Yıldırım hain takımının ağzından, Partimize ve onun önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine, Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketine, ilerici insanlığa, başta Sovyetler Birliği olmak üzere sosyalist ülkelere ve komünizme azgın saldırılar yapıldı. En iğrenç iftira ve hakaretlerde bulunuldu. Faşist cunta, anılan güçlere karşı duyduğu kini, yeni uşaklarının ağzından bir kez daha kustu. Meraklarını yenemeyerek, hain takımının açıklamalarına şöyle bir göz gezdiren herkesin dikkatini çeken ilk nokta öyle sanıyoruz ki bu oldu. Can telaşına düşmüş olan hain takımı, solucan harcı bir yaşamın ve bir tas çorbayı kurtarmak için, göründüğü kadarıyla sadece bir siyasi hareketi hedef almıyor; hedefi genişleterek, esas olarak PKK'nin şahsında devrime, ilerici insanlığa ve komünizme veryansın ediyordu.

Elbette herşey karşı-devrimin saldırısının bu türden bir biçimi ile sınırlı kalsaydı, fazlaca yadırganacak veya üzerinde önemle durulması gerekecek bir yanı kalmayacaktı. Eğer öyle olsaydı, herkes gibi biz de bunu genelde gerici burjuva yönetimlerin ve özelde sömürgeci Türk devletinin, proletaryanın ve ezilen halkların devrimci kurtuluş mücadelelerini gözden ve güçten düşürmek amacıyla, uzun yıllardan beri kullanageldikleri ve günümüzde artık hiç kimsenin itibar etmediği bir karalama ve yıpratma girişimi olarak değerlendirecek. Ve özellikle Diyarbakır zindanlarındaki o son görkemli direniş eyleminden sonra, sömürgeci-faşist cuntanın bu direniş eylemine karşı geliştirmek istediği misillemenin bir hayli cılız kaldığını söyleyecek; çoğumuz karşı-devrimin içine düştüğü aciz duruma bakarak, gülüp geçecektik. Ama olayın içyüzü hiç de öyle değildi; bambaşka bir gerçeklikle yüzyüze olunduğu açıktı. Nitekim hain takımının hem bireysel, hem de toplu olarak yaptıkları açıklamaların özünü daha yakından kavramak isteyenler, halkımızın geleceğini karartmakta kararlı görünen sömürgeci-faşist cuntanın "yeni" bir oyunu ile karşı karşıya olduklarını farketmekte gecikmediler. Faşist cunta, geçmişte Kürdistan'da ortaya çıkan isyanlar ve ayaklanmaları bastırmakta kullandığı klasik bir yöntemi yeniden gündeme getirmekteydi. Ülkemizde yeni faşist milis örgütlenmesini oluşturma çabalarına girişmekte ve bunun ilk adımlarını da cezaevlerinde atmaktaydı. 12 Eylül darbesinden önce, kısa bir süre için de olsa, Elazığ'da devrimci gelişmenin karşısına çıkartılan palabıyıklı faşist milisler, şimdilerde Şahin-Yıldırım hain takımının damgasını taşımış olarak, daha kibar ve "Evren'ce" Dersim'de boy göstereceklerdi.

Yine bu yazı dizisinin başlamasından tam iki ay sonra, 2 Aralık 1983 günü, Diyarbakır 2 No'lu Sıkıyönetim Askeri Mahkemesinde görülmekte olan Elazığ "PKK davası" da sonuçlandı. Faşist mahkeme, Hamili Yıldırım, Cevdet İnak ve Mehmet Yıldırım adlarındaki üç PKK savaşçısını ölüm cezasına çarptırdı. Faşist Türk sömürgeciliğinin gönüllü uşaklığını kabul eden Şahin Dönmez, Yıldırım Merkit ve Ali Gündüz'ün de içinde bulunduğu on kişi hakkında verilen idam cezası ise, daha sonra **"hafifletici nedenler"** dikkate alınarak ömürboyu hapis cezasına çevrildi. Bu bizim açımızdan hiç de beklenmeyen bir gelişme değildi. Çünkü sömürgeci-faşist cunta, üç yılı aşkın bir süreden beri harcadığı onca çabaya ve ilan ettiği tek yanlı imha savaşına rağmen, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini bastıramamış; onun önder gücü olan PKK'yi ezme ve dağıtma çabalarında başarı sağlayamamıştı. Eğer öyle olsaydı, faşist Türk sömürgecileri, tıpkı kemalist burjuvazinin yaptıklarını tekrarlayacak ve hainleri bekleyen şey de şerefsiz bir ölüm olacaktı. Ama ulusal kurtuluş ateşinin söndürülememesi ve bundan da öteye PKK Hareketinin direniş temelinde varlığını koruması, hazırlıklarını tamamlayarak yeniden mücadelenin başına dönmesi, hainlerin solucan harcı yaşamlarını da "kurtarmıştı." Devrimci mücadelenin uzun süreli olacağını kabul etmek zorunda kalan sömürgeci-faşist yönetim, devrimci mücadeleye karşı bir müddet daha kullanmak üzere, kendisine uşaklık ve ajanlıkta karar kılanları tiksindirici bir yaşamla ödüllendirmekteydi.

Kürdistan halkı, geçmişte çokça oynanan bu oyunun yabancısı değildir. Herşeyi ile Mustafa Kemal'i taklit eden faşist cuntanın başı Kenan Evren, Kemalizmin 1925-1940 yılları arasında Kürdistan'da oynattığı trajediyi, komedi tarzında da olsa, yeniden sahneye koymanın yoğun çabası içindedir. Tarihimizde adları herzaman tiksinti ve lanetle anılacak olan İdris-i Bitlisi'lerin, Reiber'lerin ruhu yeniden diriltilmeye çalışılmaktadır. Ve Şahin-Yıldırım çetesinin elemanları, onların bu rolüne soyunan ilk hainler olmuşlardır. Düşman bu foyası açığa çıkmış çirkin oyununu Dersim merkez olmak üzere, Kürdistan'ın kuzeyi üzerinde yoğunlaştırmakta, bu alanı ulusal kurtuluşçu gelişmelere kapalı tutmaya çalışmakta ve güneyin karşısına dikmek istemektedir. Bu savaşı Kürdistanlılaştırmak, düşmanın kendi deyimiyle "iti ite kırdırtmak" demektir. Sömürgeci-faşist cunta bu amacına ulaşmak için, geçmişte bir süre devrimci mücadele saflarında yer alan ve sonradan cezaevlerine düşen bazı zayıf ve kişiliksiz unsurları teslim alarak, böyle bir politikanın esas uygulayıcıları haline getirmeye çalışmaktadır. Sömürgeci Türk kapitalizmine ve feodal-komprador yapıya bağımlılık temelinde oluşan ve tam bir kişiliksizliğe uğratılan Kürt küçük-burjuvazisine özgü kişisel yaşamını kurtarma kaygısı, baskı ve karanlıklar döneminde en alçakça ihaneti sergilemeye yatkınlığı, bu sınıfın birçok elemanının bu politikanın piyonları haline gelmesine elverişli bir ortam yaratmaktadır. Düşman bu unsurlara büyük ödüller vermekte, idam cezası ile yargılanan bazı kişileri bile bu temelde salıvermekte hiçbir sakınca görmemektedir. Bunun için esas koşul "anti-Apoculuk"tur ve sadece PKK Hareketi ile sınırlı kalan bir olay değildir.

Cezaevlerinde Şahin-Yıldırım hain takımının **yeni faşist milisler** biçiminde ortaya çıkması olayı ile, Semir haininin görünürde sözüm ona örgüt içinde egemen olan **dogmatik demokratik-merkeziyetçiliğe** karşı savaş açması, özünde ise tam bir **Parti yıkıcılığı** olan çıkışı, birbirinden ayrı olaylar olarak görülmemelidir. Olay bir bütündür ve tarihimize Şahin-Yıldırım-Semir olayı olarak geçecektir. Düşmanın bu konuda iki adım biçiminde hareket ettiği ortadadır ve birinci adım açık, ikincisi ise kapalıdır. Cezaevlerinde atılan ilk adım, yeni faşist güçleri oluşturma adınadır. İkincisi ise, Parti içinde Parti maskesiyle ve sözde dogmatik demokratik-merkeziyetçiliğe karşı savaşım başlatarak atılan adımdır; önce Şahin-Yıldırım çetesi tarafından atılan adımı, şimdi Semir haini tamamlamaya çalışmaktadır. Kaldı ki eskiden beri aralarında sıkı bir bağ da bulunmaktadır ve Şahin-Yıldırım çetesi de bunu açıkça belirtmektedir. Kısaca dışarda ve cezaevlerinde yaşanan olaylar bir madalyonun iki yüzünden başka bir şey değildir. Bu durumda, adları Semir ve Seher de olsa, ulusal kurtuluşçuluğu **"alışkanlık"**(!) haline getirdiklerini ve artık onsuz yaşayamayacaklarını iddia etseler de, bizim kendilerini Şahin-Yıldırım çetesinden ayırmamıza olanak yoktur.

Peki, 400 yıl öncesine ait olan bu oyunun, roller aynı kalmak üzere, sadece oyuncularını Şahin-Yıldırım-Semir çetesi ile değiştirerek yeniden oynanmasına izin verilecek midir? Düşmanın sivil faşist milisliği Dersim için reva görmesi kabul edilecek midir? Yeni Reiber'lerin aramızda istedikleri gibi dolaşmalarına karşı sessiz mi kalınacaktır?

Eğer böyle bir politikanın ciddi bir engelle karşılaşması yüzünden geçmişte halkımızın soykırıma uğratılmasına ve baskı altına alınmasına neden olduğunu unutmamışsak, eğer sömürgeci-faşist cuntanın halklarımıza karşı uyguladığı insanlık dışı baskı, zulüm ve sömürüye karşı savaşmanın bir insanlık görevi olduğuna inanıyorsak, bu sorulara vermemiz gereken cevap kocaman bir **HAYIR!** olmalıdır. Bu oyun oynanmayacak diye haykırmalıyız!! Evet, bu oyun oynanmayacak! Çünkü, karşımızda duran rejim o denli derin bir çıkmazın içindedir ki, geçmişi 400 yıl öncesinden daha gerilere dayanan eski bir Osmanlı politikasından medet umarak devrimci mücadeleye karşı savaşa hazırlanmaktadır. Çünkü, Kürdistan halkı, tarihin en silik, en anlamsız, en gereksiz diktatörü Mustafa Kemal'in ondan da beter karikatürü faşist Kenan Evren yönetimine, hem de onun bu alçakça oyunlarına karşı savaşmayı sadece yurtseverlik ve demokrasi için değil, insanlık adına da verilmesi gereken bir savaş olarak kabul etmektedir. Çünkü, halkımız, İdris-i Bitlisi'ler ile onların günümüzde ortaya çıkmak isteyen ardıllarına karşı lanetini esirgemeyecek kadar cömert bir halk olduğunu kanıtlamıştır. Çünkü, Kürdistan halkının öncüleri, şu anda tarihin bütün itici güçlerini harekete geçirecek ve temsil edecek düzeydedirler. Devrimciler ve yurtseverler olarak, tüm onurları, devrimci bilinç ve misyonlarıyla bu tarihe nasıl çark etmesi gerektiğini söyleyecek ve yürütecek irade ve güce sahiptirler. Çünkü, ulusal ve toplumsal koşullarımız ne denli geri olursa olsun, hiçbir güç bu çağdışı sömürgeci-faşist rejimi uzun süre ayakta tutamaz. Çünkü, geçmişten günümüze insanca yaşamasına imkan tanınmayan Kürdistan insanı için, hepimiz için, umut, acı ve gerçekleşmeyen arzularıyla, genç-ihtiyar, kadın-erkek tüm ecdadımızın intikamını devrimle almak kadar şerefle kabul edilecek hiçbir görev yoktur.

Bunun içindir ki, tarih tekerrür etmeyecek; halkımız, sömürgeci-faşist Türk devletini, repertuarındaki bütün oyunları ile birlikte tarihin antika müzesine havale edecektir.

Zafer mutlaka Kürdistan halkının olacaktır!

12 Ocak 1984

FUAT (F.B.)

"Partimizin Yüce Direnişçi Onuruna Herşeyimizle Layık Olmaya Çalıştık. . ."

Baştarafı 9. sayfada

lan cezaevleri ve esir kamplarında da 14 yoldaşımla birlikte en ön saflarda siyonizmin, yani Nazi kamplarındaki faşist uygulamalarına karşı direniş bayrağını yükselterek, siyonist düşmanı kahrettik. Çünkü, Filistin Devriminin düşmana karşı elde ettiği her kazanım Kürdistan Devriminin de kazanımı olduğunun bilincindeydim. Aynı zamanda bölge devrimi ve dünya barışı için de büyük öneme sahip olduğunu biliyordum. Ortadoğu'daki devrimci kazanımları; özellikle Filistin Devriminin başını çektiği bölgedeki kabarışı kendi lehine çevirmek için, emperyalizmin desteğinde siyonizmin geliştirdiği saldırı savaşına Filistinli, özellikle Demokratik Cephe'li ve Lübnanlı yoldaşlarımla en ön cephede omuz omuza emperyalizme ve siyonizme karşı savaştım ve böyle bir savaşa katıldığım için yakalandım.

Soru- *Özel tutukluluk süresinde düşmandan Filistin Devrimi saflarına enternasyonalist devrimci olarak katıldığınızdan ötürü ne tür uygulamalar gördünüz?*

Cevap- Enternasyonalist bir devrimci olarak, daha fazla faşistçe uygulamalar gördüm. Kürdistanlı olduğumu çıkarabildiklerinden, üzerime faşistçe saldırıyorlardı. Yaralı olmama rağmen en dayanılmaz fiziki ve psikolojik işkencelere maruz kaldım. Yaralı ayağımı tekmeliyorlar, tüfek dipçikleri ile kanayan yaramı yeniden kanatıyor, böylece iyileşmesini engelliyorlardı. Ameliyatları uyuşturucu kullanmadan yapıyorlardı. Ayrıca ameliyatları (talebe) stajerlere yaptırarak, vücutlarımızı onlar için bir deney laboratuvarına dünüştürmüşlerdi. Bunun yanında ameliyattan hemen sonra kafama torba geçirip ellerimi, ayaklarımı kelepçeleyerek hücreye konuluyordum. Bacağımdan üç kez et koparıp, yaramı doldurmalarına rağmen; hücrede bakımsızlıktan, ilaçsızlıktan bozulup kurtlanıyordu. Öylece üç kez ameliyat olmama rağmen, aynı uygulamalardan ötürü iyileşemedim. Ayağımı çeşitli bahanelerle iki kez kesmeye çalıştılar. Ben ise, ancak ölürsem bunu becerebileceklerini söyleyerek engelledim. Ameliyatlı vaziyette günlerce tuvalete götürülmediğim gibi, aç susuz bırakılıyordum. Çok kan kaybetmiştim. Bir defa gözüm aynaya ilişmişti, kendimi bile tanıyamayacak, derecede değişmiştim. Bir defasında ameliyattan hemen sonra psikolojik işkence odasına götürüldüm. İlk olarak karşılaştığım bir uygulamayı bana uyguladılar; şöyleki, bir gurup işkenceci başıma toplanmıştı. Arapça ve Türkçe, "sen Kürtsün Filistin senin neyine; niye Kürdistan'da savaşmıyorsun, Evren sizi bitirdi. Siz Filistinlilere, Filistinliler ise Ruslara ve Suriye'ye güveniyorlardı. Şimdi niye yardım etmiyorlar, görsünler şimdi piç gibi ortada kaldınız. Yahudi öldürmeye geldin ha...Sizi geberteceğiz, zaten elimizdesiniz birkaç gün sonra emir gelirse hepinizi kurşuna dizeriz vs." adice küfürlerle irademi zayıflatmak, beni pişman etmek istiyorlardı. Bütün bu konuşmalar oldukça seri ve hep aynı şeyleri söyleyerek, soruyordu. Sanki daha önceden ezberlemişlerdi. Bu seri konuşmalardan sonra, erkeklik organımın yumurtalıklarını patlatma eylemine giriştiler. Yediğim darbelerle kendimi kaybetmiştim. Bu uygulamalardan sonra 15 günden fazla ufak su dökemiyordum. Acıdan kıvranıyor, feryatlar koparıyordum. Bir ara beni yeniden hücreden aldılar. Fakat bu defa işkence odasına götürülmedim. Gittiğim bu yer, ilkel, sadece esirler için yapılmış bir hastahaneydi. Orada çeşitli tıbbi cihazlarla suyumu aldırtmaya başladılar. Bu uygulamaların yanında verilen yemeklere, çaya, sabun ve çeşitli ilaçlar koyuyorlardı. Yemekleri kötü olduğu gibi yeterli de değildi. Sürekli çeşitli hastalıklara neden oluyordu. Yatmalarda da 60 kişiye 10 m²'lik bir yerde yatırılıyorduk, yaralı olduğumdan rahat etme olanağı hiç bulamadığım gibi bir aya yakın süre nedenini anlayamadığım bir biçimde geceli-gündüzlü yatamıyordum, gözlerim şişmiş kan dolmuştu. Bunun yanında yaram sürekli mikrop kaparak iyileşmemesine neden oluyordu. Fakat tüm bu uygulamalar, azmimi kıramadı. Çünkü onlar düşman siyonistlerdi, insanlık düşmanı gericileşmiş burjuvalardı. Bizler ise, yeniyi, ileriyi ve barışı temsil eden devrimci enternasyonalist insanlarız. İrademiz, halkın, devrimin ve Marksizm-Leninizmin yenilmez iradesidir. Bundan dolayı siyonist düşmana karşı takınacağım tavrın, bunlara ne denli sahip çıktığımın ölçütü olacağının bilincindeyim.

Yukarda anlattığım bu uygulamaların daha fazlasını ve daha ağırını, 13 PKK taraftarı yoldaşlarıma da uygulamışlardı. 1,5 yıla yakın esirlik hayatım süresince tüm yoldaşlarımla birlikte aynı inanç ve irade ile hem Filistin toprakları üzerindeki tutukluluk süresince hem de Ensar kamplarında Filistinli ve Lübnanlı devrimci direnişçi güçlerin yanında mücadelenin her alanında düşmana karşı boyuneğmeden omuz omuza direndik. Siyonist barbarların kurşunlarına, gaz bombalarına, işkencelerine karşı demir, taş, sopalarla ve güçlü irademizle kendimizi korumaya, düşmanı püskürtmeye çalıştık. Halkımızın, devrimimizin ve Partimizin yüce direnişçi onuruna herşeyimizle layık olmaya çalıştık her hareket ve tavrımızla tutuklulara örnek olurken, siyonist düşmanı kahrettik. Faşist Türk devletini kahrettiğimiz gibi.

Soru- *Düşman sizi Türk devletine teslim etmek istedi mi? O anda tutumunuz ne oldu?*

Cevap- Evet... Siyonist devletin, beni sömürgeci faşist Türk devletine teslim etme niyeti yakalandığımdan beri vardı; ve aynı zamanda bu durum diğer tüm yoldaşlarım için de söz konusu idi. Ben; Türkiye MİT teşkilatı ile birlikte ortaklaşa yaptıkları sorgulamaları ve İsrailli bazı yetkililerin direkt belirtmelerinden anlıyordum. Ensar'a gelmeden önceki süre içerisinde İsrailliler bize bırakılmamız halinde nereye gitmek istediğimizi sormuşlardı. Buna karşılık biz; Suriye'ye gitmek istediğimizi belirttik. Fakat onlar "Suriye sizi kabul etmiyor, bu nedenle sizi Türkiye'ye teslim etmek zorundayız" dediler. Biz buna red cevabı verdik ve gitmeyeceğimizi İsrail'e bildirdik. Ensar'a geldikten sonra belirli bir süre kadar bizim için bir sessizlik söz konusu idi. Bizim, Filistinlilerle böyle bir ortamda ilişki geliştirmemiz ve durumumuzu onlara net belirtmemiz söz konusu değildi. Çünkü şartlar elvermiyordu. Fakat Ensar'a geldikten bir süre sonra Kızılhaç yetkilileri bize, Türk devleti ve İsrailler arasında Telaviv'de teslim edilmeniz için anlaşma yapıldığını, kendilerinin ise İsrail devletini böyle bir şeyi yapmaması için sıkıştırdıklarını ve ellerinden geleni yaptıklarını belirtiyorlardı. Buna karşı biz de, Filistinli ve Lübnanlı devrimcileri bu konuda haberdar ettik. Kendi aramızda bazı Türkiyeli devrimcilerle ortak ve gizli bir komite seçtik. Teslim edilmemiz durumunda Filistinli ve Lübnanlı direnişçi güçlerle dayanışma içinde, gitmemek için sonuna kadar direnme kararı almıştık. Filistinli ve Lübnanlı devrimci yurtsever güçlerin tümünün, özellikle bu tutumumuza karşı tavırları çok olumlu idi. Bizimle her türlü direnişte sonuna kadar birlikte olacaklarını ve bizleri her alanda destekleyeceklerini belirtmişlerdi. Tutumumuz, Filistinli ve Lübnanlı savaş esirlerini çok sevindirmişti.

Soru- *Sorgulamada, Türk devletine hizmet edecek sorular soruldu mu?*

Cevap- Sorgulamamız, özellikle MİT teşkilatına mensup iki kişi ve bir MOSAD istih barat yetkilisi ile ortaklaşa yapılmakta idi. Fakat sorgulamaların büyük bir bölümü MİT yetkililerince yapıldı. Bizim dışımızda birçok yabancı uyruklular vardı. Örneğin; İranlılar, Pakistanlılar, Bangladeşliler, Srilankalılar ve çeşitli ülkelere mensup birçok Arap uyruklular gibi, Örneğin, (Mısırlı, Iraklı, Cezayirli, Ürdünlü, Suriyeli, Yemenli vs.) özellikle Orta-Batı Kuzey Kürdistan'dan (Türkiye Kürdistanı) olan Kürtler ve Türkiyeliler dışında hiçbir yabancı uyruklunun esir yaşamı süresince böyle bir yöntemle sorgulaması yapılmadı ve bu da özellikle bizim dikkatimizi çekmişti. Sorgulama esnasında MİT mensuplarının, Filistin devrimine karşı İsraillilerin ağzıyla konuşmaları, iğrenç ve adi sözler sarf edip, İsrail devletini övmeleri ve hatta "Filistin Devrimini bitirdik. Şimdi nereye gideceksiniz" demeleri bile, onların arasındaki ilişkiyi ortaya koyuyordu. Ne kadar yakın dostlar olduklarını açıkça belirtmekten hiç de çekinmiyorlardı.

Fakat dünya kamuoyunda iki yüzlü ve adice yalanlarla, tam tersi sözler sarfetmeden kendilerini alıkoyamadıklarını da biliyoruz.

Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi
Kahrolsun Emperyalizm, Siyonizm ve Her Türden Gericilik
Yaşasın Halkımızın Yüce Önderi PKK!
Direnmek Yaşamaktır!

Adnan Ahmet: PKK Taraftarı

Yürüyüşçünün Notları . . .

Baştarafı 17. sayfada

yürüyor, biraz biniyorlar, onların dışında kimse de binmedi arabaya. İnsan topallıyor, arkadaşına tutunuyor, gene de sırasını bozmuyor ve diğerlerine yetişmeye çalışıyor. İlk molayı Sarbrugen'de verdik. Arkadaşların hepsi iyiler. Mola yeri bir kilisenin önü. Bazıları bildiri dağıtıyor, bazıları da sigara temin etmek için para topluyorlar. Birisi gidip getirecek. Mola verirken, saat 10^{20}'ydi, 10^{35}'de tekrar yürüdük. 12^{15}'de Türkiyeli İşçiler Cemiyeti'nde yemek molası verdik. Burada yemekten sonra cemiyettekiler bize çay ikram ettiler. Bayağı sıcak ilgi ve alaka gösterdiler. Belirli bir siyasetin denetiminde değil, demokratların uğradığı bir yer. Cemiyetin bulunduğu kasabada 40 civarında Türkiyeli ve Kürdistanlı aile var. Çaydan sonra oradakilerle sohbet edildi. Yürüyüşümüzün amacı bir arkadaş tarafından anlatıldı. Diğer arkadaşlar da diğerleriyle biraz tartıştılar. Bizim ozana saz getirdiler, bir iki türkü söyledi. Sonra oradaki biri bizim bir arkadaşla gazeteci çağırmaya gitti. Fakat Pazar olduğu için görememişler. Biz oradan 16^{15}'de çıktık. Epey yürümüştük ki gazeteci geldi, birkaç poz fotoğraf çekti ve arkadaşla röportaj yaptı. Seyerne şehir girişine saat tam 6'da girdik. Burada konaklayacağız. Konuk yerine 18^{25}'te vardık. Yürüyüşün son zamanları biraz düzensiz oldu. Fakat arkadaşlar yeniden hemen toparlandılar. Akşam bir tartışma açıldı. Gece bayagı olumluydu. Daha sonra otonomi meselesi anlatıldı, o sorun tartışıldı. Akşam yürüyüşümüze beş arkadaş daha katıldı. Yürüyüşçüler 33 kişi oldu.

5. GÜN: 28. 1. 1984 sabah saat 7^{30}'da kalkıldı. Kahvaltı yapıldıktan sonra saat 8^{45}'de yürüyüşçüler yürüdüler. Bugün hem biraz daha disiplinli, hem de daha hızlı yürünüyor. Sanırım bu da hedefimize daha fazla yaklaşmamızdan ileri geliyor. Bir de gelen arkadaşların etkisi var. Arkadaşlar gerçekten taviz vermeden eylemi sonuçlandırmak peşindeler, öyle de olacak. Bugün gazeteciler daha sık sık fotoğrafımızı çekip röportaj yaptılar. Bugün ayriyeten öğlen yemeğini de saatinde yedik. Saat 12^{10}'da Strasburg'dan gelen arkadaşlar yemekleri dağıttılar. Burası küçük bir köy. Bildirileri de gene gelen arkadaşlar dağıttılar. Yemekten saat 12^{45}'te kalktık ve o saatte de yola çıktık. Strasburg ve çevreden gelenlerle yürüyüş kolu 50 kişiyi buldu ve neşeli bir şekilde yüründü. Bugün bir de Kürdistanlı bir ailenin yolda bizi elmayla karşılaması çok hoştu. Kendisi için çalışıldığını farkedince, insanlarımız canını bile esirgemeyecektir. Mola yerine 15^{30}'da vardık, bu gece buradayız. Büyük bir salon. Arkadaşlar hemen köşelere çekilerek günün değerlendirmesini yaptılar. Daha sonra 5^{30}'da yürüyüşün amacı uzun bir şekilde bir arkadaş tarafından tekrar anlatıldı. Türk devletinin halkımız üzerindeki oyunu, emperyalizmin bölgemiz üzerinde oyunları anlatılarak, yarın ki tavrımız üzerinde de konuşuldu. 7'de konuşmacı arkadaş konuşmasını bitirdi ve yemek yendi. Akşam geç yatıldı. Akşam arkadaşlar bir pandomin oynadılar bayağı güzeldi. Bir arkadaşın halay çekmesi oldukça iyiydi.

6. GÜN: sabah saat 10'da hareket edildi. Artık hedefe çok az bir yolumuz kalmıştı. Arkadaşların hepsi de çok hızlı yürüyorlardı. Bir ara mola verildi. Bir arkadaş tavır ve hareketlerimizi, eylemimizi ve başarının yollarını vurgulayan bir konuşma yaptı. Tekrar yürüdük. Saat tam 12'de Strasburg şehir girişine vardık. Burada arkadaşlar kendilerine daha da çeki düzen verdiler. Görevlilerin söyledikleri gayet disiplinli bir şekilde anında tatbik edildi. III. kanal televizyon istasyonunun önüne 13^{25}de gelindi. 10 dakika kadar orada sessizce beklendi, onlara bildiri ve Kürdistan dosyası verildi. Televizyon muhabirleri arada bir çekim yaptılar ve Konseyin önünde de çekim yapacaklarını söylediler. Oradan Konseyin önüne yürüdük, bu arada da Partizan gurubundan da 10 kişiye yakın bir gurup desteklemek amacıyla katıldı. Parlamentonun önünde pankartlar müsait şekilde tutularak, amaca uygun sloganlar atıldı. Bu arada birçok gazeteci fotoğraf çektiler. Arkadaşlar bolca dağıttılar. Oradaki disiplin de gayet iyiydi, gerek pankartları tutmada gerekse de yorgun olunmasına rağmen, herkesin ayakta olması gerçekten iyiydi. Daha sonra bir heyet kabul edildi ve biz onları bekledik. Yorgun olmamıza rağmen gösterdiğimiz canlılık hayretle izlendi. 5 kişilik heyet geldiğinde saat 6^{30} civarıydı. Artık pankartları toplayıp oradan ayrılık. Daha sonra gene yürüyüşün değerlendirilmesi yapıldı, sorular soruldu ve cevaplandırıldı. Eylemimiz böylelikle başarılı bir şekilde bitti

Yaşasın Ulusal Bağımsızlık Mücadelemiz
Yaşasın Partimiz PKK'nin Işıklı Yolu

Mulhouse'den bir yürüyüşçü
Fransa

Strassburg

Baştarafı 16. sayfada

önüne geldiklerinde, kitle tarafından karşılandı ve yürüyüşçülerin bina önüne gelişi başlı başına bir gösteriye dönüştü. Yürüyüşçülerin bir heyet halinde konuşma istekleri Konsey yetkilileri tarafından kabul edildi. Konsey Başkanı Karl Ahrens ile görüşen heyet üyeleri, Diyarbakır ve Türkiye cezaevlerindeki durumu izah ederek, "böylesine faşist yöntemlerle idare edilen bir devletin bu Konsey'de temsil edilmemesi gerektiğini" savundular. Belirtilenlerin yerinde istekler olduğunu kabul eden Konsey Başkanı, Türkiye aleyhine çalışacağını açıkladı.

İspanyol Sosyalist Partisi'nden bir gurup parlamenter de, Konsey önünde eylemcilerle görüşerek, isteklerini desteklediklerini ve bu talepleri parlamentoda savunacaklarını açıkladılar.

Ancak, Avrupa Parlamentosu'nun 30 Ocak toplantısında Türkiye'nin Konsey'den çıkarılmasına ilişkin karar askıya alınmış, Avrupa sosyal-demokrasisinin cuntayla açık uzlaşma örneğinin yaşandığı bu toplantıda, sosyalist ve demokratlar ağırlıklarını fazlaca duyuramamışlardır.

Fakat eylem, sonuç itibariyle başarılı ve birçok hususu aydınlatan bir girişim olarak bu rolünü her çevreye kabul ettirmiştir.

Diyarbakır Direnişi Halkımızın ve İnsanlığın Savunmasıdır...

Baştarafı 1. sayfada

PKK direnişçiliğinin sürekli büyüyen gücü ile, cezaevleri, düşman için adeta bir ölüm kuyusu haline geldi. Düşman kendi zindanlarında, kendi işkencehanelerinde ve mahkemelerinde ölüme mahkum edildi, gelişen direnişle boğuldu.

PKK'ye karşı kullanmak istediği her silah geri teptikçe, onlara da saldırdı, kendi yaptığı kurallara, kendisinin çıkarıp ortalığa saldığı ihanetçi ve teslimiyetçilere bile yöneldi. Mahkemelerde zaten hiçbir zaman tanınmamış olan savunma hakkından bütünüyle bahsedilmez hale geldi. Teslimiyetçi ve hainleri, sözde halkı etkilemek için gazete sayfaları ve TV ekranlarına getirip konuşturduğunda, amaçladığının tam tersi sonuçla karşılaştı. Kitleler ihaneti tanıdıkça, düşmanın vahşetinin anlamını, direnişin büyüklüğünü çok daha iyi kavradılar. Direnişe sahip çıkmanın zorlu bir mücadele ile olabileceğini anlayarak, mücadele görevlerine daha sıkı ve disiplinli sarılmayı öğrendiler.

1982 Mart'ında ilan edilen düşman politikalarının yenilgisi gün geçtikçe derinleşirken, direniş daha da büyüdü. 1982 yılında olduğu gibi, 1983 yılı da cezaevinde direnişin yükseldiği ve hem de daha da azgınlaşan vahşete rağmen büyüdüğü yıl oldu. Mahkemelerde idam cezasına çarptırılan devrimciler, kararı, inanç ve kararlılık belirten sloganlarla karşıladılar. Cezaevlerindeki artan zulme ve katliamlara karşı direniş temelinde birliği geliştirdiler.

1983 Eylül'ünde PKK'li 100 savaş esirinin ölüm orucu biçiminde başladığı eyleme, ihanetçiler dışında tüm cezaevini de açlık greviyle katıldığı haberleri geldi. Şaşkına dönen düşman, onların isteklerini kabul ettiğini açıklamak zorunda kaldı. Direniş zaferle sonuçlandırıldı.

Ama, düşmanın yeniden saldırıya geçeceği ve boşa çıkan oyunlarını yeniden işletmeye çalışacağı da bilinmekteydi. Direnişte elde ettikleri en sıradan hakların bile verilmediğini ve tam tersine zulmün arttığını gören devrimci tutuklular, bu kez çok daha büyük bir direnişin başlatıcısı oldular. İsmet Karak adlı PKK'li savaş esirinin tekmeler ve diğer işkence yöntemleriyle katledilmesi üzerine, 82 PKK'li savaş esiri ölüm orucuna başladıklarını duyurdular. Eylem tüm cezaevini sardı. Tutukluların büyük bir çoğunluğuyla bu direnişe katılarak, açlık grevine başladıklarını ilan ettiler.

Düşmanın her türlü vahşetine rağmen direnişin kırılmaması, tersine her katliam, her işkence ve zulüm sonrasında direniş geleneğine daha sıkı sarılınması, doğal ki tüm cezaevi üzerinde böyle güçlü bir etki yaratacaktı.

Düşman oyunu, her türlü ihanet ve teslimiyet politikası artık işlemez haldedir. Düşman, direnişi kırıp, ihaneti hakim kılmak için şimdiye kadar onlarca PKK militanını katlettiği gibi, bugün de halen bu katliamlarına devam etmektedir. Ve o, öldürdükçe daha çok öldürmek, işkence yaptıkça daha fazlasını ve barbarını icat etmek zorunda kalmaktadır. Çünkü, her defasında daha güçlü bir direnişle karşılaşmaktan kurtulamamaktadır.

Cezaevlerinde PKK önderliğinde gelişen direniş, diğer yönden de rolünü oynamış ve toparlanmada bir çekim merkezi olmuştur. Bu direniş, giderek daha çok sayıda tutuklu ve tutuklu yakınlarını ve yine kitleleri etrafında toparlayacak, onları harekete geçirecektir.

Cezaevinde cuntaya karşı konulan bu güçlü eylemlerin, dışarıda da güçlü devrimci çalışmalarla karşılık bulması zorunludur. PKK'nin her alanda yürüttüğü direniş hareketi, bu anlamda, cezaevlerindeki savaş esirlerinin direnişleriyle dayattıkları bir emirdir de. Onların, en zor koşullarda, ölümleri pahasına yükselttikleri direnişin, dışarda sürdürülen güçlü çalışmalarla daha da büyütülmesi, Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesinin zafere giden tek yolu ve tek güvencesidir.

Kendisine demokratım-yurtseverim diyen her gücünde bu direnişe katılması, onun bir gücü olması zorunludur. Fakat, görülen odur ki, taşınan "büyük" iddialara rağmen birçok güç, cezaevlerinin bu soylu direnişleri karşısında dahi adeta her türlü insani ruhtan boşalmışcasına kayıtsız-duyarsız bir tutum takınabilmekte, ya da dişle-tırnakla-kanla yükselen bu direnişlere örgüt çıkarları mantığıyla yaklaşabilmektedir. Halkımız bunu kabul etmeyecektir. Yurtseverler, demokratlar ve bu örgütlerin dürüst taraftarları da bu ticaret mantığına duydukları haklı öfkeyi, giderek daha açıktan ifade edecek, eğer o direnişe sahip çıkılıyorsa, Kürdistan topraklarında düşmana yönelinmesini öğütleyip, buna davet edeceklerdir. Nitekim, bu davet halk tarafından yapılmaktadır. Buna cevap verilmek zorundadır.

Dünya halkları ve ilerici kamuoyu, ülkemiz üzerinde yapılan alçakça hesapların ve halkımızı tarihten silme planlarının bir parçası olan cezaevlerindeki bu vahşet karşısında, seslerini daha çok yükseltmek desteklerini arttırmak durumundadır. Emperyalizm ve dünya gericiliğinin insanlığa karşı açmış olduğu savaşa karşı yükselen ülkemiz mücadelesinin, dünya ilerici güçlerinden gerekli desteği görmesi kaçınılmaz olduğu gibi, zorunludur da.

Yurtsever Kürdistanlılar, Yiğit Türkiye halkı, ilerici-demokratik dünya kamuoyu, dünya proletaryası ve halkları, sosyalist ülkeler, yani bir bütün olarak insanlığın, özgürlüğün, demokrasinin mücadelesini veren dünya, bu mücadele hepimizindir. Emperyalizm ve onun en azgın uşağı faşist Türk cuntasının vahşetine, halkımıza açtığı sömürgeci imha savaşına karşı, haklı ve zorunlu bir kurtuluş mücadelesi.

Bu mücadeleye, tüm gücümüzle katılalım, destek olalım, insanlık düşmanı cuntaya yapılacak her türlü yardımın önüne duralım.

Newroz Gecelerinin Yapıldığı Yer ve Tarihlerin Bazıları

HAMBURG
3 Mart 1984
Saat 16^{00}
Uni Hamburg
Audi Max-Räume
Von Melle Part 8
2000 Hamburg 13

HANNOVER
4 Mart 1984
Saat 14^{00}
Freizeit Zentrum
3000 Hannover/Mühlenberg

KÖLN
17 Mart 1984
Saat 16^{00}
Stadthalle Mülheim
5000 Köln 80

DUISBURG
18 Mart 1984
Saat 14^{00}
Universität Gh
Audi Max-Raum
Nothar Str. 65
4100 Duisburg

FRANKFURT
24 Mart 1983
16^{00}
Bürgerhaus
Nordweststadt
6000 Frankfurt

BERLİN
31 Mart 1984
Saat 16^{00}
Gary Str. 32
F.U.Audi-Max
U-Bahn Tiehlplatz
1000 Berlin 33

STUTTGART
15 Nisan 1984
Saat 14^{00}
Gustav Siele Haus
Leonardplatz 28
7000 Stuttgart 1

PARİS
7 Nisan 1984
Saat 16^{00}
Maison Dela Mutualite
24 Rue Saint-Victor
Metro
Maubert-Mutualite
75005 Paris-Fransa

DEN HAAG
21 Nisan 1984
Saat 16^{00}
Amicitia Bu
Westeinde 15
25/2 GS-Den Haag
Hollanda

BASEL
14 Nisan 1984
Saat 16^{00}
Restaurant Sans 5 ouci
Basler Str. 355
4123 Allschwill Basel
İsviçre

STOCKHOLM
28 Nisan 1984
Asö Gymnasium
Blekinge gaton 55
Aulan TS kanstull
Stockholm/İsveç

★

OKUYUCUYA

SERXWEBÛN yazışma adresi değişmiştir. Yeni adres aşağıda belirtildiği gibidir:

Neusser Str. 13
D- 5000 Köln 1

Ödeme Adresi :
Deutsche Bank Köln
İ. Demir
Konto Nr.: 107 45 59
BLZ: 370 700 60

ENTERNASYONALİZMİN CANLI ÖRNEĞİ KÜBA

"Ailem çok geniş. Benim ailem yalnız Küba değil, Angolalılar da benim ailemden, Afrika'daki bağımsızlık hareketleri de benim ailemden. Ailem dünyanın gelişmeci ve devrimci halklarından oluşmaktadır. Çok büyük, sınırsız bir aileye sahip olmak gibi bir ayrıcalığım var benim. Dünyadaki bütün devrimcilerden oluşan koca bir aile."

ABD emperyalizmi küçücük bir ada halkı tarafından tarihi boyunca unutamayacağı bir dersle cezalandırıldı. Küba, ABD'ye İkinci Dünya Savaşı sonrası Marshall Planı ve Truman Doktrini ile kapitalizmi restorasyon hareketinin özü olan yeni-sömürgecilik sistemine ilk acı yenilgisini tattırdı; ve bununla emperyalist sistemi hiçbir çaba ve gelişimin kurtaramayacağını, yok olup tarihin çöplüğüne atılacağını bir kez daha kanıtlamış oldu.

Küba Devrimi 25. yıldönümünde, emperyalizme karşı savaşımda, öz güce güvenin, militan proleter enternasyonalizminin yaşayan en canlı örneğini teşkil etmektedir.

Günümüzde Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketi içinde sürüp giden yılgınlık ve bunalıma karşılık her türlü hazırlıklarını yaparak, mücadelesini ülke sathında geliştirmeye çalışan PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine yönelen eleştiri ve saldırılara da en iyi cevap olacağı açısından sözü Küba Devriminin sembolü haline gelmiş Fidel Castro'ya bırakıyoruz.

Santiago şehrinde devrimin 25. yıldönümü dolayısıyla düzenlenen büyük bir kitlesel mitingde yaptığı konuşmada; *«1 Ocak 1959'da bizim güzel düşüncelerimizden başka neyimiz vardı ki? Fakat bugün, 25 yıl sonra ülkemiz devrimin yarattığı yüzbinlerce teknik uzman, onbinlerce kalifiye işçiye sahiptir. Bugün Küba kendi saflarında yarım milyona varan insanı barındıran çelikleşmiş bir Komünist Partisi'ne –halkın öncü gücüne– yarım milyonu örgütleyen Genç Komünistler Birliği'ne, güçlü toplumsal kitlevi örgütlere sahiptir. Küba, politik, toplumsal ve devlet organlarının yönetiminde muazzam bir bilinç ve güç kollektivizmine sahiptir.»* diyordu Castro.

Evet, nasıl oluyor da 25 Ekim 1956'da Meksika'dan yola çıkan 82 kişiden Küba'ya ilk ayak bastıklarında, 2 Aralık'ta geriye sağ kalan 10 kişi bu işi başarmışlardı?

«Benimle birlikte 2 kişi ve yalnızca 2 silahımız vardı. Daha sonra Raul'la (kardeşi) *buluştum; yanında birkaç adam ve 5 silah vardı. Topu-topu 7 silahımız oldu. İşte o vakit yüzümüz güldü, kazanacağımızdan emindik. Öyle de oldu.»* diyor; yine Küba'ya varış sonrası geriye kalanlarla Sierra Maestra(*)'ya ulaştıklarında Fidel karşılaştıkları ilk köylüye *«Sierra Maestra'da mıyız?»* diye soruyor, aldığı cevap karşısında *«evet mi? Öyleyse devrimi kazandık»* diye sevincini ifade ediyordu. (Bizde ise küçükburjuvalar her nedense PKK'yi dağları temel mücadele alanı seçtiğinden dolayı "uygarlık düşmanı" olarak suçluyorlar.)

Peki neydi bu bir avuç insanın zafere sarsılmaz inançlarının kaynağı? Küba halkının direnişçi ruhuna ve sonucu ne olursa olsun atmış oldukları ilk adıma, 26 Temmuz 1953 Moncada kışlası baskını eylemine bugün bile kararlıca sahip çıkmalarından başka birşey değildi elbette.

«25 yıl önce biz bu meydanda toplanarak ülkemizi çağdaş ve özgür ilan ettik. Ogünkü konuşmalarımız günün gelişmelerinden ve etkilerinden kaynaklanmaktaydı. Bugünkü amaçlarımız, görevlerimiz ve sorunlarımız o gün uzun vadeli diye adlandırdıklarımızdı. Ama, Moncada kışlasının baskını ve diğer hususlardaki düşüncelerimiz daima güncelliğini koruyacaktır.» diye ilk adımın önemini vurguluyordu Castro.

Eğer Küba Devrimi bugün emperyalizme karşı savaşta, yurtseverlik ve proletarya enternasyonalizminin en canlı örneği olma özelliğini koruyorsa, bu Küba halkının kendi bağımsızlığını bağnazca savunması ve Ernesto Che Guevera gibi proleter enternasyonalizminin en canlı, bugün bile yaşayan sembolünün yolunda bir an bile tereddüt göstermeksizin yürümesindendir.

Castro bunu şöyle dile getiriyor: *«Devrim; emperyalizmin askersel, yağmacı ve diğer saldırılarından korkup tereddüt etmedi. Devrimimiz daima halkımızın haklarını, egemenliğini ve onurunu savundu. ABD'nin ekonomik saldırılarından korkup tereddüt etmedi. Tam tersine, her darbe adımına karşı, darbe ile yanıt verildi...*

...Devrimimiz; Playa Giron (Domuzlar Körfezi) kiralık çetelerinin saldırı döneminde kendi işçi-köylü milis kuvvetlerini oluşturmaktan çekinip, tereddüt etmedi. Yine aynı dönemde, devrimimiz tüm proletarya güçlerini birleştirip, marksist-leninist teoriyle silahlandırarak, öncü partisini, savaşkan Genç Komünistler Birliği'ni ve kitlesel örgütlerini yaratmaktan korkup, tereddüt etmedi...

...Ülkemizin işlerine yapılan müdahaleye büyük alerjimiz var. Başkalarının bizi denetlemesine karşı çıkmışızdır. Bu bir bağımsızlık sorunudur, egemenlik sorunudur. Ayrıca bu bizim ülkemizin onurunu ilgilendiren bir meseledir.

...Biz kendi ilkelerimize, ölçütlerimize bağlı kalırız; ve daima gerçeği söyleriz... Ama hiç kimsenin, sözlerimizi gerçeklerimizle karşılaştırmaya, sözlerimizdeki gerçekliği araştırmasına, izin vermeyiz...

...Bir kaşık çorba karşılığında dünyaya gelme hakkını satan o İncil kahramanı gibi falan değiliz biz. Fikirlerimizi, dünyadaki bütün paralar, ya da maddi çıkarlar karşılığında satmayız. Satmayacağız...»

Deve dikenlerinin arasında göğü deler gibi yeşeren bu devrim, dünyayı haraca bağlayan ABD haydudunun hertürlü abluka, komplo ve tehditlerine rağmen diz çökmüyor, başeğmiyor, bir yandan sosyalizmin inşasını en hızlı bir biçimde sürdürürken, diğer yandan kurtuluş mücadelesi veren veya yeni bağımsızlığına ulaşmış ülkelere aktif yardım (maddi, manevi, insan gücü vb.) vermekten de bir an olsun geri kalmıyordu Asya, Afrika ve Latin Amerika'dan 20 bin insanı teknik yönden eğiterek; 30 gelişmekte olan ülkeyle dayanışmanın sağlanması nasıl ve neye dayanılarak gerçekleşiyordu?

Elbette ki tüm bu başarılar ancak kaynaşmış bir halkla mümkün olabilirdi.

«Topraklarında 9,5 milyon insan yaşayan bu ülkenin yurttaşıyım ben. İnançlarımın ifadesi olan birşey söyleyeceğim size; tam 9,5 milyon kardeşim var benim, fikir, düşünce kardeşim, vatan ve devrim kardeşim.» derken Fidel Castro devrimin neden sapmadan dosdoğru ilerlediğini ve bu kudretin yegane kaynağının halk, halka ve özgüce güven olduğunu ifade etmek istiyordu.

Amerikan ABC televizyonu, devrimin 18. yılında Fidel Castro ile yapmış olduğu röportajda, kendisine yöneltilen *«Ama çocuklar sizi öpüyor. Halk Fidel, Fidel diye bağırıyor.»* sorusunu *«...Doğru, ... Bunun benim kendi öz hünerlerimden dolayı olduğunu düşünemem. ... Çocukların okulları var, ama onları ben inşa etmedim, düzinelerce, ya da yüzlerce işçi tarafından yapıldı... Ben yapmadım... Çocukların beslenmelerini, giyinmelerini ve onların ayakkabılarını sağlayan serveti, ulusal serveti ben üretmiyorum; işçiler üretiyor, milyonlarca insan üretiyor. Milyonlarca insan bu övünce layık»* diye cevaplandırarak o muazzam yaratıcı kaynağa halkın özgücüne parmak basıyordu. Halkın kendi öncüsüne bu denli güveninin ona sıkı sarılmasının nedeni ise, öncünün ta başlangıçta tek dayanacak güç olarak kendisini, yani halkı seçmesinden başka bir şey değildi.

Orta Amerika'daki bu "küçük" ama yüreği büyük ada halkı, ABD emperyalizmine karşı kafa tutarak sadece kendisini ayakta tutmakla kalmıyor, Asya, Afrika, Amerika ülkelerinde gelişen devrim hareketlerine yardım ederken, Küba'nın hertürlü saldırı ve komploya uğrama riskini bile göze alarak *tüm tehditlere karşı yiğitçe göğüs geriyor. Emperyalizmin halklara ve tüm insanlık* değerlerine karşı açmış olduğu savaşa karşı, dünya halklarıyla en aktif dayanışmanın Küba Devriminin zaferinin korunmasının da temel koşulu olduğunu bilerek hareket eden Küba halkı, bunu önderleri F. Castro'nun devrimin 25. yıldönümü münasebetiyle yaptığı konuşmada şöyle ifade ediyordu.

«Doğasında şantaj yatan bu barbarlar için, insan hakları, uluslararası insan hukuku, Birleşmiş Milletler, uluslararası anlaşmalar ve dünya toplumsal düşünceleri hiçbir anlam ifade etmemektedir. Dönemin Hitlercileri gibi, halkların savaşkanlığı ve kurban verebilme yetisini, halkların manevi ve ruhsal gücünü dikkate almamaktadırlar...

Emperyalizmin bu konuda ders alması için; Vietnam halkının milyonlarca kurban vermesi, onbinlerce Amerikalının ölmesi gerekmişti...

Bugün ABD Grenada'ya saldırma, Küba ve Nikaragua gibi iki fazla büyük olmayan ülkeye karşı ekonomik kuşatma örgütlendirme, Salvador ve bir bütün olarak Orta Amerika'ya karşı çeşitli düşmanca girişimlerde bulunmayı kendine mubah sayabilir...

Bizim barışa ihtiyacımız var. Halkımız için barış parlak ve güvenli bir gelecek ifade etmektedir. Fakat barış saldırganlara ve emperyalizme ne teslim olarak ne de taviz vererek sağlanabilir.

Emperyalizm, Grenada'ya gerçekleştirdiği "harekatla" Küba'nın zayıfladığını düşünmektedir. Bu, sadece onun kendi ahmaklığının yarattığı bir körlüktür. Yurtseverlik, savaşkan ruh Küba, Nikaragua, Salvador halklarının devrimci bilinçliliğini birkaç misli daha arttırdı. ABD'nin kanlı metodlarına ve politikasına karşı kin ve öfkeleri daha da derinleşti. Onun gerçekleştirmeye çalışacağı her yeni girişim, kendisine daha pahalı ödettirilecektir. Daha güçlü bir karşı koyuşla karşılaşacaktır. Devrimciler herzaman olduğu gibi bugün de emperyalizmin tehlikesine karşı riskten ve kurban vermekten korkmayacaktır.».

Küba Devriminin böyle korkusuzca emperyalizme karşı dikilmesinin diğer bir nedeni ise, onun hep canlı ve yaşayan militan proleter enternasnyonalist ruhundandır. Küba halkının duygularını Fidel Castro şöyle dile getiriyor:

«...Ailem çok geniş. Benim ailem yalnız Küba değil, Angolalılar da benim ailemden, Afrika'daki bağımsızlık hareketleri de benim ailemden. Ailem, dünyanın gelişmeci ve devrimci halklarından oluşmaktadır. Çok büyük, sınırsız bir aileye sahip olmak gibi bir ayrıcalığım var benim: Dünyadaki bütün devrimcilerden oluşan koca bir aile.

... Dilerim tek bir sınır bile olmasın ve bütün insanlık tek bir aile olsun –insanın insanı sömürmediği gerçek bir eşitlik içinde ve sömüren sömürülen sınıfların bulunmadığı tek bir sosyalist aile! Bu benim idealim...

...biz komünistiz, biz, enternasyonalistiz, ve idealimiz, tek bir insanlık ailesi, tek bir ulus kurmaktır– Gün gelecek bunu başaracağız.»

(*) Sierra Maestra: Küba'nın güneyindeki sıradağların adıdır.

Impressum
V. i. S. d. P.:
İ. Demir
Neusser Strasse 13
5000 Köln 1

Yazışma Adresi:
SERXWEBÛN
Postfach: 10 16 83
Neusser Str. 13
5000 Köln 1

Ödeme Adresi :
Deutsche Bank Köln
İ. Demir
Konto Nr.: 107 45 59
BLZ: 370 700 60

Danimarka	6.50 dkr.
Avusturya	15.00 s.
Ingiltere	0.50 £.
Hollanda	2.50 hfl.
Belçika	35.00 bfr.
Norveç	5.00 nkr.
Fransa	5.00 ff.
İsviçre	2.00 sfr.
İsveç	5.00 skr.